

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

«La lectura és com l'aliment, el profit
no està en proporció del que es menja,
sinó del que es paeix»
Jaume Balmes

Any XXIII • Núm. 1.178 • 1,50 €

18 • abril • 2002

Com en l'hort de l'amor mia
jo planto aquest roseret,
per sos aimadors floria;
preneu, doncs, fills de Maria,
roses del bon Jesuset.

Jacint Verdaguer

Sant Jordi

Foto: Vicente Serrano

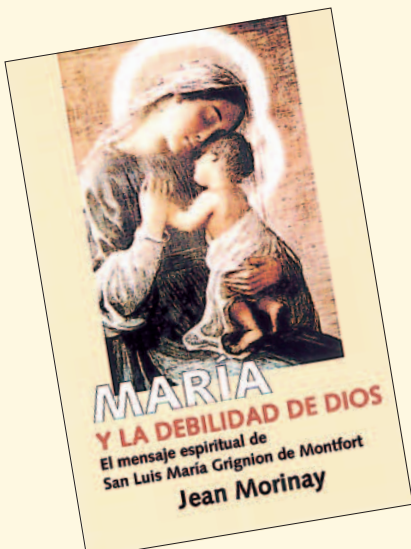
Commemoració de Sant Lluís Maria Grignon de Montfort

Dimarts, 30 d'abril del 2002

Capella i sala d'actes de la Balmesiana,
c/ Duran i Bas, 9.

18.45 h Acte Eucarístic
19.30 h Conferència del **P. Jean Morinay, s.m.m.**

Presentació del seu llibre
Maria y la debilidad de Dios

Per a més informació:
Societat Grignon de Montfort
c/ Palau, 3 - 08002 BARCELONA
Telèfon i fax: 933 180 829
A/e: sgmontfort@teleline.es

La ràdio amable

Freqüències

106.6 Barcelona
93.7 Catalunya central
103.4 Girona
105.0 La Seu d'Urgell
107.5 Andorra

**ràdio
estel**
FM 106.6

Editorial

Sant Jordi, la rosa i el llibre

La festivitat de Sant Jordi està profundament arrelada en terres catalanes encara que no tingui el reconeixement de festa laboral. Malgrat aquesta contrarietat la gent surt als carrers i es viu a tot arreu un ambient molt especial, ple de cultura i de bons sentiments. Tres són els elements que caracteritzen aquesta jornada: sant Jordi, els llibres i les roses.

Sant Jordi és el patró que dona origen a la festa, un home sant poc conegut, amb molta llegenda, que va morir donant la seva vida per Crist. En aquest dia es veu en molts llocs la reproducció d'imatges d'aquest sant matant el drac —com tradicionalment sempre se l'ha representat—, també es veuen banderes amb el seu estendard —una creu roja de banda a banda sobre fons blanc—, per la seva part els nens dibuixen a les escoles històries de la llegenda del nostre protagonista.

Els llibres en tots els aparadors i parades dels carrers conviden els ciutadans a llegir una mica. Tristament moltes persones no compren un altre llibre en tot un any que el tradicional d'aquesta jornada. És molt poc per a un país que es vanagloria de ser culte però val més això que res. En la nostra societat tan tecnificada i audiovisual, la lectura tradicional perd contínuament adeptes, encara sort que Sant Jordi apareix cada any per convidar-nos a la lectura i per posar-nos al corrent de les darreres novetats literàries.

Les roses són un element estèticament bonic i sentimentalment romàntic en aquest dia. A més d'un regal molt emotiu és una forma clara de demostrar l'amor i l'afecte cap a persones determinades. Regalar ja és un motiu d'alegria, perquè vivim en un món en què sembla que tot s'hagi de comprar i vendre i que tot ha de ser útil i si és possible durador. Les roses es regalen només per afecte sense cap altre interès mercantil, i a més tots sabem que, d'utilitat pràctica, no en tenen cap, com tampoc de durabilitat perquè al cap de poc es marceixen i han de ser retirades, però aquests pocs moments en què es rep i es té una rosa, són moments de gran emoció

i agraïment.

Per als cristians Sant Jordi no pot ser només una festa cultural, comercial o sentimental. Es tracta de recordar a més de tots aquests aspectes humans, la memòria d'un home valent que no es va acovardir davant del poder establert, va donar la cara per la seva fe i va morir donant la seva sang per Jesucrist. D'aquí que el color vermell de les roses o el de l'escut o bandera del sant ens recordi una sang generosa que es va abocar per fidelitat al Senyor. De la resta de la seva vida no tenim certesa absoluta de gairebé res, i segurament que es barreja la llegenda amb la realitat, però tots els indicis apunten cap a un home que va dedicar la seva vida a lluitar de manera valenta contra les injustícies i defensant els més indefensos, una bona causa sens dubte i una actitud a imitar.

En el nostre món hi ha molts dracs que llancen el seu verí i les seves flames per la boca i provoquen la destrucció i la mort entre els innocents. Ho veiem aquests dies en molts punts del nostre planeta i amb especial tristesa en la pròpia terra del Senyor Jesús. Hi ha dracs que porten la guerra, l'odi, l'exploació, la injustícia, la intolerància... Els cristians no podem quedar-nos amb els braços creuats, hem de pujar al nostre cavall, agafar el nostre escut croat i la llança i fer-los front per llençar-los d'aquest món, això sí, sense recórrer als seus mètodes, sense respondre violència amb violència o guerra amb guerra, sinó amb l'esperit conciliador i pacífic que ens va ensenyar el Senyor en les Benaurances, però alhora com sant Jordi, amb coratge, valentia i sense por.

També en la nostra societat hi ha moltes princeses indefenses, és a dir, homes i dones que són víctimes de la injustícia, de la pobresa, de la desprotecció oficial. Necessiten un sant Jordi que els doni un cop de mà perquè no caiguin en la desesperació, el fracàs o la destrucció. Nosaltres, tots els creients, hem d'assumir aquest paper, com més sant Jordis valents hi hagi pel món més es veurà ja aquí a la terra el Regne de Déu.

CATALUNYA CRISTIANA

Per Sant Jordi, vine a la nostra parada

A la Rambla de Catalunya, davant de l'església de Sant Ramon de Penyafort
T'hi esperem!

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Roman Casanova, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Toghetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820
E-mail: catcris@ibernet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la **UCIP**
International Catholic Union of Press

Membre de l'**APPEC**
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 75,02 € (12.480 ptes.)
Resta d'Europa: 137,92 € (22.950 ptes.)
Amèrica i Àfrica: 169,49 € (28.200 ptes.)
Àsia i Oceania: 235,01 € (39.100 ptes.)

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

La festa del patró de Catalunya té eminentment una dimensió cívica

Potser cap altra festa no es viu tant al carrer com la diada de Sant Jordi. O fa que sigui dia feiner, i això evita l'emigració massiva, sobretot de les ciutats, i també ho fa l'atracció que desperta per als nostres sentits un passeig «per

les flors que hi ha al mercat i l'olor que en fan els aires», que cantava el poeta Joan Maragall. Per Sant Jordi, celebració instituïda a Catalunya el 1456, és gairebé obligat viure la festa al carrer, fins i tot els informatius de

televisió s'hi instal·len, mentre la gent espera un petit descans a la feina per sortir i fondre's entre la xerinxola festiva. Sant Jordi és eminentment una festa civocultural de poc contingut religiós.

Foto: Dani Torres

Roses i llibres per Sant Jordi.

Sant Jordi surt al carrer

El 23 d'abril els llibreters fan l'agost. A diferència del que passa els altres 364 dies de l'any, per Sant Jordi la majoria de catalans es desperten amb un apetit de lectura voraç. Això, combinat amb la compra d'una rosa que més que mai és signe d'amor, ja sigui entre esposos, entre pares i fills o, fins i tot, entre empresa i treballadors, fa de Sant Jordi un dia de grans beneficis transaccionals. Al cap del dia, tothom fa recompte. S'ordenen les llistes dels llibres més venuts i dels autors que més han signat, alhora que es parla de quant han costat les roses en relació amb l'any anterior i de quantes se n'han venudes.

El poble també expressa per la diada la seva catalanitat, tot recordant el seu patró. Per això molts balcons comencen el dia guarnits amb la senyera, mentre el tema del patró ha estat reproduït arreu com a símbol del país. «És un sant Jordi que es mostra a través de l'escultura, la pintura, la ceràmica, l'ornamentació arquitectònica, en forma de claus de volta, gàrgoles, mènsules, etc., amb una noble tradició als edificis postromànics, gòtics, renaixentistes, barrocs, modernistes i contemporanis», puntualitza Jordi Català i Sanmartí, membre del Cercle d'Investigació i Documentació Medieval de Catalunya.

La de Sant Jordi és, doncs, una festa que es viu i s'organitza de formes molt diverses. Sense anar més lluny, els in-

fants, a l'escola, escolten bocabadats la llegenda medieval d'un sant Jordi que, muntat en un cavall blanc, va alçar embravit la llança contra el drac ferotge per salvar la princesa d'un futur incert. Un roser de color de sang va néixer del drac abatut. Sant Jordi en va collir les roses i les va oferir a la filla del rei com a símbol d'amor, de virtut i de puresa.

«La llegenda s'ha menjat el sant.» Jordi Farré, soci fundador del l'Associació d'Amics de Sant Jordi, recorda que la llegenda ha acabat per engolir la història del sant màrtir, segurament oficial de l'exèrcit romà a Capadòcia (regió de l'Àsia Menor) que va ser martiritzat sota la persecució de l'emperador Dioclecià cap a l'any 303 després de Crist, probablement a Lydda (actualment Lod, Israel).

A tot orient, sant Jordi va ser venerat des del segle IX fins al punt que va ser anomenat «megalomàrtir». Més tard, la seva devoció va passar a tot Europa, sobretot a partir del segle XIII, amb les croades. Va ser aleshores que el seu patronatge es va anar estenent per molts indrets de la cristiandat occidental: Catalunya-Aragó, Gènova, Anglaterra, Grècia, Portugal, Lituània, Etiòpia o Geòrgia, que porta el seu nom. A Catalunya, el seu culte havia estat introduït amb l'erecció d'un altar al monestir de Ripoll per l'abat Oliva (segle X) i la seva festa es va mantenir molt viva del segle XIV al XVIII, que va començar

a decaure a causa dels moments crítics pels quals passava Catalunya. Al segle XIX, la devoció va sorgir amb un nou caire romàntic i patriòtic.

El sepulcre a Lod

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà i col·laborador de *Catalunya Cristiana*, és un gran coneixedor de la realitat de Terra Santa. L'any 1996 va ser la darrera vegada que va visitar el sepulcre de sant Jordi que es conserva a Lod. Mn. Ynaraja recorda d'aquell darrer viatge que la situació de l'església, tot i que pròxima a l'aeroport Ben Gurion, de Lod (nom actual de la bíblica Lydda de sant Pere, Ac 9,32), no estava assenyalada enlloc: «Ni tan sols per la seva arquitectura no sobresortia del seu entorn. Per visitar-la calia buscar-la.»

«La veritat, el valor i la veracitat més grans d'un personatge rau en justament en la seva llegenda», afirma Mn. Ynaraja. Per això insisteix que seria convenient estendre l'esperit de noblesa, puresa, generositat i idealisme que la llegenda representa: «Els famosos signes dels temps que tantes vegades invoquem no en són només les sensibilitats, apreciacions i gustos, sinó també les seves mancances. I de les virtuts esmentades, entre nosaltres n'hi ha gran necessitat.»

«Tenim massa fotografies, massa records exactes, dels sants recentment ca-

L'escoltisme celebra el seu sant

El militar anglès Sir Baden-Powell (1857-1941), fundador de l'escoltisme, va triar sant Jordi com a patró, donat l'encant de la seva llegenda. «Sant Jordi és l'exemple típic del que un escolta ha de ser», deia Baden-Powell a *Escoltisme per a nois*, «quan s'enfrontava a una dificultat o un perill, encara que fos en la forma d'un drac, no l'evitava o el temia sinó que li plantava cara amb totes les forces de què era capaç. Això és exactament el que un escolta ha de fer». El 23 d'abril, doncs, l'escoltisme honora les gestes del seu sant patró. Per això l'agrupament escolta Sant Ignasi de Barcelona, amb motiu del seu 20è aniversari, celebra conjuntament amb Adaia (Associació d'Antics i Amics de Minyons Escoltes Guies Sant Jordi de Catalunya) una missa a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona a les 19 h.

nonitzats», continua dient Mn. Ynaraja, «que en determinats casos acaben deslluïnt-ne o esborrant-ne la realitat de bondat, finita (com correspon als seus límits humans)». És per això que P-J Ynaraja defensa que allò que meravella, que cal

La llegenda de Montblanc

La figura i la gesta de sant Jordi es van fer tan pròpies de casa nostra que es van anar incorporant al llegendar català com un fet succeït a Montblanc (capital de la Conca de Barberà i diòcesi de Tarragona). La representació de la *Llegenda de sant Jordi* és un macroespectacle que se celebra cada any a la part més alta de la vila de Montblanc, en el marc incomparable del conjunt arquitectònic del recinte emmurallat de la Vila Ducal. En aquest

XV Setmana Medieval de la Llegend de Sant Jordi
Deliberada: FESTA D'INTERÉS TURÍSTIC NACIONAL a nivell d'Estat
MONTBLANC (Conca de Barberà) del 19 al 28 d'abril de 2002

el dissabte 20 d'abril, a les deu de la nit, al passeig Conangla de Montblanc.

D'altra banda, la representació de la *Llegenda de sant Jordi* s'emmarca en la tradicional Setmana Medieval de la Llegend de Sant Jordi de Montblanc, festa declarada d'interès turístic per la Generalitat de Catalunya i que enguany arribarà a la seva XV edició. Se celebra del 19 al 28 d'abril. Principalment, cal destacar-ne la representació de les

Corts Catalanes de l'any 1414 així com el mercat medieval que s'organitza a la plaça Major de Montblanc els dies 20 i 21 d'abril: un mercat ple de paradetes amb tota mena d'articles tradicionals, viandes variades, exhibició de bestiar, mostra d'oficis... A més, dins del mercat medieval, s'hi efectuen altres activitats lúdiques com ara representacions de titelles, de joglars i malabaristes...

⇒ conèixer, que cal imitar, allò que ens pot moure a sol·licitar-ne la intercessió, és l'important, el més real, tot i que no coincideixi amb una història precisa: «Que sant Jordi fos soldat, que va matar un drac, que va salvar una donzella, no po-

dem assegurar-ho. Però sí que sembla certa l'existència d'un màrtir, tan sant que va ser anomenat megalomàrtir, que la seva santedat es va fer llegenda a través dels segles fins al punt que aquesta llegenda es va transmetre com allò més genuí del seu testimoni.» (C.M.)

Sant Jordi de titular

Diu Joan Amades al *Costumari català* que «el sant patró de Catalunya no ha gaudit mai, a casa nostra, de la devoció i la veneració que li pertocaven, atesa la seva alta consideració jeràrquica. La seva festa, des de sempre, ha tingut un caient senyorívol i nobiliari i no ha arribat fins al poble. La parèmia es fa ressò de la poca devoció que la nostra gent professa al sant patró de la terra, quan diu: "N'hi ha menys que de capelles de sant Jordi, que només n'hi ha una a cada bisbat", comparança emprada per indicar l'escassetat d'una cosa».

Fullejant la geografia de les vuit diòcesis amb seu a Catalunya, es detecten ben poques parròquies, esglésies i ermites que tenen sant Jordi com a titular, si bé a Camarasa (Noguera) un santuari li ha estat dedicat. N'esmentem algunes i les celebracions que tenen lloc coincidint amb la festivitat del seu patró, sant Jordi.

BARCELONA

PARRÒQUIA DE SANT JORDI
(arxiprestat de Gràcia)

Viaducte de Valldarxa, 7, de Barcelona

- Dimarts 23 d'abril, a les 20 h, celebració de l'eucaristia i benedicció de roses.
- Dimecres 24 d'abril, a les 18 h, eucaristia amb els infants de catequesi.
- Dissabte 27 d'abril, a les 18 h, eucaristia amb els joves de l'esplai, i a les 19 h, concert a càrrec de la coral La Vinia.

PARRÒQUIA DE SANT JORDI

(arxiprestat Sabadell Sud)

C/ Francesc Casañas, 103

- Dissabte 20 d'abril, a les 11.30 h, celebració de l'eucaristia amb la presència de l'Associació d'Amics de Sant Jordi a la romànica de Barberà del Vallès.

COMUNITAT DE SANT JORDI

(arxiprestat del Prat de Llobregat) C/ Montsant, 10

- S'hi celebra missa cada diumenge.

GIRONA

MUNICIPI I PARRÒQUIA DE SANT JORDI DESVALLS

(arxiprestat de Sarrià-Els Àngels)

C/ Dr. Messeguer, 1

- Dimarts 23 d'abril, a les 11 h, repic de campanes. A les 11.30 h, celebració de l'eucaristia. A continuació, ballada de sardanes.

CAPELLA DE SANT JORDI

(Sant Llorenç de la Muga — arxiprestat del Cap de Creus-la Salut de Terrades)

- Diumenge 28 d'abril, a les 12 h, celebració de l'aplec amb pregàries i cant dels goigs de sant Jordi.

ERMITA DE SANT JORDI

(Calonge — arxiprestat de la Costa Brava Centre)

- Dimarts 23 d'abril, a les 20 h, celebració de l'eucaristia.

SOLSONA

PARRÒQUIA DE SANT JORDI

(Els Hostals — arxiprestat de la Segarra)

- Dimarts 23 d'abril, a les 12 h, celebració de l'eucaristia.

PARRÒQUIA DE SANT JORDI

(Alta-riba — arxiprestat de La Segarra)

- Diumenge 21 d'abril, a les 11 h, eucaristia presidida per l'arxiprest de la Segarra, Mn. Joan Carreres i Puig.
- Dimarts 23 d'abril, a les 12 h, eucaristia presidida també per Mn. Carreres.

TARRAGONA

ESGLÉSIA DE SANT JORDI

(Ardenya — arxiprestat de Tarragonès Llevant)

Pl. de l'Església, 6

- Diumenge 21 d'abril, a les 12 h, cercavila pels carrers de la vila. A les 13 h, ofici solemne. Tot seguit, recital poeticomusical.

ESGLÉSIA DE SANT JORDI

(Cap Salou — arxiprestat de Tarragonès Ponent)

- S'hi celebra missa cada diumenge a les 11 h.

URGELL

SANTUARI DE SANT JORDI

(Camarasa — arxiprestat de La Noguera)

- Dimarts 23 d'abril, se celebra l'aplec al santuari de Sant Jordi. A les 12.30 h, missa presidida pel rector de Camarasa. A continuació, ballada de sardanes.

VIC

ERMITA DE SANT JORDI

(Folgueroles — arxiprestat Guillerics-Congost)

- Dimarts 23 d'abril, a les 11 h, celebració de l'eucaristia

Plafo de ceràmica de la casa de les Punxes (Barcelona), obra modernista de Josep Puig i Cadafalch.

Celebració a Sant Josep de Mataró

Per tercer any consecutiu la parròquia de Sant Josep de Mataró (c/ Sant Josep, núm. 5) celebra amb tota solemnitat la festivitat de Sant Jordi, gràcies a la revitalització donada pel Grup d'Opinió Jaume Llavina. El 23 d'abril, a les vuit del vespre, el bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Joan Carrera presidirà una eucaristia solemne en què es regalarà a tots els presents una rosa així com un poema de Mn. Cinto Verdaguer. D'altra banda, també s'inauguraran uns gojos dedicats a sant Jordi, amb lletra d'Albert Pera, música de Lluís Josep Comerón i dibuixos de l'escultor Manuel Cusachs. Seran interpretats pel Cor Madrigalista de Mataró. Finalment, i per donar més relleu a la celebració, del 19 al 28 d'abril es podrà visitar al local annex a la parròquia l'exposició *Sant Jordi i el modernisme*, preparada pel president de l'Associació d'Amics de Sant Jordi, Narcís Sayrach Fatjó dels Xiprers.

Missa de la rosa i del poema

Des del 1995 la parròquia del Carme de Girona organitza una missa en to poètic amb motiu de la festa de Sant Jordi. La iniciativa va ser del poeta Jaume Reixach quan era rector d'aquesta església de la catedral, i va continuar quan se'n va fer càrrec l'actual vicari de pastoral, Pere Domènech. La celebració consisteix en una missa anticipada votiva de sant Jordi, que se solemnitza amb una coral i la presència de poetes i escriptors. El tret més característic és que a la fi de l'acte es reparteixen roses i poemes seguint la tradició laica. Narcís Jordi Aragó, escriptor gironí a qui s'ha encarregat la monició d'entrada, va declarar que resulta un cas curiós perquè «és una festa laica, en referència a la rosa i el llibre, que s'ha convertit en religiosa». Els primers anys el poema que es donava era de Josep Tarrats, i actualment és una pregària dedicada a sant Jordi de Salvador Espriu. L'eucaristia serà la vigília de Sant Jordi, dilluns 22, a les 20 h. (Guillem Farré)

Solemne processó a Puigverd

Foto: Jordi Curcó

Al poble de Puigverd de Lleida (comarca del Segrià i diòcesi de Lleida), amb un miler d'habitants, té lloc per Sant Jordi una processó en honor del patró de Catalunya. Al migdia de cada 23 d'abril, festa local a Puigverd, surt de la seva església parroquial de Sant Pere la imatge del sant Jordi, alhora patró del poble, que és portada per quatre joves, però singularment acompanyada per noies abillades amb el tradicional vestit de pubilla, amb pomells de flors i que serveix unes cintes roges que pengen de la imatge del sant. Davant del patró, vestit de soldat en la tradicional representació de matar el drac, van els infants del poble, vestits de catalans, que porten rams de flors que després ofrenaran a sant Jordi.

No és solament aquesta l'única imatge que surt en la processó, ja que pels seus orígens l'any 1753, en què fou aleshores una processó de rogatives, se sumen a la comitiva religiosa les imatges del Sant Crist i de la Mare de Déu dels Dolors. La processó, que passa pels prin-

cipals carrers de la població, guarnits amb senyeres i domassos, és encapçalada tradicionalment per tres cavalleries guarnides i la bandera vermella de Sant Jordi. De retorn al temple, té lloc una solemne eucaristia i a la tarda continua la festa amb diversos actes propis de la diada i el ball de Festa Major.

La tradició de la festa i devoció a sant Jordi en aquest poble del Segrià, molt proper a la ciutat de Lleida, és molt antiga i arrelada, i conserva la seva essència popular i religiosa al pas dels anys i dels segles. Antigament el centre de la diada era l'ermita de Sant Jordi, avui desapareguda i de la qual no es conserva gairebé cap vestigi. Hi tenien lloc les celebracions religioses en honor del patró, que cloïen amb el tradicional cant dels goigs: «Des del nord fins al migdia, / del llevant fins al ponent, / sant Jordi, màrtir eminent.» Com cada any, també enguany, sant Jordi serà de nou commemorat a Puigverd de Lleida amb solemne i tradicional processó. (Jordi Curcó)

Narcís Sayrach és president de l'Associació d'Amics de Sant Jordi

No pot amagar que la seva passió té un nom, i que aquest és sant Jordi. El domicili de Narcís Sayrach Fatjó dels Xiprers (Barcelona, 1931) és, com el seu propietari, d'inspiració jordaniana. La fascinació que Sayrach sent pel cavaller martiritzat en temps

de Diocleciana ve de lluny i l'ha portat a ser dipositari d'una extensa col·lecció de motius jordanians així com a fundar, l'any 1988, l'Associació d'Amics de Sant Jordi. Narcís Sayrach, fill de l'arquitecte modernista Manuel Sayrach, va veure en l'associació la possibilitat de treballar perquè la diada del 23 d'abril no es redueixi només a comerciar amb llibres i roses,

sinó que s'aprofundeixi en tot el que sant Jordi significa per a Catalunya. Sayrach, així mateix, ha fet exposicions i és autor, entre d'altres llibres, d'*Antologia poètica de Sant Jordi* i *El patró sant Jordi. Història, llegenda, art*, fet per encàrrec de la Generalitat de Catalunya l'any 1995, quan la Unesco va declarar el 23 d'abril Dia Internacional del Llibre.

«Sant Jordi és l'escolanet de la Mare de Déu de Montserrat»

—Com va néixer la seva passió per sant Jordi?

—Durant l'època de la dictadura, va anar creixent en mi una inquietud sobre la realitat i la història de Catalunya, especialment com a cofundador de l'Acadèmia de la Llengua Catalana. En sant Jordi vaig descobrir-hi una figura alliberadora que combat i venç el drac, símbol de l'opressió. De mica en mica, vaig anar col·leccionant reproduccions de sant Jordi i demanava a personalitats catalanes—l'abat Aureli M. Escarré, Salvador Espriu, Ventura Gassol, Jordi Pujol...—, però també de fora, que escrivissin el que els suggeria. Més endavant, vaig veure la possibilitat de donar-hi un sentit més ampli i em vaig posar a estudiar la presència de sant Jordi a Catalunya, a Europa i la seva projecció universal. Ara, a banda de làmines i fotografies, també col·lecciono monedes, llibres, clauers, segells o, fins i tot, produccions de vins amb l'etiqueta de sant Jordi. És impossible tenir-ho tot.

—Qui va ser sant Jordi?

—De la seva història no en sabem pràcticament res. Sabem que va ser màrtir al segle IV després de Crist, en temps de Diocleciana, i que així ho van testimoniar el mateix segle els cristians del seu entorn. Ràpidament se li va donar un culte extensíssim a tot l'orient, fins al punt que va ser proclamat príncep dels màrtirs. Però el que realment és important per a mi és la segona història de sant Jordi.

—Quina és?

—L'any vinent se celebraran 1.700 anys des de la data considerada com la del seu martiri: l'any 303 després de Crist. Durant tot aquest temps, pobles d'arreu del món s'han sentit atrets per sant Jordi i l'han fet patró.

—Com ha pogut travessar tantes fronteres i esdevenir patró de llocs tan diversos?

—En primer lloc, per un motiu religiós. Les esglésies orientals el consideren com el primer dels sants guerrers, i a Romania, concretament a Voronati, hi ha una església dedicada a sant Jordi i considerada com la capella sixtina romanesa. En la litúrgia grega l'anomenen l'alliberador, i aquesta és una de les idees que s'hi adiu molt en el cas de Catalunya. Sant Jordi és, doncs, alliberador i ens crida a una actitud de fermesa i de lluita contra la injustícia, la mesquinesa i l'opressió. En segon lloc, perquè Europa el va descobrir amb les

creuades. Sant Jordi ja era conegut gràcies als bizantins, però tenia un culte molt reduït que no va ser fins a les creuades que es va estendre. El van fer patró de cavalleria i símbol del cavaller i del vencedor. Si a orient conservava un sentit més religiós, a Europa li van anar donant lentament un sentit més cavalleresc.

—Com es va acostar sant Jordi a les classes més populars?

—El 1264 Jacobus de Boragine, bisbe genovès, va popularitzar la llegenda del cavaller que mata el drac per salvar la princesa inspirant-se en la mitologia grega. La llegenda va impactar i es va propagar molt ràpidament, fins al punt que sant Jordi és un dels sants més tractats en pintura i escultura, no només religiosa sinó també ornamental i artística. Més endavant, cadascú la interpretarà a la seva ma-

creients. És del poble.

—Si a Catalunya sant Jordi ha adoptat un caràcter eminentment cívic i cultural, passa el mateix arreu?

—El cas català és ben curiós. A Europa trobes grans catedrals, abadies, monestirs i temples dedicats a sant Jordi. A Catalunya, en canvi, que potser ja havia estat ocupada per altres sants de devoció popular, sant Jordi no té grans esglésies. Potser la més emblemàtica és la capella del Palau de la Generalitat de Catalunya. Hem de tenir en compte que Catalunya no va participar en les creuades i que la devoció a sant Jordi s'hi va anar introduint per la noblesa. No va ser fins a la Renaixença que va entrar de ple en el poble, justament pel sentit d'alliberador dels oprimits. Per això ha entrat més des d'un punt de vista cívic que religiós. D'aquesta manera, principalment tro-

bem sant Jordi als carrers i a les institucions més importants: al Palau de la Música Catalana, a la façana del Palau de la Generalitat de Catalunya, a la Casa de la Ciutat..., alhora que l'Institut d'Estudis de Catalans, l'Orfeó Català o el Centre Excursionista de Catalunya el tenen com a patró. Així mateix, l'insigne arquitecte Antoni Gaudí va dedicar a la llegenda de sant Jordi una de les seves obres més emblemàtiques: la façana de la Casa Batlló. S'hi representa l'hàbitat del drac, amb els balcons en forma de calaveres i la tribuna que ve a ser una ossada. Finalment, la creu

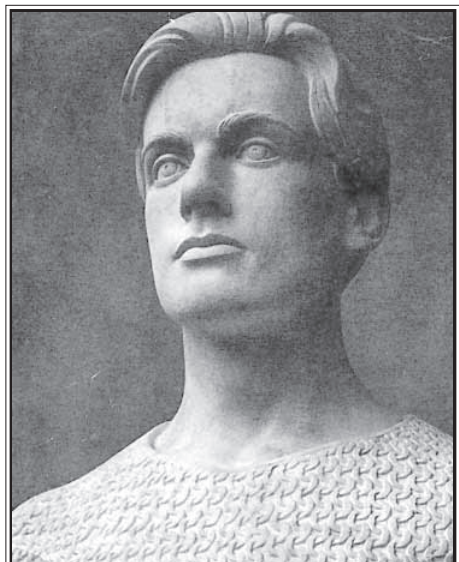
victoriosa venç el mal.

—Per accentuar-ne el tarannà cultural, Sant Jordi és a més el Dia del Llibre.

—El Dia del Llibre és posterior, és un intent de la dictadura de Primo de Rivera, el 1926, de fer ombra a la diada de Sant Jordi. A la resta de l'Estat no va tenir èxit, però aquí sí que en va tenir, perquè es va associar aquest sentiment alliberador de sant Jordi a la cultura i a la llengua catalana.

—I la rosa?

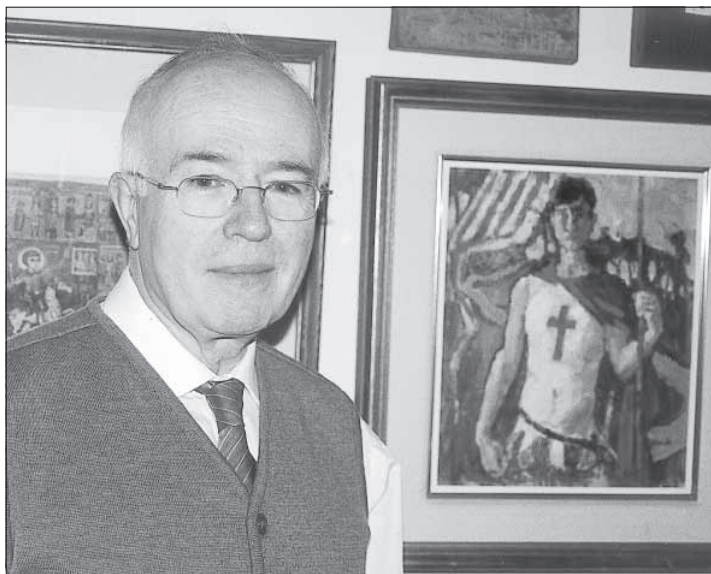
—Com la diada de Sant Jordi, la tradició de regalar una rosa és d'origen medieval. La noblesa i els representants del país visitaven el palau durant la diada de Sant Jordi i, com un gest de galanteria, donaven el present d'una rosa a la noia que estimaven. En un primer moment només es feia a l'interior del recinte del palau, però més endavant es va estendre fins a

*Senyor sant Jordi,
patró,
cavaller sense por,
guarda'ns sempre
del crim
de la guerra civil.
Allibera'ns dels nostres
pecats
d'avarícia i enveja,
del drac
de la ira i de l'odi
entre germans,
de tot altre mal.
Ajuda'ns a merèixer
la pau
i salva la parla
de la gent
catalana.
Amén.*

SALVADOR ESPRIU
23-IV-1958

(Forma part del recull d'autògrafs de Narcís Sayrach. Acompanya un detall de l'escultura d'alabastre de Joan Rebull, obra del 1956, que es troba a l'església del Comtat de Sant Jordi Costa Brava de Calonge.)

Narcís Sayrach viu envoltat de sant Jordis.

nera. Per a l'Església, sant Jordi és protector de l'Església, simbolitzada en la princesa; per als nobles, es tracta d'un tema cortesà; per als catalans, a partir de la renaixença, adopta un sentit molt nacional, és a dir, sant Jordi que ens allibera de tot el que ens impedeix de caminar i viure en llibertat com a poble.

—Què s'estima més, la història o la llegenda?

—M'agradaria remetre'm al pensament que el P. Miquel Batllori va escriure sobre això en la meua col·lecció d'autògrafs: «Sant Jordi, sant real de la geografia cristiana i sant mític de la llegenda. Realitat i mite igualment vitals per a Catalunya.» És a dir, no hem de negar-ne l'autenticitat, perquè sant Jordi va existir, així com tampoc no hem de defugir-ne la llegenda. Sant Jordi és universal i, com a tal, és patrimoni de tothom, tant dels creients com dels no

adoptar el nom de la fira de les roses. Després que la festa fos abolida aquell fatídic 11 de setembre del 1714 i, un cop el poble va recuperar-la, es va estendre això de regalar roses per Sant Jordi. Els significats que té la rosa són diversos: ja sigui que, un cop vençut, el drac es fon i de la seva sang en sorgeix un roser, tot simbolitzant la victòria sobre el mal; ja sigui que, després de ser decapitat, el cap de sant Jordi va anar rodolant i de la sang n'anaven sortint rosers.

—Caldria augmentar el culte al sant?

—L'Església catalana està en deute amb sant Jordi. Caldria que estigués més present als llocs de culte, sobretot ara que celebrem aquests divuit segles de segona història de sant Jordi. Normalment apareix situat a la capella de la Mare de Déu de Montserrat, al seu costat. És l'escolanet de la Mare de Déu de Montserrat.

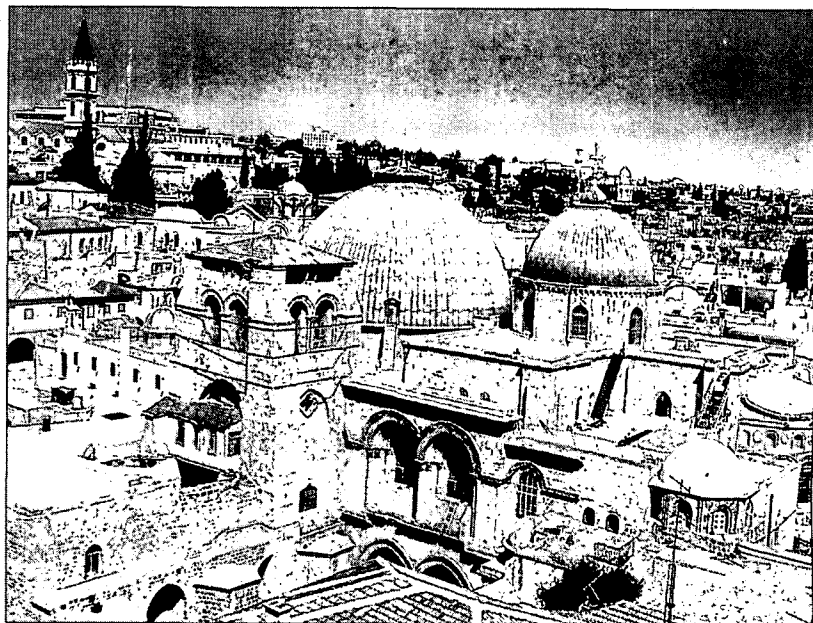
Reportatge:
Carme Munté

AVÍS IMPORTANT

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«*Pelegrins de la Paraula*» al país de Jesús

- ☐ Sempre estan en els nostres programes.
- ☐ Tant bon punt s'hi pugui anar, els reprendrem.
- ☐ Ens és molt útil tenir una llista de persones que esperin poder-hi anar.
- ☐ No dubteu a inscriure-us sense cap compromís per part vostra.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

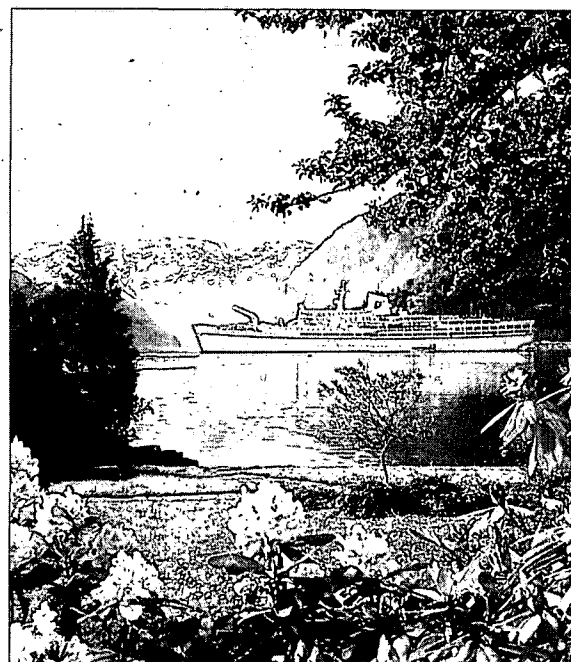
De l'1 al 15 de juliol

VIATGE ALS PAÏSOS ESCANDINAVS

- ☐ Noruega
- ☐ Cap Nord
- ☐ Lapònia
- ☐ Finlàndia
- ☐ Suècia

Impactes escandinaus:
capitals / fiords /
sol de mitjanit /
la meravellosa
naturalesa àrtica
amb la cultura
lapona.

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

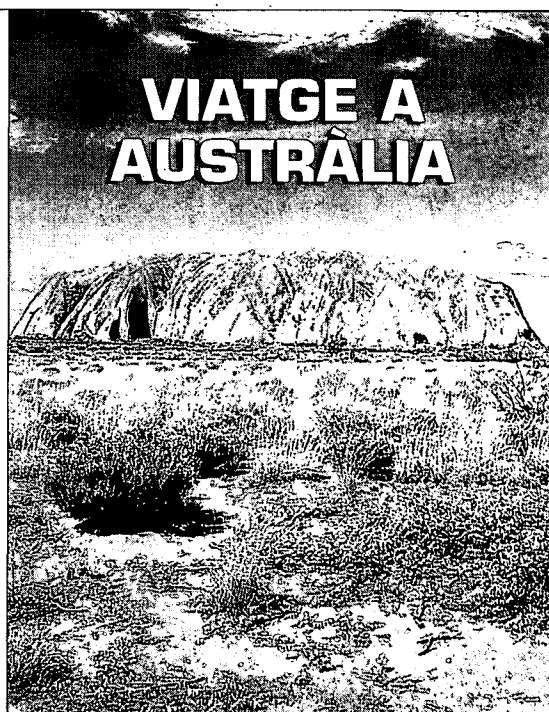
Del 19 al 26 d'agost

VIATGE A SARDENYA/ALGUER

Antigues terres indòmites enmig de la mar blava.

VIATGE A AUSTRÀLIA

Del 18 de
novembre
al 4 de
desembre

Les comunitats
humanes de
l'altre extrem del
planeta: els
nostres
antípodes i el
seu medi

Vaticà

església en el món

El Papa resa per la reconciliació a Terra Santa

■ El Vaticà reclama respecte per als Llocs Sants

ROMA.— Resar per la pau. Aquest és el missatge que repeteix cada dia Joan Pau II. Mentre la situació a Terra Santa s'agreuja, la Santa Seu reitera la neutralitat en aquesta delicada situació i continua insistint per tal que Israel abandoni l'ofensiva i els palestins condemnin el terrorisme.

El Papa continua implorant la pau per a Terra Santa en cadascun dels actes que presideix. En l'audiència general del dimecres 10 d'abril, un pelegrí va enarborar un pal amb dues banderes: la d'Israel i la de Palestina. Quan Joan Pau II va passar prop del pelegrí amb el papamòbil, va beneir les dues banderes. Els gestos de Joan Pau II són sempre eloqüents. Més enllà dels gestos del Pontífex, però, la diplomàcia vaticana continua activa per tal de pal·liar la dramàtica situació. L'arquebisbe Jean-Louis Tauran, l'home del Vaticà en afers internacionals, secretari per a les Relacions amb els Estats, desmenteix qualsevol intent de mediació per part de la Santa Seu pel que fa a la situació de l'església de la Nativitat on hi ha religiosos i refugiats palestins, mentre reclama una urgent acció humanitària. Segons el portaveu del Papa, Joaquín Navarro Valls, «no existeix un pla de la Santa Seu per resoldre la situació que s'ha creat a la basílica de la Nativitat de Betlem. Naturalment el representant diplomàtic de la Santa Seu a Israel continua la seva valuo-

sa obra d'assistència per als qui pateixen».

L'arquebisbe Tauran, en una entrevista concedida a I. Media, ha explicat que «és comprensible que l'Estat d'Israel s'hagi de defensar del terrorisme» però no està d'acord amb la resposta que hi dona: «Massa vegades la gent paga el preu de l'operació: cal que la legítima resposta s'apliqui amb mesura, és una qüestió de proporcionalitat entre el mal a combatre i els mitjans utilitzats.» La necessitat que els cristians romanguin als territoris és clara: el mateix arquebisbe Tauran insisteix en el testimoni que els cristians, de diferents confessions, proporcionen al lloc on va néixer Jesucrist.

El Papa, en una carta adreçada al cardenal Angelo Sodano, va demanar que es dediqués el diumenge de la Divina Misericòrdia (7 d'abril) a pregar especialment per la pau a Terra Santa. En aquesta carta, Joan Pau II, demanava una pau estable i durable per a aquesta terra tan estimada pels creients de les tres grans religions monoteistes.

La posició de la Santa Seu davant del conflicte la proporciona el portaveu papal Navarro Valls: d'una banda, es condemna inequívocament el terrorisme, vingui d'on vingui. Es reprova també la condició d'injustícia i d'humiliació imposada al poble palestí, així com les represàlies i extorsions, que no fan més que incrementar el sentit de frustració i d'odi. Es demana, a més, respecte per les resolucions de les Nacions Unides, una proporció en l'ús dels mitjans de defensa legítims i el deure

de tutelar els Llocs Sants, un deure que tant les autoritats palestines com les israelianes han signat en els acords bilaterals amb la Santa Seu.

Miriam Díez i Bosch

Reconeixement per la tasca del Vaticà

El delegat diplomàtic de l'Autoritat Palestina davant de la Santa Seu, Afif Safieh, ha posat en relleu el paper decisiu que té el Vaticà per intentar aconseguir la pau a Terra Santa: «La Santa Seu té un significatiu impacte en l'ordre internacional a conseqüència del respecte que inspira a tot arreu.» Així, ha indicat que «el Papa és un important punt de referència per a nosaltres, fins i tot quan la situació es presenta impossible de conduir». (ACI)

CASA D'ESPIRITUALITAT

VENIU a compartir una experiència personal enriquidora. Veniu a passar un Cap de setmana de recés o uns dies d'Exercicis espirituals a la Casa d'Espiritualitat del Santuari del Miracle, en un ambient acollidor de silenci, de reflexió i de pregària. Us hi esperem.

Per a tothom

MAIG

del 13 al 19

■ EXERCICIS ESPIRITUALS

Director: Mons. Antoni Deig, bisbe emèrit de Solsona.

del 17 al 19

■ RECÉS, CAP DE SETMANA

Director: Mons. Antoni Deig, bisbe emèrit de Solsona.

«Han estat moltes les persones que al llarg d'aquests cent anys han vingut al santuari. També avui continua essent un pol d'atracció, una llum en el canelobre per als homes i dones que busquen, anhelan, esperen sentir la veu del Senyor. Aquesta és la més valuosa dimensió d'aquesta Casa: «La meua casa serà anomenada casa d'oració», signe de la presència de Déu que parla als homes.»

(De l'homília del bisbe de Solsona, Jaume Traserria, al Santuari de la Mare de Déu del Miracle en ocasió del centenari del monestir, el diumenge 7 d'octubre del 2001)

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES:

CASA D'ESPIRITUALITAT

Tel: 973 48 00 45

Fax: 973 48 02 43

25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

Vetlla de pregària a Assís

Per tercer cop a la història de la basílica de Sant Francesc d'Assís les seves portes van romandre obertes tota la nit del 7 d'abril, per pregar per la pau a Terra Santa. La vetlla es va iniciar amb la lectura del missatge que Joan Pau II va enviar als joves, la majoria dels presents, provinents de diferents diòcesis italianes on els animava a «reforçar el testimoni evangèlic de reconciliació» i assegurar-los la seva unió en la pregària. A l'altar de la basílica inferior es va col·locar la llàntia de la pau que el Papa va donar amb motiu de la Jornada de Pregària Interreligiosa del 24 de gener passat. El moment més intens de la trobada

va ser la connexió telefònica entre el custodi del convent sacre, el P. Vincenzo Coli, i el custodi de Terra Santa, el P. Giovanni Battistelli, el qual es va unir amb una abraçada espiritual a tots els que participaven en la pregària. La vetlla va estar presidida a l'inici pel bisbe de Terni, Mons. Vincenzo Paglia, que va subrat-

llar el fet que «des de fa molts anys el conflicte entre palestins i israelians fa lamentar massa morts. Posa en moviment la venjança amb una cadena infinita de morts. L'ús de les armes no dona seguretat. Al contrari, els conflictes s'aguditzen. I tothom en surt derrotat».

Israel

Els franciscans demanen relançar el camí del perdó i de la pau

■ S'intensifiquen les crides per posar fi a la violència

JERUSALEM.— El ministre general dels franciscans, el P. Giacomo Bini, demanava que «qui ha patit en el passat recent o remot no s'adjudiqui el dret de fer patir els altres». Aquesta declaració es refereix a la situació tensa que viu Terra Santa, especialment la basílica de la Nativitat, que al tancament d'aquesta edició continuava assetjada per l'exèrcit israelià.

El P. Bini es referia a la tràgica situació que viuen els franciscans de Betlem i afirmava que «d'aquesta manera no hi haurà mai una solució al dolor: la venjança crida la venjança; la violència, la violència; la mort genera mort; seria un cicle infernal on la nostra terra serà només terra de sang i mort». Per això, el ministre general dels franciscans ha demanat que es deposin les armes, que es posi fi als sofriments infligits entre totes dues parts en conflicte i que es relanci el camí del perdó. En aquest sentit, els religiosos que custodien els Llocs Sants s'han tornat a oferir com a mediadors «perquè no tenim cap interès per defensar, sinó únicament la pau».

El P. Bini ha afirmat que «els franciscans no podem permetre que es desencadeni una matança tràgica a Betlem, a l'església de la Nativitat. (...) En una època no gaire remota, a les nostres esglésies i a casa nostra es van

refugiar condemnats a mort o a l'extermini. Els vam acollir sempre, fins i tot els vam fer vestir la casaca franciscana per salvar-los. (...) També avui estem disposats a donar una casaca franciscana de pau a tothom, perquè ells mateixos esdevinguin instruments de pau. Aquesta és la nostra missió, fins i tot a costa de la nostra vida». Segons el religiós, l'únic camí per resoldre el conflicte és la negociació, encara que sigui llarga i penosa. I un cop més ha subratllat: «Ens comprometem a treballar amb els homes i les dones de Terra Santa per assolir una pau duradora i veritable basada en la justícia i el perdó.»

L'exèrcit israelià, davant de la basílica de la Nativitat.

Per la seva part, el portaveu de la Custòdia de Terra Santa, el P. David Jaeger, ha denunciat pressions israelianes perquè els franciscans abandonin la basílica de la Nativitat. Així mateix, el convent continuava sense aigua ni llum: «Ens trobem amb absolut astorament davant d'aquest comportament inhumà. Totes les nostres súpliques, sol·licituds o crides no han estat escoltades. Esperem que l'opinió pública mundial obligui Israel a tóms més humans.» També s'ha sabut que un monjo armeni de 23 anys de la comunitat que viu al convent contigu a la basílica de la Nativitat, que es trobava a la seva cel·la, pateix ferides greus de bala, si bé no es tem per la seva vida. A més, el patriarca llatí de Jerusalem, Mons. Michel Sabbah, ha demanat a tots els cristians que intensifiquin

les seves pregàries per la pau i la reconciliació.

D'altra banda, en una entrevista concedida al diari *La Stampa*, Mons. Van Thuan, president del Consell Pontifici per a la Justícia i la Pau, ha assenyalat que el perdó «és l'única recepta possible per a l'Orient Mitjà» i que «és indispensable que la religió es depuri d'interpretacions fonamentalistes, que deixi de ser un motiu de conflicte i un obstacle per a la depuració dels problemes geopolítics». El cardenal vietnamita ha dit també que «les represàlies alimenten l'odi. (...) Israel no pot ignorar la proporcionalitat en l'ús dels mitjans de defensa legítims. (...) Les resolucions de l'ONU han de ser respectades per totes dues parts». A més, ha considerat que a «Terra Santa els cristians poden ser un pont entre musulmans i jueus». (*Fides*)

Propostes de suport concret a Terra Santa

- Demanar la retirada de les tropes israelianes de les ciutats que han ocupat a Gaza i Cisjordania d'acord a les resolucions de Nacions Unides; que Israel garanteixi les condicions per al lliure exercici del culte, tant per part dels palestins cristians i musulmans, com dels peregrins d'arreu del món que ja no poden acudir als Sants Llocs; i que la UE, el Parlament europeu i els seus estats membres pressionin Israel perquè es compleixin aquests punts. Aquestes peticions es poden enviar a Josep Piqué i Camps, ministre d'Afers Exteriors (fax 914 352 425, a/e: ministro@mae.es); a l'ambaixada d'Israel a Espanya (embajada@embajada-israel.es) o a Romano Prodi, president de la Comissió Europea (romano.prodi@cec.eu.int).
- Ajudar econòmicament els cristians de Terra Santa. La custòdia franciscana té al seu càrrec escoles, menjadors i molts serveis de Càritas Jerusalem i el patriarcat llatí. Franciscans Terra Santa: BBVA 0182-5906-81-0010000229
- Visitar la pàgina web d'Amnistia Internacional i donar suport a les iniciatives que demanen al Govern espanyol i a la UE més pressió sobre Israel i les que demanen que Israel respecti el dret a l'assistència mèdica dels implicats en les zones de combat: www.a-i.es/israel/default.shtm
- Pregària perquè s'aturi la violència i es reprengui el camí de la negociació. (C.C.)

Ajuda humanitària

La xarxa de Càritas internacional ha llençat una crida urgent per donar suport a les accions d'ajuda humanitària que du a terme Càritas Jerusalem. Aquesta organització necessita amb urgència fons per valor de 700.000 dòlars per afrontar necessitats bàsiques de les víctimes civils del conflicte com medicaments, aliments, roba d'abric per a les persones que han perdut la casa i reparacions d'urgència als habitatges que han resultat danyats. Càritas Jerusalem insisteix que el problema va més enllà de les qüestions econòmiques, per la qual cosa ha demanat a la xarxa internacional de Càritas que doni suport de manera decidida a tots els esforços que calgui per assolir una pau duradora entre palestins i israelians. Es poden fer donatius al compte del Banc Santander Central Hispano 0049-0001-50-2610010014. Més informació: tel. 902 339 999. (C.C.)

CEP

Centre d'Estudis Pastoral
de les diòcesis catalanes

Desafiaments de la Ciència i Força de la Paraula

DR. DAVID JOU I MIRAVET,
FÍSIC I POETA

Dimecres, 24 d'abril 2002

A les 10 del matí: sessió i diàleg.
(Especialment per a preveres i equips pastorals)

A les 7 de la tarda: sessió oberta i debat

Informació: Rivadeneyra, 6, 3r - 08002 Barcelona. Tel. 933 174 858
Fax: 933 025 109. A/e: cep@altcom.es

desde 1979

SIGNUM ®

Joan Fondevilla i Guinart · Telefax: 93 416 17 98
email: signum@coac.net · www.petit-fritsen.com

PETIT-FRITSEN
BAHRT

Carillons i campanes
que dringuen i brinden
netes i clares

So Sol# La La# Si Do Do# Re Re# Mi

CARILLONS I CAMPANES HARMONITZADES
I TOTS ELS SEUS COMPLEMENTES.
Us esperem a la trobada de campaners d'O de B.

SESSIÓ DE FORMACIÓ PER A PREVERES,
DIAQUES, RELIGIOSOS I RELIGIOSES I
RESPONSABLES D'EQUIPS PASTORALS

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

El Gmà. Giorgio Bigotto dirigeix l'Institut Mwanga de Goma

«El volcà pot fer perillar sis milions d'habitants»

Giorgio Bigotto és germà marista. Té 66 anys i és el director de l'Institut Mwanga, destruït en gran part per l'erupció volcànica del mes de gener passat. Fa trenta-set anys que és al Congo (Nyangesi, Bobandana, Kindu i Kisangani) i quatre a Goma.

—Abans de l'erupció, quina era la presència marista a Goma?

—Teníem una escola, l'Institut Mwanga, amb 1.306 alumnes, que cursaven ensenyament mitjà, liceu clàssic, científic i comercial, i 54 professors. Hi havia quatre germans maristes: jo n'era el director, el germà Marcel, vicedirector, el germà Lino, que ensenyava llatí tot i tenir 80 anys, i el germà Eli, ruandès, que estudiava i formava comunitat amb nosaltres.

—Quines característiques tenen els alumnes de Goma?

—Gent molt pràctica, intel·ligent i te-naç. Enguany teníem els millors grups. Disciplinats i oberts amb un esperit excel·lent. Venia gent de Goma i també dels voltants. Hi ha alumnes que triguen dues hores a arribar a l'escola i dues més per tornar a casa. Surten a dos quarts de sis del matí. Tots vénen a peu, fora d'uns quants, 15 o 20, que ho fan amb cotxe.

—En acabar l'escola, quines possibilitats hi ha de trobar feina?

—Els alumnes que provenen de la secció clàssica van a la universitat a fer Dret. També hi ha noies que estudien lleis per defensar els drets de la dona. Gairebé tots els que acaben el liceu científic arriben a ser metges. Els comercials van a l'institut superior de comerç, atès que es tracta d'una ciutat essencialment comercial, molt activa econòmicament, la més forta de l'est de la República Democràtica del Congo.

—Quina postura tenen els maristes en el camp educatiu davant els drets de la dona?

—A la nostra escola hi ha 560 noies. El fet de ser educades com els nois els afavoreix l'autoestima i l'apreci mutu. Fàcilment les noies són les primeres de la classe en rendiment intel·lectual. Són estimades i respectades. En el futur en la societat

també es faran respectar.

—Socialment, com està considerada la dona?

—S'ha vist tradicionalment la dona com a mare, la que dona fills. No importaven els valors intel·lectuals que té. L'home manava. Ara les noies volen la paritat legal amb els homes. Les nostres alumnes han organitzat per primer cop al Congo la jornada de la Dona.

—Quina sensibilitat i acollida es dona a la religió?

—El 60% són catòlics, el 20%, protestants, el 10%, musulmans i l'altre 10% practica religions tradicionals del país. A missa hi va molta gent. El matrimoni es fa sempre a l'església. Cada dissabte se celebren sis o set matrimonis a cada església. La formació cristiana és forta. Cada any surten del nostre col·legi, un cop acabats els estudis, una o dues vocacions sacerdotals o religioses. També hi ha noies que es preparen per ser germanes. Almenys un jove cada any va al seminari marista. La festa de l'escola és la festa de Marcel·lí Champagnat. L'AMC, Amics de Marcel·lí Champagnat, agrupa cada diumenge nois i noies que es reuneixen per conèixer més bé sant Marcel·lí, fer activitats en comú, escoltar la paraula per a la setmana. Els agrada molt.

—Com veu el projecte d'una escola en tendes?

—De 32 classes només en queden 9 dempeus. Hem perdut laboratoris, la sala, una biblioteca amb 3.000 volums, etc. Els alumnes, quan tornin a l'escola, no tindran res, no la podran pagar, i sorgirà així el problema de les fonts de finançament. Afortunadament, el camp esportiu no ha estat envaït per la lava i hi podem col·locar les tendes. Cal acabar l'any acadèmic, reagrupar els professors i atendre el major nombre possible d'alumnes, sabent que s'han destruït 44 escoles. La lava ha vingut de 800 metres de fondària i ha estat empesa per la de sota, que es prepara per eixir. Els experts calculen que això passarà d'aquí a tres o quatre anys. Un altre perill ha estat la gran quantitat d'anhidrid carbònic que s'ha produït per la reacció de la lava amb el gas metà contingut al llac Kivu. Pot afectar Goma i fer perillar cinc o sis milions d'habitants de la zona.

—El Lion's Club va atorgar la medalla del 2001 a l'escola com la millor de

El Gmà. Giorgio Bigotto.

la ciutat, ens trobem davant d'una escola classista o es tracta d'una escola popular?

—Som l'escola que fa pagar menys de tota la ciutat, perquè l'Estat fa deu anys que no paga cap escola. Els pares i professors es posen d'acord a començament d'any sobre el que han de pagar els alumnes. Els nostres nois paguen 4 dòlars al mes. Un professor diplomàt rep 85 dòlars al mes, un mestre, 65 i un treballador, 60. Els germans igual. Jo, com a director, en rebo 85 perquè sóc llicenciat i 10 pel meu treball específic de direcció. Al juliol i l'agost no rebem res perquè no ensenyem, però en la direcció són els mesos més durs de feina. Intentem obtenir ajudes externes per a alguna obra o inversió en material educatiu. Els pares donen dos dòlars al trimestre per fer funcionar l'escola. La medalla reconeix que és una escola seriosa, tot i els escassos valors en la construcció, i amb bons resultats en els exàmens de maduresa. Els alumnes que preparen els exàmens per al juliol venien durant les vacances de Nadal des de les 8 del matí fins a les 6 de la tarda. Els estudis els costen i és l'única manera de sortir de la seva situació. A l'escola no hi ha problemes tribals tot i que la integren alumnes procedents de més de 20 tribus diferents.

Lluís Serra

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 169,49 €** ☐
Àsia i Oceania: 235,01 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

EGIPTE

Els trinitaris s'estableixen a Egipte carregats de projectes

EL CAIRE.— Fa poc més de dos mesos que tres trinitaris s'han establert al Caire. La nova comunitat trinitària ha posat en marxa tres projectes destinats als refugiats sudanesos que es troben al Caire. El primer projecte consisteix en el treball a un dels quatre centres eclesials formats per sudanesos que s'han creat en aquesta ciutat a causa de l'afluència de refugiats d'aquell país veí. El segon projecte se centra en l'acollida d'uns vint joves, també sudanesos, arribats al Caire amb tots els papers en regla. Del tercer projecte, per motius de seguretat, els trinitaris no n'han comunicat el contingut. (IVICON)

Vaticà

Posicionament oficial vaticà sobre la incineració

■ La Congregació per al Culte Diví presenta el «Nou Directori de pietat popular i litúrgia»

ROMA.— «Per al Senyor, ressuscitar un cos que ha estat enterrat a terra o cremat és la mateixa cosa.» Aquestes són les paraules del cardenal Arturo Medina en resposta a la conveniència o no de la incineració dels cossos dels difunts. El *Nou Directori de pietat popular i litúrgia* regula aquesta

pràctica tot i que exhorta els fidels a no conservar a casa les cendres dels familiars. A més, el nou document vaticà s'ocupa del tipus de llenguatge de la pietat popular, de la seva relació amb la litúrgia i de la veneració a la Mare de Déu, als àngels i als sants, entre d'altres.

L'aspecte que més ha atret l'atenció del nou directori és el que fa referència a la pràctica de la incineració dels cossos, una temàtica que tot i ser acceptada per l'Església catòlica, no s'havia afrontat encara d'una manera doctrinal i disciplinària com ara. En el número 254 del nou directori s'especifica que s'accepta, a més de la tradicional pràctica de la inhumació o enterrament dels cossos dels difunts, la cremació o incineració, sempre i quan aquesta estigui motivada per raons que no siguin contràries a la doctrina cristiana. En aquests casos, el directori recomana que els familiars no conservin les cendres del difunt sinó que els donin sepultura.

Aquest aspecte, però, no hauria de deixar en segon pla la novetat del directori, que oficialitza i dignifica la pietat popular, sovint menyspreada en virtut d'una purificació de la fe. El cardenal Medina Estévez, prefecte de la congregació redactora del document, va afirmar que «la pietat popular és un tresor de l'Església», i per posar-ne un exemple va preguntar-se

quina pobresa resultaria per a la història de l'espiritualitat cristiana occidental l'absència del rosari o del Via Crucis.

Les tres-centes pàgines que configuren el nou directori sobre pietat popular s'articulen en dues grans seccions, una dedicada a la pietat i religiositat popular i a la primacia de la litúrgia, i una segona més pràctica. En la primera secció es fa referència al Magisteri i a la teologia, amb els intents que hi ha hagut al llarg de la història per articular la pietat popular amb la litúrgia.

Purificar la pietat popular de supersticions

El Papa ha insistit darrerament a situar correctament la pietat popular i no veure-la com a una substitució de la litúrgia o com un empobriments, sinó com una autèntica expressió de la fe dels creients. Una fe, però, que el directori s'encarrega d'orientar i «purificar», com s'especifica ja a la introducció, per salvar-la de reduccionismes o supersticions.

La segona part del text explica propostes operatives que fan referència a temes com ara la veneració especial a la

Mare de Déu, la devoció a àngels, sants i beats, el sufragi pels difunts o el pelegrinatge i les manifestacions de pietat als santuaris.

Amb paraules del cardenal Medina, el document es presenta amb la voluntat de «tutelar la genuïna substància de la pietat popular, purificar-la allà on sigui necessari, il·luminar-la amb la llum de la Sagrada Escriptura i orientar-la a la Sagrada Litúrgia».

El text, tal com especifica el benedictí Mons.

Francesco Pio Tamburrino, secretari de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments, «no vol establir noves normatives sinó recordar els principis teològic-litúrgics i la disciplina vigent». En aquest sentit, el directori s'articula segons l'any litúrgic, i dins d'aquest quadre va examinant les pràctiques de pietat popular i deixa entreveure la centralitat de la litúrgia dins de la vida cristiana.

Tamburrino considera que «el fet que

els exercicis pietosos i les devocions siguin facultatives no significa que no constitueixin una riquesa del poble de Déu». En aquest sentit, va citar la frase del cardenal Cláudio Hummes a l'assemblea plenària del darrer dicasteri: «La pietat popular és una forma privilegiada d'inculturació del fet religiós, com a llengua materna i primigènia de qualsevol religió.»

Miriam Díez i Bosch

El directori recomana que es doni sepultura a les cendres del difunt.

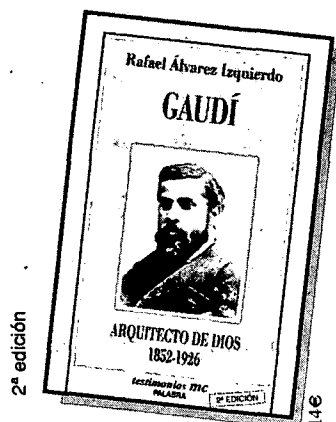
ESPANYA

Mons. Lozano demana que es valorin els ancians

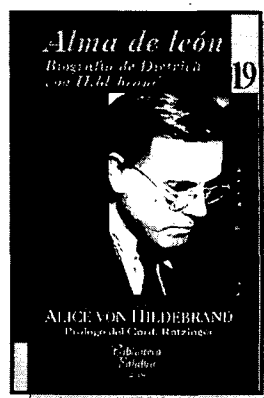
MADRID.— Mons. Javier Lozano, president del Pontifici Consell per a la Pastoral de la Salut, va assenyalar durant el seu discurs pronunciat a la II Assemblea Mundial sobre l'Envel·liment, que els ancians han de ser valorats i acompanyats per la valuosa aportació del tresor del seu temps. Mons. Lozano va destacar que «els ancians són custodis de la memòria col·lectiva, tenen perspectiva de passat i del futur». Per això, la seva vida ha de «convergir en relacions intergeneracionals, posant a disposició de tots el tresor del seu temps, capacitat i experiència». El prelat va advertir sobre «el culte actual de la productivitat global, en el qual els ancians corren el perill de pensar-se inútils».

Al mateix temps que augmenta el nombre d'ancians arreu del món, va subratllar, es registra també un «creixent nombre d'ancians desemparats». Mons. Lozano va afirmar que cal crear una societat basada en la igualtat intergeneracional i va indicar diverses accions encaminades a aconseguir-ho: incloure l'ancià en la presa de decisions en l'àmbit familiar i social; tenir cura dels ancians amb malalties mentals; legislar i enfortir els esforços legals per eliminar qualsevol abús; protegir la seva dignitat i la seva vida fins a la seva fi natural i instar l'ancià a conservar la seva autonomia i mobilitat fins on li sigui possible. (ACI)

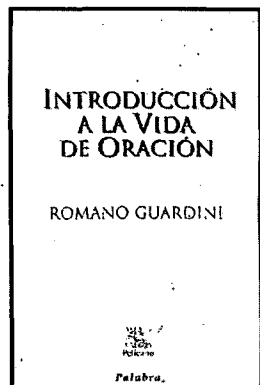
2002 Año Internacional Gaudí

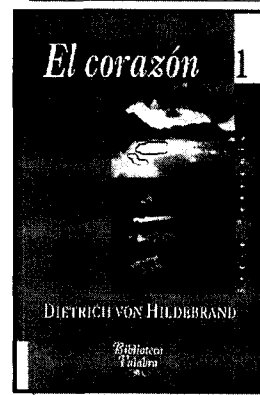
Arquitecto de Dios (1852-1926)
RAFAEL ÁLVAREZ IZQUIERDO
Este libro te permitirá conocer el famoso «secreto» de la vida y de la obra de Gaudí, un personaje universal y «de leyenda» que amó la luz, las formas, los colores, los sonidos y los aromas con que Dios ha construido el mediterráneo

ALMA DE LEÓN
Biografía de Dietrich von Hildebrand
ALICE VON HILDEBRAND
La biografía de un hombre fascinante, obligado a huir de la persecución nazi, convertido al catolicismo, apasionado de la belleza y la verdad

INTRODUCCIÓN A LA VIDA DE ORACIÓN
ROMANO GUARDINI
Un libro dirigido a aclarar valores, formas, dificultades y manifestaciones diversas de la oración
12 €

EL CORAZÓN
Un análisis de la afectividad humana y divina
DIETRICH VON HILDEBRAND
Una lectura atractiva, sugerente y necesaria para conocer mejor la riqueza y profundidad de los sentimientos
4ª edición 10,40 €

Ediciones Palabra, S.A.

Pº. de la Castellana, 210. 28046 MADRID. 913 50 77 39 y 913 50 77 20 - Fax: 913 59 02 30
e-mail: comercial@edicionespalabra.es www.edicionespalabra.es

Colòmbia

La violència no fa callar l'Església catòlica

■ Un capellà assassinat i dos de segrestats, darreres accions de la guerrilla

BOGOTÀ.— Els arquebisbes de Bogotá i Medellín han condemnat enèrgicament l'assassinat d'un capellà mentre repartia la comunió en un temple de Huila i han assegurat que la campanya de violència contra l'Església no farà emmudir la seva veu.

El cardenal Pedro Rubiano, arquebisbe de Bogotá, ha denunciat una campanya d'«accions bàrbares» comeses per «grups armats» contra l'Església i ha condemnat la mort del pare Juan Ramón Núñez, assassinat el 7 d'abril quan oficiava missa a la localitat de La Argentina, a Huila.

«Els dos delinqüents van arribar fins a l'altar i van disparar contra el P. Núñez, que va ser portat mortalment ferit a un hospital local, però va morir abans com a conseqüència de les ferides», ha assenyalat el coronel Joaquín Correa, comandant de la policia de Huila. En el tiroteig també va morir un dels feligresos.

«Som davant d'una escalada d'accions bàrbares contra l'Església i tot el país, per la qual cosa hem d'unir-nos a l'Estat i a la força pública per rebutjar aquests fets que només cerquen destruir Colòmbia», ha destacat el cardenal Rubiano. Per la seva banda, el president de la Conferència Episco-

Primer arrest per l'assassinat de Mons. Duarte

Una persona ha estat arrestada en el marc de la investigació per l'assassinat de l'arquebisbe de Cali, Mons. Isaías Duarte, perpetrat el 16 de març. El sospitós es diu John Jairo Maturana, i segons els investigadors seria el cap d'una banda criminal que actua al barri en què es troba situada la parròquia del Bon Pastor, a l'exterior de la qual va ser assassinat l'arquebisbe, segons ha informat Ràdio Caracol. No està clar el paper que el detingut hauria tingut en el cas, però fonts de l'exèrcit, que ha realitzat la detenció, consideren que ell va guiar els executors del crim. Maturana s'ha declarat aliè a tots els fets que se li imputen. (Zenit)

pal Colombiana i arquebisbe de Medellín, Mons. Alberto Giraldo, ha publicat un comunicat en què condemna els actes que atempten contra els capellans colombians. Mons. Giraldo ha assegurat que «no hi pot cabre en cap cap» la forma en què van assassinar aquest rector, mentre repartia la comunió als fidels. Totes les esglésies del país s'han aplegat en un acte simbòlic de protesta i han fet una pregària per la pau al país i el perdó als qui atempten contra la vida.

Joan Pau II també ha fet públic el seu dolor per la mort d'aquest capellà colombià i ha assegurat les seves pregàries per «aquestes víctimes d'una violència tan obstinada i ferotge com injustificable i menyspreable, que no ha estalviat la vida d'un capellà de Crist mentre exercia el seu ministeri sagrat».

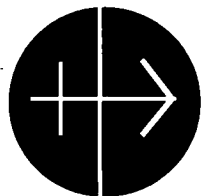
L'assassinat del P. Núñez va tenir lloc vint dies després de la mort de l'arquebisbe de Cali, Mons. Duarte, també assassinat. El coronel Correa ha explicat que no es coneixen encara els mòbils i autors del crim del P. Núñez, que no havia rebut cap amenaça de mort, tot i que les primeres investigacions apunten a les Forces Revolucionàries de Colòmbia (FARC). Segons el coronel Iván Calderón, encarregat de coordinar la seguretat de les autoritats eclesiàstiques a tot el país, almenys deu bisbes i capellans colombians es troben «seriosament amenaçats» de mort.

Per altra banda, el P. Saulo Carreño i el P. Teodoro González van ser segrestats el 7 d'abril quan portaven a terme una missió humanitària. Segons el diari *El Tiempo*, els seus segrestadors serien membres de l'Exèrcit d'Alliberament Nacional (ELN). Al tancament d'aquesta edició, encara restaven retinguts. Un altre capellà afectat per la violència és el P. Gersaín Pérez, responsable de comunicació de l'arxidiòcesi de Cali i col·laborador proper de Mons. Duarte, que ha anunciat que sortirà del país a causa de les amenaces de mort rebudes per les seves denúncies sobre els possibles autors del crim del prelat. «Els meus superiors estan molt preocupats per la meua seguretat, per la qual cosa he d'anar-me'n temporalment. Però no em peneixo de res del que he dit», ha subratllat el capellà. (ACI)

ARGENTINA

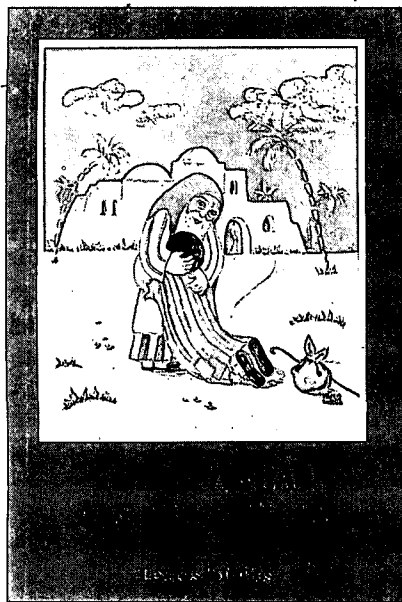
Seminari en record del cardenal Pironio

BUENOS AIRES.— Un nombre significatiu de bisbes, capellans, religiosos i laics van destacar diversos aspectes de la vida espiritual del cardenal Eduard Pironio durant el seminari celebrat recentment sobre la figura del purpurat argentí. L'arquebisbe de Paraná i president de l'episcopat, Mons. Estanislao Karlic, va afirmar que el cardenal va ser «sagrament de la paraula de la creu en la seva Pasqua quotidiana, en el seu dolor i joia de cada dia. Però també ho era la seva paraula dita i escrita. També quan feia referència als problemes de justícia i opressió social». En un telegrama adreçat als organitzadors de la trobada, el Papa va destacar la petjada del cardenal Pironio, «caracteritzada per una visió de la vida fermament arrelada en la fe i alimentada per la contemplació de la creu de Crist. (...) Això va fer d'ell una persona particularment comprensible i afable amb tothom, alhora que un animador incansable i un obstinat sembrador d'esperança encara enmig de les dificultats». (N.E.)

Ayuda a l'Església Necessitada

La Bíblia del nen

Els textos bíblics de la vida de Jesús amb bellíssimes il·lustracions a tot color. Un llibre adient perquè els més menuts puguin conèixer el món meravellós de l'Antic i el Nou Testament.

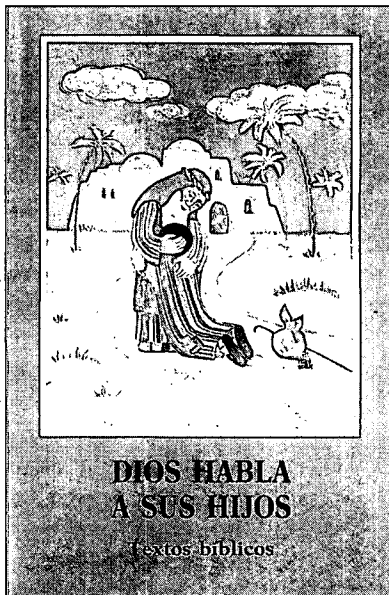
Molt indicat per als nens i les nenes que facin la Primera Comunió

FEU AQUEST SANT JORDI UN REGAL IMMILLORABLE!

Només 1,50 € cada exemplar!

I a més, vostè també pot regalar la Bíblia a nens del Tercer Món o de l'Est d'Europa.

Nosaltres els les farem arribar. Faci feliços 10 nens per 15 €

Ayuda a l'Església Necessitada. Associació Pública Universal de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúñez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

Itàlia

Pascual Chávez: IX successor de Don Bosco

ROMA.— Pascual Chávez Villanueva és el nou rector major dels salesians de Don Bosco. Després d'un procés de discerniment l'assemblea capitular l'ha escollit guia de la congregació per al sexenni 2002-2008.

Don Chávez va néixer a Real de Catorce (San Luis de Potosí), zona minera al cor del nord de Mèxic, el 19 de desembre del 1947. Després d'alguns anys, la família es va traslladar a Saltillo (estat de Coahuila), on Pascual sovintaja l'escola salesiana Col·legi Mèxic; aquí neix la seva vocació i madura la seva intenció de seguir Don Bosco. Fa la seva primera professió com a salesià el mes d'agost del 1964 a Coacalco, i l'agost del 1970 serà salesià amb vots perpetus a Guadalajara. Va rebre el ministeri diaconal el 10 de març del 1973 a Guadalajara, i sempre a la Perla Tapatia, capital de l'estat de Jalisco. El 8 de desembre del 1973 és ordenat de sacerdot. Viu els primers anys del seu ministeri a la comunitat dels joves salesians en formació de Chapalita (Guadalajara). Del 1975 al 1977 estudia a Roma a l'Institut Bíblic, on obté la llicenciatura en Sagrada Escripura.

El nou rector major ha estat director de l'Institut Teològic Sant Pere Tlaquepaque del 1980 al 1988, on ha impartit l'ensenyament de Sagrada Escripura. Del 1986 al 1989 és també conseller inspectorial de la província salesiana de Mèxic-Guadalajara. Del 1989 al 1994 és inspector d'aquesta

mateixa província que comprèn tot el nord de Mèxic fins als confins dels Estats Units. El 1995 inicia els seus estudis de doctorat en Teologia Bíblica i viu a Madrid-Carabanchel, on segueix fins que aconsegueix el títol a la Universitat Pontifícia de Salamanca. El 1996, durant el capítol general 24, el rector major don Juan Edmundo Vecchi, mort recentment, li va proposar el servei de conseller regional per a la regió Interamericana tot i no ser membre de dret d'aquell capítol. Acceptada la proposta, es trasllada a la casa generalícia de Roma, on viu actualment.

A més de participar en el capítol general 25 que se celebra aquests mesos a Roma, don Pascual Chávez ha participat també com a capítol al capítol general 23 celebrat l'any 1990, en què va participar com a membre de la comissió precapítol.

La llengua mare del nou rector major és l'espanyol, però parla correctament l'anglès i l'italià. Així mateix, entén també l'alemany, el francès i l'hebreu. A més de posseir els títols eclesiàstics, Don Chávez ha obtingut el títol d'ensenyament de disciplines científiques.

Els qui l'han conegut personalment i

han treball amb ell el defineixen com una persona intel·ligent i mentalment organitzada, de diàleg, que afronta els problemes immediatament sense postergar els temes. Capaç de copsar les problemàtiques i afrontar-les en la seva arrel amb tenacitat i constància, analitzant els elements implicats i adreçant-los vers solucions que s'entreveuen. Sap fer-se proper sense caure en el paternalisme. Persona preparada, profunda i pragmàtica, ha sabut compaginar el temps dedicat als estudis amb càrrecs de responsabilitat, i ha aconseguit els resultats previstos de forma brillant. De profunda cultura escripturística, destaca pel seu sentit d'home pràctic i concret, fill d'aquella sensibilitat llatinoamericana que imprimeix una lectura cristiana de la vida sobre l'home i la seva realitat quotidiana. La posada al dia constant arran dels esdeveniments de la vida i de la història l'han fet particularment atent als signes dels temps. En aquest sentit cal destacar el seu entusiasme per consolidar i reforçar l'obra en frontera dels centres ju-

venils «oratoris» de Tijuana (Mèxic) iniciada pel seu predecessor don Humberto Meneses, com a servei als més pobres i marginats. Tot i que no hagi tingut càrrecs de pastoral directa amb els joves, sempre hi ha estat molt viu el sentit salesià de contacte amb ells durant els seus càrrecs de responsabilitat a la inspecció de Mèxic-Guadalajara. Els joves amb els quals ha treballat directament són els salesians en formació teològica de Tlaquepaque, als quals ha transmès no només una pregona

formació escripturística, sinó també la seva passió salesiana pels joves.

Com a conseller ha engrescat una regió que comprèn 14 inspeccions, fortament diversificades per cultura, tradicions, estil de vida, tot això viscut amb esperit religiós i salesià. La regió, concretament, acull nacions del Nord i de Centreamèrica, del Carib, i nacions de la zona andina de Sud-amèrica (Colòmbia, Veneçuela, l'Equador, el Perú i Bolívia). L'animació que ha portat a terme

en aquesta multiplicitat de països per mantenir viu l'esperit de Don Bosco ha estat possible gràcies a l'esforç de visitar totes les inspeccions almenys un cop l'any durant els sis mesos en què ha estat l'encarregat de la seva animació salesiana.

Josep Mascaró
S.D.B.

Don Chávez és el nou rector major dels salesians.

La ràdio amable

Freqüències

- 106.6** Barcelona
- 93.7** Catalunya central
- 103.4** Girona
- 105.0** La Seu d'Urgell
- 107.5** Andorra

Espanya

Mont Horeb: experiència vocacional a Màlaga

MÀLAGA.— Des de fa set anys, els joves de la diòcesi de Màlaga tenen la possibilitat de viure una experiència vocacional pionera a Espanya. Es diu Mont Horeb i el seu naixement es va deure a una preocupació existent a la diòcesi.

Mons. Antonio Dorado, bisbe d'aquesta diòcesi, ens explica com va sorgir aquesta experiència: «L'experiència Mont Horeb sorgeix de la necessitat de buscar camins nous de pastoral vocacional, en el sentit ampli de la paraula, és a dir, no només experiència per promoure vocacions a la vida sacerdotal, sinó també a la vida religiosa i a la vida laical. Partim de la base que ser cristià és una vocació i allò important és que cadascú vagi descobrint què és el que Déu vol d'ell. Aquesta és la pregunta que dóna sentit a Mont Horeb: "Què vol el Senyor de mi?", per orientar la seva vida allà on va descobrint que el Senyor el crida.»

«Mont Horeb és una experiència destinada a joves que, des de la maduresa, intenten descobrir la seva vocació i com poden servir més bé els altres»

Va arribar fins a aquesta diòcesi procedent d'Itàlia. Tot va començar quan Mons. Antonio Dorado va tenir l'ocasió de conèixer un llibre en què es narrava una experiència que el cardenal Martini estava fent a Milà, el Grup Samuel.

Es va escollir el nom Mont Horeb perquè a la Sagrada Escripura, aquesta va ser la muntanya on Déu es va fer present a Moisès i a Elies, i on els va confiar la seva missió. De la mateixa manera, el nom acompanya aquests joves en la seva recerca de la crida de Déu. Aquests van ser els primers passos d'una experiència que neix amb uns objectius clars. Pretén ajudar tots els joves que hi participen a preguntar-se «Què vols, Senyor, de mi?» i a descobrir el camí pel qual Déu desitja que el segueixin. Però aquest no és l'invent d'un quants, sinó el fruit de la inquietud vocacional de tota la diòcesi. Per això, tots els que hi participen es posen davant de Déu amb una obertura total i procuren fer la seva tasca amb responsabilitat.

Mont Horeb és una experiència destinada a joves de 18 a 28 anys que, des de la maduresa, intenten descobrir la seva vocació i com poden servir més bé els altres. Aquests joves són presentats al bisbe mitjançant una carta enviada al capellà, religiós, religiosa o responsable del moviment

que l'acompanya. Al mateix temps, cada jove presentat escriu la seva pròpia carta personal al bisbe, indicant-li el seu procés de fe i el seu desig de participar al Mont Horeb. El bisbe respon personalment cada una d'aquestes cartes.

Així comença aquesta experiència, en la qual els joves assumeixen tres compromisos: assistència a totes les trobades, dedicar un temps de pregària diària per treballar el que s'ha fet a la trobada mensual i buscar, si no el tenen, un acompanyant espiritual d'entre el grup de col·laboradors nomenat pel bisbe, amb el qual pot parlar de tot el que passa durant l'experiència.

Tres punts bàsics

Mons. Antonio n'explica així els punts fonamentals: «L'experiència dura només un curs, i el més important és la feina que fa cada un dels participants. Crec que hi ha dos elements que fonamenten i expliquen el sentit d'aquesta experiència: en primer lloc, la pregària. Si la vocació és una crida de Déu, és imprescindible que la persona es posi en un clima en què pugui sentir la veu de Déu, és a dir, sintonitzar amb Déu. Aquest mitjà, normalment, és la pregària, per això s'insisteix molt en la importància que el participant en aquesta experiència dediqui cada dia un temps a la pregària personal; en segon lloc, com que correm el perill d'enganyar-nos, perquè Déu no es manifesta d'una manera directa, sinó a través de mediacions, considerem molt convenient que, qui cerca la vocació compti amb el suport d'una persona experimentada en la vida espiritual, a la qual acostumem a anomenar acompanyant espiritual.»

nyant espiritual.»

Durant el curs se celebren nou trobades, una cada mes. La majoria ocupa la tarda del dissabte, però tres d'elles es fan de dia complet per fomentar la convivència entre els participants. Cada trobada comença i acaba amb un temps de pregària comunitària. Els participants es reuneixen en petits grups per posar en comú la feina feta

Grup de col·laboradors de Mont Horeb.

al llarg del mes, tant personalment com amb l'acompanyant espiritual. També hi ha temps per compartir un cafè frater, per al qual cadascú aporta alguna cosa feta amb estimació i cura. El gruix de cada reunió és l'exposició del tema de reflexió per al mes i la pregària personal. La majoria dels temes de reflexió els exposa el bisbe. El temari que segueix aquestes trobades és el següent: itinerari vocacional del grup Mont Horeb. Els diversos temps d'una vocació; l'acompanyament espiritual, necessari per discernir; el discerniment espiritual: Lectio Divina; l'experiència cristiana de Déu; la maduresa humana, base per seguir Jesús; l'elecció o vocació en la Bíblia; les dife-

rents vocacions (taula rodona amb un representant de cada vocació), i projecte personal i pla de vida.

Reflexió personal

Un altre punt important en la convivència és la reflexió personal, ja que ofereix l'oportunitat de posar en ordre totes les idees que han rebut durant la jornada. Després d'aquesta reflexió personal, es posa en comú el que s'ha viscut durant el dia i es reparteix als joves el material de treball per a aquell mes. En aquest material se'ls ofereixen una sèrie de textos bíblics i d'altra mena que fan al·lusió al tema que se'ls ha exposat aquest mes. Al final de cada set-

mana es presenta un qüestionari per al qual treballen personalment i amb el seu acompanyant espiritual.

Per a aquesta tasca, Mons. Antonio Dorado compta amb la col·laboració d'un grup nombrós de persones. En aquest grup hi ha representades les diferents vocacions, i pretén ser tan diocesà com sigui possible: tres sacerdots diocesans (Antonio, Emilio i Àngel), dos missioners de la Consolata

(Daniel i Chrispine), una missionera d'Àfrica (Pilar), una religiosa de la Sagrada Família de Bordeus (Viky), una Xaveriana (Alfonsa), una germana Hospitalària (Pilar), una seglar consagrada (M. Carmen), un matrimoni (Dani i Esther), un home casat (Emilio) i una seglar (Encarni).

Mons. Dorado resumeix així la seva missió dins d'aquesta experiència: «Jo vaig posar en marxa aquesta experiència, personalment, i crec que una de les tasques del bisbe és ajudar les persones en un discerniment espiritual i pastoral dins de la seva vida. Com que em va semblar que era una experiència interessant i que hi cabia a la meua agenda, normalment ja molt plena, em vaig comprometre a dirigir l'equip que orienta i tira endavant aquesta experiència. Amb mi col·labora un grup plural de persones. Aquest grup és el que fa l'acompanyament de cada un dels grups que es formen entre els participants en l'experiència, que també ajuden, donen suport i fins i tot fan algunes de les xerrades i expliquen el material que es dóna als membres. Ells creen un ambient molt agradable; en primer lloc, amb el testimoni de la seva vida i, en segon lloc, perquè es tracta de persones joves, d'una maduresa espiritual i d'una vocació ja provada, són com un testimoni que ajuda els nois i noies a descobrir i veure els diferents camins pels quals poden enfocar la vida.»

Aquest és el setè any de vida de Mont Horeb. En aquest temps han passat una mitjana de 35 o 40 joves per l'experiència, això fa un total de 240 joves de la diòcesi que han començat aquest procés de discerniment vocacional. El més important és que s'està creant un ambient vocacional en totes les parròquies, moviments d'apostolat i grups de la diòcesi.

Encarni Llamas

Els fruits

Els millors fruits d'aquesta experiència són els testimonis dels mateixos participants:

«Endinsar-se en l'aventura d'aprendre a conèixer la voluntat de Déu en la vida d'un cristià és una cosa que val la pena sentir per un mateix.

«Som dos joves de Màlaga, Ana i Arturo, que vam decidir l'any passat participar en l'experiència Mont Horeb, amb una actitud oberta a deixar que el Senyor ens orientés cap a on Ell volgués. Va ser un any en què vam començar a treballar per saber què és el que Déu volia de nosaltres, i el que és més important, descobrir que a la vocació a la qual fossim cridats, ens hi hauríem de lliurar cada cop més.

«Una cosa que ens va cridar molt l'atenció és el respecte per les possibles vocacions que sorgissin, donant-nos una visió general de cadascuna d'elles. Durant aquell any ens vam anar coneixent i aquesta experiència ens va ajudar, d'una banda, a trobar-nos i, de l'altra, a començar una relació que ens porta cada cop més a l'apropament amb Déu. Aquesta mena d'experiència ens sembla molt positiva, ja que t'ajuda i anima a voler seguir el Senyor, que és l'únic que pot donar la felicitat. Mont Horeb no és la fi d'un procés de discerniment, sinó que n'és l'inici, i ens preguntem cada dia què és el que el Senyor vol de mi, en el nostre cas el que vol des d'un projecte comú.»

«Em dic Daniel Cerván, sóc seminarista. Vaig fer l'experiència Mont Horeb fa dos anys. La vaig conèixer pels fullets que es repartien en tots els actes de la diòcesi. Amb les inquietuds que tenia en aquell moment, vaig decidir fer-la per veure el que el Senyor volia de mi. Va ser una cosa immillorable, una oportunitat per confiar en el Senyor, veure el que Déu volia de mi des d'aquella confiança i decidir-me. Crec que em va cridar per aquest camí, i aquí em ténia!»

Espanya

«El sofriment més gran és la manca d'amor»

■ José Antonio Pagola és director de l'Institut Diocesà de Teologia Pastoral de Sant Sebastià

BANYOLES.— El bisbat va aprofitar bé el pas ràpid de José Antonio Pagola per Girona: va impartir una conferència sobre el sofriment a l'Institut de Ciències Religioses i va ser el ponent de la jornada diocesana de preveres, aquesta vegada amb el tema «La comunitat cristiana font de salut integral: tasques i possibilitats». A les dues trobades va mostrar un estil directe, clar i amb un llenguatge entenedor per al món d'avui.

—Quina funció tenen les parròquies avui dia en la societat? Són més que un simple expenedor de sagraments o de caritat?

—Encara avui poden ser un lloc on es recorda Jesucrist. En la societat actual no es fa i en canvi penso que és molt important que hi hagi espais on se'n faci memòria, d'ell i del seu estil de vida sa i guaridor. Encara que no es cregui en Jesús, és un model de vida sana i d'encert humà. Si no és Ell, qui ens pot ensenyar a viure? Els polítics, els homes de finances, els filòsofs, la televisió? Només a les parròquies trobem un lloc on se celebra la vida i es mostra que viure és positiu i bo. Si una comunitat cristiana viu bé, pot irradiar salut i ser un espai de guariment.

—Si s'ha de guarir és perquè hi ha un sofriment. Què cal guarir en el món d'avui?

—El sofriment més gran em sembla que és la manca d'amor. Pot semblar un tòpic, però no ho és. Hi ha moltes persones que no se senten guarides, ni reconegudes, ni acceptades ni compreses i aleshores viuen desencantades, sense autoestima i amb un buit interior. Després, si es mira per àrees, a la família hi ha esquinçaments en les parelles i fills no estimats, a la societat trobem violència, marginalitat i desigualtat de les dones. A més a més, hi ha els sofriments de sempre, com la malaltia, i especialment els casos terminals, que darrerament han augmentat molt.

—Precisament l'Església sol parlar dels problemes profunds i de la salvació eterna però no arriba a connectar amb les preocupacions de la gent.

—A la trobada amb els preveres els vaig dir que es parla de salvació, però que a la gent els interessa més aviat la salvació actual, d'ara. Per això l'Església ha de parlar de la salvació eterna donant una salvació immediata. Igual que Jesús, que quan curava un malalt creava amistat, i que cer-

cava una vida més feliç i digna per a tothom. De la mateixa manera hem de generar salut perquè és el que la gent vol. Aquesta és la forma concreta d'anunciar una salvació que comença aquí però que continua a l'eternitat.

Guillem Farré

José Antonio Pagola, al costat del bisbe de Girona, Carles Soler.

Col·lecta especial per als damnificats pel temporal a Tenerife

TENERIFE.— Felipe Fernández, bisbe de Tenerife, va organitzar una col·lecta especial destinada a l'ajuda dels milers de damnificats per les recents pluges torrencials. El cap de setmana del 6 i 7 d'abril tots els diners que es van recollir als temples de la diòcesis es van lliurar a Càritas de Tenerife, que gestiona les tasques d'ajuda en coordinació amb els equips d'emergència. Mons. Fernández ha manifestat que se sent commogut per la tragèdia i «especialment proper al dolor de qui ha perdut els familiar o els amics». (C.C.)

«La Mercè», la campana més gran de Catalunya, fosa i donada per les fonderies Bachert a l'arquebisbat i ciutat de Barcelona amb motiu dels JJ.OO. del 1992 instal·lada a Montjuïc

CAMPANES BACHERT

CAMPANES QUE NEIXEN HARMONITZADES DES DE LA FOSA AMB LA RESSONÀNCIA DELS CAMPANARS DEL CENTRE D'EUROPA

SIGNUM)))®

Rosselló, 207, pral. 1a
08008 Barcelona
Telefax 934 161 798

Amb la col·laboració de
Gaspar Vilarrubias
Telefax 938 030 916

Ramón Brunet
Tel. 938 030 827

ALGUNES REFERÈNCIES:

Centre Abraham-Barcelona
Monestir Benedictines-Oviedo
Monestir Poblet-Conca de Barberà
Monestir de Silos-Burgos
Monestir Estibaltz-Vitòria
Santa Tereseta-Lleida
Mollerussa
Manlleu
Balaguer
Santa Maria-Igualada
Sagrada Família-Igualada

BRANDEN
NETES I CLARES.

UN TOC DE
TRADICIÓ
I DE PRESTIGI.

GLOCKENGIESSEREI
SALZSTR. 153
774076 HEILBRONN
TEL. 07/49-7131-9568-0
FAX 07/49-7131-176174
POSTFACH 1368
ALEMANYA-F

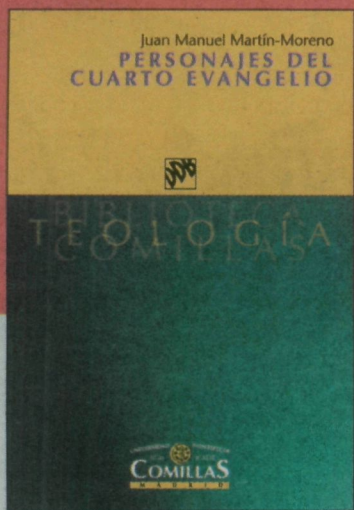
DESCLÉE DE BROUWER

VISITE NUESTRA PÁGINA WEB: www.desclee.com

Si desea recibir periódicamente
nuestras novedades en su
E-Mail envíenos un mensaje a:
info@desclee.com

Consulte a su librería habitual
o directamente a:

Henao 6 - 3.º - 48009 Bilbao
Tel. 944 24 68 43 • Fax 944 23 75 94

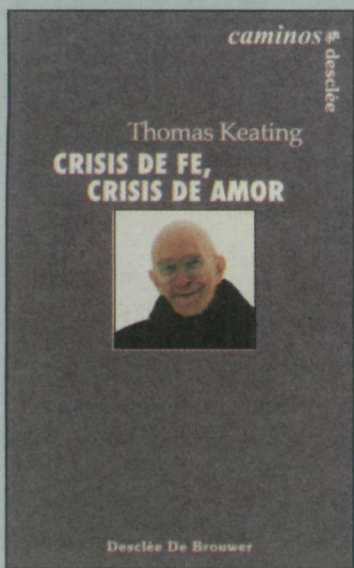
PERSONAJES DEL CUARTO EVANGELIO

J. M. Martín **Moreno**

DIARIO ÍNTIMO

Buceando
hacia el yo profundo
José-Vicente **Bonet**

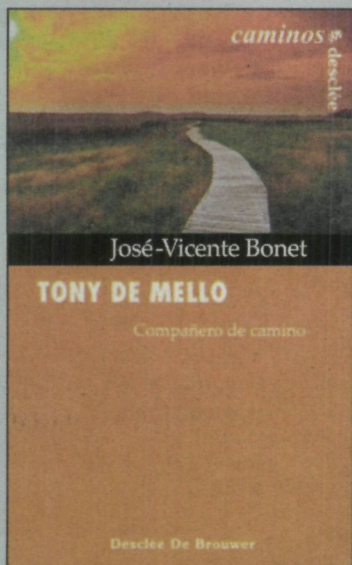

CRISIS DE FE, CRISIS DE AMOR

Thomas **Keating**

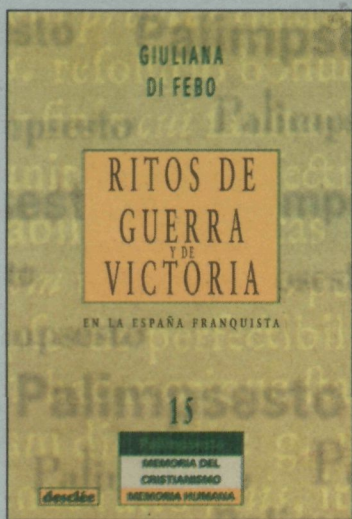
EN TRÁNSITO DEL INFIERNO A LA VIDA

La experiencia de un homosexual cristiano
Juan González **Ruiz**

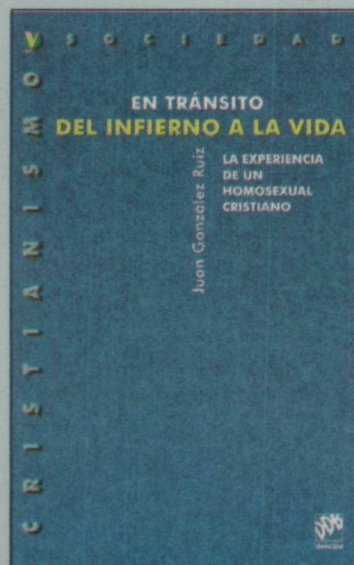
TONY DE MELLO

Compañero de camino
José-Vicente **Bonet**

RITOS DE GUERRA Y DE VICTORIA

En la España franquista
Giuliana Di **Febo**

Zum-Zum y Macaó

Texto:
Olier

Ilustraciones:
Marko **Armspach**

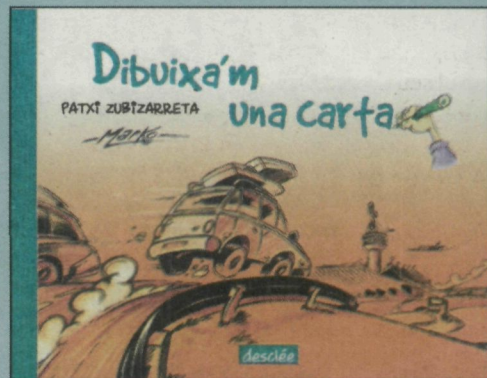

LA BROCA

Texto:

Juan Cruz **Iguerabide**

Ilustraciones:
Marko **Armspach**

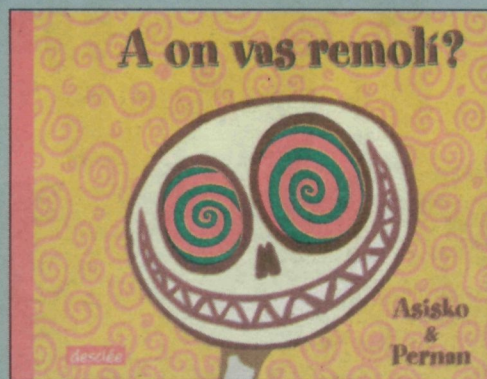

DIBUXA'M UNA CARTA

Texto:

Patxi **Zubizarreta**

Ilustraciones:
Marko **Armspach**

A ON VAS REMOLÍ?

Texto:

Asisko **Urmeneta**

Ilustraciones:

Asisko **Urmeneta** • Pernan **Goñi**

Álbum infantil ilustrado
TAMBIÉN DISPONIBLE EN CASTELLANO

Carta Dominical

No hi ha reconciliació ni comunió sense sacrifici

En el document que avui acabarem de recordar de Pau VI, preparatori per a l'Any Sant de 1975, l'autor recorda que la comunió, de la qual cal tenir cura permanentment, és fruit de la reconciliació. I ens n'ofereix les bases: «Tots —diu—, al mateix temps, en diferent mesura i forma, han de sentir-se interessats a crear el clima apropiat perquè la reconciliació es faci efectiva. Atès que hem estat reconciliats amb Ell per exclusiva iniciativa del seu amor, sigui la nostra conducta moguda per la benevolència i la misericòrdia, perdonant-nos recíprocament com Déu ens ha perdonat en Crist» (Ef 4,31-32).

Ens recorda immediatament Pau VI que no hi ha reconciliació ni comunió sense sacrifici: «I, ja que la nostra reconciliació procedeix del sacrifici de Crist —afegeix—, mort voluntàriament per nosaltres, que sigui la Creu, col·locada com a arbre mestre en l'Església per orientar-la en la seva navegació pel món, la inspiradora de les nostres relacions recíproques, a fi que totes elles siguin veritablement cristianes. Que de cap d'elles estigui absent quelcom que signifiqui alguna renúncia perso-

nal. D'aquí vindrà una fraternal obertura cap als altres, capaços de fer que reconguin gustosament la capacitat de cadascú i de permetre a tots que prestin la col·laboració pròpia a l'enriquiment de l'única comunió eclesial. I, per tant, la pràctica de la correcció es resol en un principi d'animació vers la santedat, que és l'única que pot donar a la reconciliació la seva plenitud, que consisteix no en una pacificació oportunista que ocultaria la pitjor de les enemistats, sinó en la conversió interior i en l'amor unificador en Crist que se'n deriva.

»No obstant això, és cert el fet que «en l'edificació del cos de Crist hi ha una diversitat de membres i de ministeris» i que aquesta diversitat provoca tensions inevitables, les quals es troben també en els sants, però «no fins al punt d'ofegar la concòrdia; de destruir la caritat» (sant Agustí). Com impedir que aquestes tensions degenerin en divisions? De la mateixa diversitat de persones i de funcions deriva el segur principi de cohesió eclesial: «Recordi's el que diu Pau sobre la unitat de funcions i de missió del cos de l'Església, composta de membres

molt distints (1Co 12,12-30).

I explica, el mateix Pau VI, que «d'aquella diversitat, en efecte, són part íntegrament primària i insubstituïble els pastors de l'Església, nomenats per Crist els seus ambaixadors davant dels altres fidels i dotats, per això, d'una autoritat que, superant les posicions i opcions de cadascun dels fidels, unifica a totes en la integritat de l'Evangeli, que és justament la «paraula de reconciliació». L'autoritat amb la qual el proposen és vinculant no a causa de l'acceptació per part dels homes, sinó perquè Crist els l'ha conferit. Així, doncs, qui els escolta o menysprea, escolta o menysprea Crist i a Aquell que l'ha enviat atès que el deure d'obediència dels fidels a l'autoritat dels pastors és totalment exigència ontològica del mateix ser cristià.

Els pastors de l'Església, d'altra banda, formen constitucionalment un únic cos indivisible amb el Successor de Pere i sota la dependència d'ell; per això, de l'unànime compliment i de la fidel acceptació del seu ministeri depèn la unitat de la fe i de comunió de tots els creients...» Que els sagrats pastors, per representar de forma eminent i visible el mateix Crist i per actuar en nom seu, també l'imitin i infonguin al Poble de Déu l'amor amb què Ell es va immolar: «Va estimar l'Església i es va lliurar a si mateix per ella».

Paraula i vida

Patrons de Catalunya

La setmana que encetem és la dels sants patrons de Catalunya: sant Jordi i la Mare de Déu de Montserrat. I això des de fa molts segles, perquè el naixement, la història i la cultura de Catalunya estan intensament amarats de cristianisme. Així, Joan Pau II, l'any 1988, recordava en el seu discurs als pelegrins catalans a Roma, amb motiu del mil·lenari del país, que «el cristianisme ha estat un element molt important en la conformació de la identitat de Catalunya en aquests mil anys de la seva història».

Les nostres festes patronals ens menen a pensar en el nostre país com a ciutadans i com a cristians. En el document episcopal *Arrels cristianes de Catalunya* es diu que «resulta fonamental per a nosaltres començar fent referència a l'amor a Catalunya com a part i expressió de l'amor al proïsme. Es tracta d'una solidaritat bàsica amb les persones del nostre entorn, no només en la seva dimensió individual, sinó també en la seva realitat social».

Les festes dels nostres patrons ens fan prendre major consciència de poble amb una cultura i una llengua que

han fet la nació catalana més que mil·lenària, fonamentada sobre un fenomen cultural que pot afaïçonar els individus de les races més diverses.

Avui, davant els creixents corrents globalitzadors, és molt necessari prendre consciència de la pròpia identitat. Estem abocats, cada dia més, a la convivència amb persones d'altres cultures, ètnies i religions. L'acolliment humà i cristià demana que siguem fidels a la nostra identitat, que arrela profundament en el passat i que és fecunda i capaç d'enriquir i d'enriquir-se acollint els forasters.

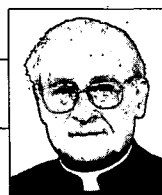
La nostra capacitat d'acolliment, d'amor i de respecte als qui vénen de fora ha estat una característica ben peculiar. Catalunya, terra de marca o de pas, des del començament ha estat gresol capaç d'incorporar al seu projecte de poble els que vénen del nord i del sud. «Som fruits de diverses llavors», afirmava Vicenç Vives. Per això la immigració ha de ser per a nosaltres una nova oportunitat, més que no pas un problema.

L'Església ha de ser fidel a la identitat que Jesucrist li ha donat en fundar-la. Només així és com pot estimar de

veritat els homes i dones de cada lloc i de cada generació i estar ben a prop d'ells, oferint el tresor que Jesús li ha confiat: la paraula de Déu i els sacraments de vida nova.

L'Església de Catalunya té un repte prioritari que ha estat la gran invitació del nostre Concili Tarraconense: evangelitzar la nostra societat. Això demana un esforç de comunió afectiva i efectiva entre tots. No hi ha dubte que la comunió eclesial de grups i tendències ens fa més aptes per a la missió, per al diàleg i per a l'apropament a la realitat social i cultural de casa nostra. Per a les nostres Esglésies també és veritat que «fer de l'Església la casa i l'escola de la comunió és el gran repte que tenim davant nostre si volem ser fidels al disseny de Déu i respondre a les profundes esperances del món».

Per a la tradició cristiana de Catalunya ha tingut una especial significació eclesial la incorporació en el credo català del terme «romana» per qualificar l'Església. Conscients de la rica comunió amb el successor de Pere, els bisbes de Catalunya diem que «volem reafirmar aquesta consciència de catolicitat i, per tant, de comunió de les nostres Esglésies diocesanes amb aquell qui «presideix l'Església en la caritat»: el bisbe de Roma, successor de Pere».

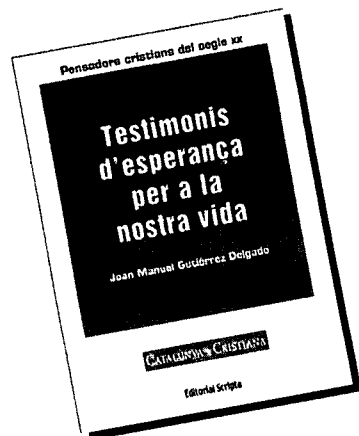

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

**NO US
PERDEU EL
LLIBRE**

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ Entitat

☐ Oficina

☐ DC

☐ Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

opinió

Punt de vista

Josep Casellas
Capellà i periodista

Profetes de calamitats

Quan s'albiren en l'horitzó eclesial canvis d'una certa envergadura sempre hi ha persones que posen el crit al cel, ben sovint d'una manera totalment injustificada. A finals dels anys cinquanta i començament dels seixanta, en vigílies del Concili Vaticà II, se sentien amb una certa força veus pessimistes, que no ajudaven gens a mantenir l'esperança que l'anunci d'aquell esdeveniment havia suscitat. En el seu discurs d'obertura del Concili —aquest any en farà justament quaranta que va ser pronunciat— el bon papa Joan XXIII va esmentar els «profetes de calamitats». Es referia, tal com ell mateix va explicitar, a «alguns que, encara que inflamats d'un zel religiós, manquen de ponderació justa i de judici prudent en la seva manera de mirar les coses». Aquests profetes de mals averanys, deia el papa de l'*aggiornamento*, són els qui «en la situació actual de la societat no saben veure més que ruïnes i calamitats; van dient que la nostra època, comparada amb la de segles passats, ha empitjorat profundament, es porten com si de la història, que és mestra de la vida, no n'haguessin d'aprendre res, i com si als temps dels concilis precedents tot anés feliçment, perfectament quant a la doctrina, els costums i la justa llibertat de l'Església».

Val la pena tenir present, avui, aquesta fina observació i coratjosa actitud del papa Roncalli. El Vaticà II ha deixat enrere moltes coses en l'Església. Però els profetes de calamitats han sobreviscut a aquell Concili. També ara es fan sentir aquestes veus quan hi ha situacions que algú considera calamitoses en l'Església.

Hi ha profetes d'aquesta mena que es miren l'Església de lluny i, amb un ardor quasi religiós aprofiten qualsevol irregularitat o comportament immoral d'un o d'uns quants dels seus membres destacats per intentar posar en evidència el suposat caràcter retrògrad o irrisori de la fe cristiana o de la institució en la qual la viuen. Altres,

de dins estant, moguts per la bona fe i per una determinada manera d'entendre la fe, temen exageradament que qualsevol canvi en l'Església no porti a desfigurar-ne el rostre i fins i tot faci que no pugui ser reconeguda pels qui ara se'n senten membres. Aquests tenen por dels canvis que afecten qüestions perifèriques, perquè creuen que serien com el terrorisme de baixa intensitat, que va minant la moral del poble. I experimenten un veritable pànic davant la possibilitat que, un dia, puguin produir-se modificacions que afectin temes cabdals —o que ells consideren així— en l'estructura de l'Església, perquè creuen que aquestes transformacions serien una mena de cotxe bomba que esmicolaria la Tradició.

La por guarda la vinya, diu la saviesa popular. Però la saviesa bíblica ens ensenya que la por ha de ser combatuda des del començament fins al final. En l'episodi de l'encarnació un àngel diu a Josep que no tingui por d'acollir a casa seva Maria, la seva esposa, perquè el fruit que ella ha concebut ve de l'Esperit Sant. I també un àngel, davant del sepulcre on havia estat dipositat el cos de Jesús, diu a Maria Magdalena i a l'altra Maria: «No tingueu por», unes paraules que Jesús repeteix quan surt al pas d'aquestes dues deixebles.

En l'Església i a tot arreu la por pot portar algunes persones a esdevenir profetes de calamitats, sobretot en moments d'ebullició. Joan XXIII va saber parar els peus a aquests profetes. I ho va encertar de ple. Donar-los ales hauria estat nefast sobretot en aquells moments en què el procés de renovació de l'Església estava agafant embranzida.

El veritable profetisme —el bíblic, el que reivindicava Joan XXIII— desemmascara l'obnubilació en què malviuen i contribueixen a malviure els profetes de calamitats de tots els temps, inclòs el nostre.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La notícia que farà la volta al món

Avui, matí de diumenge, he comentat els grans trets de la Resurrecció. Narracions que impressionen i que duen alegria a desdir. M'ha admirat el missatge de l'àngel a les dones: «No tingueu por, vosaltres. Sé que busqueu Jesús, el crucificat. No és aquí: ha ressuscitat tal com va dir. Veniu, mireu el lloc on havia estat posat. Aneu de seguida a dir als seus deixebles: "Ha ressuscitat d'entre els morts, i ara va davant vostre a Galilea. Allà el veureu." Aquest és el missatge que us havia de donar.»

Un espiritual adverteix com cal veure les tres realitats fonamentals d'aquest esdeveniment: el sepulcre buit, la notícia i la promesa.

I explicita aquests punts. Primerament la tomba, és buida. «No és aquí.» En efecte, no han de buscar Jesús entre els morts. No s'ha de cercar on no hi ha vida. En segon lloc, l'anunci és clar. Notícia de primera pàgina: «El crucificat ha ressuscitat.» Ha estat una acció de Déu. Invitació a acollir l'inesperat, l'inversemblant, la irrupció, el canvi total. Les dones han d'acollir la nova de la resurrecció. És la notícia com d'un nou naixement. Una

nova creació. Déu és amo del destí i ens sorprèn amb meravelles inimaginables. En un tercer moment, l'àngel clou l'aparició amb els mots «aquest és el meu missatge».

El comentarista exposa una conclusió molt bonica: la visió del Ressuscitat donarà crèdit al missatge de l'àngel. Serà el testimoni que mostra la veritat i la certesa. I aquesta visió esdevindrà el fonament de l'Església: «L'apòstol és aquell que ha vist Jesús glorificat.» En efecte, Pau escriurà als cristians de Corint: «¿No sóc lliure? ¿No sóc apòstol? ¿No he vist Jesús, nostre Senyor?» Aquesta és la gràcia dels fundadors i es tancarà amb la primera generació de cristians. Per a totes les generacions que seguiran, el punt de partença de la fe serà la Paraula proclamada per l'Església: «A aquest, lliurat... el crucificàreu... Però Déu, alliberant-lo dels rigors de la mort, el ressuscità.»

Avui, llegint aquest comentarista, he pogut confegir aquesta pàgina. La veritat és que, a cada moment i cada dia, hom ha de sentir i sentir el missatge de la Resurrecció. Val la pena cantar l'al·leluia.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

Terra Santa, per desgràcia, novament

Setmanes enrere vaig parlar de l'amic jueu que va anar a Israel a celebrar amb la seva família el *Pesah*. En va tornar i es va recordar de mi, com jo d'ell. Aquella nit, la nit de la gesta més important dels jueus, la celebració del seu alliberament d'Egipte, a ben pocs quilòmetres d'on es trobava, i al si de la mateixa festa, un suïcida va provocar la mort de més de 15 persones. Per aquells dies el israelians patien dos atemptats diaris. M'ha portat pa àzim del sopar, perquè el fes servir a la nostra Eucaristia, i així ha estat. Després de missa els infants, com és costum, també n'han menjat del no consagrat. Aquest cop s'hi han afegit els més grans, tenia un gust simbòlic diferent.

Telefono a Bet-Jala, hi viu una família amiga. M'expliquen que no poden sortir de casa, els ho prohibeix el tòc de queda, i els tancs israelians apunten casa seva. El pare és metge, exerceix a la privada i és a més *senior medical officer* a Betlem. El seu superior immediat va morir, per trets, fa pocs dies, en sortir de visitar un malalt. Em diuen que ells tenen menjar per a dos o tres dies, després, no saben com subsistirán. Els dic que reso per ells i em demanen que no els oblidí.

Parlo per telèfon amb fra Rafael i amb el pare Justo, tots dos de Getsemaní. M'expliquen que ells no tenen problemes, que ni allà, ni a Sant Salvador, on viuen el P. Artemio i fra Ovidio, no hi ha perill. Els problemes els té la comunitat de Betlem. Problemes causats per la situació militar i política, però problemes immediats derivats de la presència dels dos-cents palestins que s'han refugiat a Santa Caterina i que necessiten menjar. En els recents tancaments d'emigrants a Barcelona no hi va haver mai dificultats d'alimentació ni d'higiene. (Tampoc fa anys, en aquells períodes d'estat d'excepció, els que es van refugiar a casa nostra no ens van causar mai inconvenients d'aquesta mena.) Feia poc més d'una hora que havia celebrat la missa per la pau a Terra Santa, m'ho agraeixen i em demanen que continuï fent-ho.

El P. Fortunato explica que passava per un supermercat quan va explotar, ja que va empènyer cap a fora el kamikaze, una bomba. Per pocs metres no li va tocar l'ona explosiva. Mai de la vida s'havia espantat tant, m'encarrega que resi.

El diari, la ràdio i la televisió ens transmeten notícies tremendes. Els que estem d'alguna manera vinculats amb aquelles terres beneïdes patim més. Venjança, odis, prepotència, tot allò dolent i pitjor s'entremescla. Els polítics no hi troben, o no volen trobar, la solució. Els militars, tampoc. No cal pensar en els intel·lectuals, en els moments de la història en què se'ls ha encarregat l'administració de la cosa pública, en èpoques de gno-seocràcia, no l'han encertada mai.

No hi ha solució, doncs? (Em fa gràcia que el primer dia, del primer viatge, tan bon punt arribat a Israel, tothom ja sap on és la solució del conflicte.) Crec que ha arribat el moment que els creients siguem responsables. Si Europa es convertís per un dia en un immens monestir, sumit en la pregària, la generositat i el dejuni, de ben segur que el dimoni de la guerra seria expulsat (Mc 9,29). Si aquest gest col·lectiu no és ni tan sols imaginable en el nostre temps, la nostra pregària íntima i minúscula, pot ser enormement útil. Cal aprendre d'aquella ànima petitona, plena immensament d'amor i sacrifici que va ser Teresa de Lisieux i seguir-ne l'exemple

Notes insignificants

Germà Adrià

Les meves mans

Gràcies, Senyor. Gràcies. Avui vull pregar la meua gratitud pel do de les meves mans. Si n'he rebut, de bé, per les meves mans. Des d'agafar-me la mà quan era petit, fins a agafar jo la mà de tants i tants nens i joves als quals he intentat servir en l'educació.

Les meves mans obertes davant Teu, haurien de ser un cant a la teua bondat i generositat. Però les meves mans també han hagut de servir per a coses estranyes. Les meves mans molts cops han empuñat un fusell; les meves mans han cavat trinxeres; les meves mans han recollit morts i aixecat ferits; les meves mans també han cavat fosses per enterrar-hi els morts...

M'agradaria, Senyor, tenir sempre les mans esteses en oració, i aixecar-les com les aixequen els teus sacerdots i com les va aixecar Moisès. I les meves mans haurien de viure sempre aclamant-te en aplaudiments a la teua glòria. Tenen mans per aplaudir-te, els teus àngels, Senyor?

Ara, Senyor, ja en la vellesa, arrugades les meves mans, voldrien encara servir-te. I perquè per servir-te a Tu he de servir els meus germans necessitats, voldria, Senyor, que les meves mans sempre estiguessin en actiu:

En actiu per prodigar les carícies més dolces a tots aquells a qui ningú no fa mai carícies. En actiu per donar suport a tots aquells que trontollen en la seva vida i en el seu caminar per la vida. Fer costat a qui no té ni família ni amics. Les meves mans voldrien ser mans de pare i de germà per a tots els que ja no tenen pare o no l'han tingut mai i ja no tenen germans.

En actiu, Senyor, per rebre i repartir. Rebre no

per a mi, sinó per als altres. Perquè, com poden donar alguna cosa les meves mans si ningú no hi posa res? Omple les meves mans, Senyor, de regals per a tots aquells que no reben mai cap regal; omple-les de pa (i tot allò que acompanya el bon pa), perquè tothom pugui menjar tot el que necessita. Obre les meves mans, Senyor; que no es tanquin mai per a ningú.

I si ningú no les omple, multiplica els teus dons, Senyor, i que en el teu nom pugui recórrer els camins dels pobres, per compartir-ho tot amb ells.

Fes de les meves mans, Senyor, coloms de pau i de bona notícia. I que no hi hagi mai mans que empuñin les armes contra els seus germans.

Que les nostres mans, les mans de tothom, Senyor, serveixin, sobretot, per caminar plegats cap a Tu, en l'abundància dels teus dons i del teu amor.

I dona més gosadia a les meves mans. Que alguna vegada aixequin del seu racó algun pobre, encara que no el coneguin. Que no passin mai de llarg davant d'un drogoaddicte o d'un malalt que em repugni. I que siguin capaces de romandre hores al costat d'un malalt, i d'estrènyer la seva mà amb tot el caliu del meu cor.

Senyor, posa a les meves mans la tendresa del teu Cor perquè puguin repartir tendresa; posa-hi la teua naturalitat, perquè ningú no se senti estrany en la meua presència o la meua ajuda.

Mira les meves mans obertes, Senyor, omple-les de Tu perquè pugui donar-te abundantment als altres.

Pren les meves mans, Senyor, i fes amb elles el que et vingui de gust.

Zoom

Eduard Brufau

Aquest mes d'abril es compleixen deu anys de l'inici del setge militar a la ciutat de Sarajevo. Aquest episodi, un dels més cruels i sagnants de les guerres que van esmicolar Iugoslàvia, es va allargar durant quatre anys interminables i hi van morir més de 10.000 persones. Coincidint amb aquells fets, el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCC) ha muntat una mostra fotogràfica i documental molt interessant sobre Sarajevo durant el setge. L'objectiu de la mostra queda prou clar en el títol: No oblidaràs.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Afrontar els conflictes

Afirmar que vivim nombrosos conflictes seria una obvietat. Les relacions humanes i socials sempre es mouen per la dinàmica de l'harmonia i del conflicte, com dues cares de la mateixa moneda. El pensament filosòfic ha reflexionat sobre aquesta realitat. Les aportacions d'Heràclit, Hegel i Marx, per anomenar-ne tres, han apuntat sobre aquest objectiu. El conflicte entre jueus i palestins omple les pantalles a través dels telenotícies. Hi ha altres conflictes: nord-sud, globalització-antiglobalització, etc. Fins i tot el matrimoni no es veu només com el camp adobat per a dos enamorats, sinó com un espai propici a les tensions de la parella.

En el si de l'Església, també vivim conflictes. N'hi ha prou de llegir la premsa per adonar-se'n. Declaracions, cartes de col·lectius, temes econòmics, tensions polítiques, delictes sexuals... Molt material en poc temps. Crec que els conflictes són una part integrant de la vida humana i social, per la qual cosa no podré el temps escandalitzant-me ni adoptant actituds farisaïques. Es tracta de diagnosticar-los bé i de veure com afrontar-los d'una manera constructiva. Instal·lar-se en el malestar sense buscar solucions no és ni sa ni operatiu. Les primeres comunitats cristianes tampoc no eren alienes a situacions problemàtiques. Per tant, cal convidar a tenir una fe madura que no trontolli davant de situacions semblants, perquè en cas contrari el fonament del creient no seria Déu sinó l'harmonia social i la vivència en un sistema còmode.

Hi ha molts tipus de conflictes i moltes maneres de valorar-los. Hi ha conflictes que són evitables i que es produeixen per petits errors. Amb una mica d'atenció per les dues parts en litigi, no hi hauria cap problema. Les energies que s'acostumen a gastar per solucionar-los haurien estat més ben emprades per prevenir-los i evitar-los. Hi ha conflictes falsos. La fe no nega la llibertat de pensament però sí que condueix a una acció coherent. Discrepar en les idees no és cap problema, però si es comparteix un projecte evangèlic es reconeixeran per totes dues parts els camins del diàleg i, arribat el cas, de l'obediència. Hi ha conflictes reprimits. Acostumen a ser els més perillosos. Aparentment no existeixen, però quan salten esquitxen tothom. Hi ha conflictes de fons i n'hi ha de forma.

La solució dels conflictes s'ha de buscar en els àmbits escaients. Hi ha problemes que influeixen en tota la comunitat eclesial, hi ha problemes que afecten grups reduïts i que es resolten millor als vestidors, com s'acostuma a dir en argot futbolístic... S'ha de veure cada cas. Sempre cal un tarannà especial, teixit de veritat i d'amor, de valentia i de diàleg, de discerniment i d'humilitat... Quan un conflicte es fa públic i entra en la dinàmica dels mitjans de comunicació, cal ser crític per evitar ser manipulat i per enquadrar el problema d'una manera justa i responsable. Els casos de pederàstia al clergat en són un exemple clar. El cardenal Egan de Nova York va ser molt explícit sobre aquest tema en una carta del 24 de març distribuïda i llegida a les 413 parròquies de la seva diòcesi així com també al Vaticà. Ha existit un problema, hi ha unes víctimes i cal donar solucions humanes i serioses. Es tracta d'un fet amb repercussions complexes en l'àmbit moral, psicològic, penal, econòmic, etc. El mateix acte es pot veure com un pecat, una malaltia, un delictes... Mantenint tot el que he dit fins ara, apunto dos temes importants relacionats entre si com a exemple. Primer: la polarització d'aquest problema sobre el clergat és injusta i correm el risc que altres persones i col·lectius, en veure's silenciats, puguin continuar amb les seves pràctiques i abusos perquè observen la impunitat en què es mouen. Segon: els interessos econòmics poden desfigurar els fets i afavorir falses acusacions. Dirk Laurenzen, l'advocat d'un dels demandants, opinava (*El País*, 5 d'abril): «L'Església és un objectiu fàcil, té diners i està organitzada com una corporació, com una jerarquia i un quarter general a Roma.»

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent

24 hores

Ens desplaçem a domicili

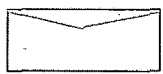
Tramitació d'enterraments

En cas de defunció, què s'ha de fer?

Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors, parròquies i comunitats religioses

Cartes del lector

El celibat dels sacerdots

Les notícies no deixen de sorprendre'ns; potser és això l'interessant de les notícies de premsa, ràdio i televisió. L'enfoc, sempre molt periodístic i oportunista: cridar l'atenció als que intentem comprendre els afers socials.

Els monjos budistes, mentre continuen la seva vocació dins de la vida consagrada, són cèlibes, no es casen. Quan deixen el monestir, són lliures totalment. Els milers de sacerdots catòlics que, passats uns anys consagrats als ministeris, viuen com a cèlibes, no es casen. Quan s'enamoren d'una dona, deixen el ministeri i punt.

La tradició de l'Església tots la valorem moltíssim: la fe dels nostres pares. Hi ha qui vol canviar la Tradició. No serà una traïció a la nostra fe i a la bellesa de la Tradició, tant estimada per molts milions de cristians? Ningú no ha d'estar en contra que un sacerdot es casí. Però el sagrament, per Tradició, obliga a viure cèlibe, i això ho decideixen lliurement els seminaristes abans de consagrar-se. És una decisió molt reflexionada durant tota la carrera de Filosofia i Teologia, com a mínim sis anys.

Les normes estan perquè es compleixin i aquesta del celibat crec que no s'ha de dubtar, un cop s'hi comprometen lliurement. Els diaques permanents són senyors casats que s'ordenen com a tals, però si mor l'esposa, aquests vidus-diaques no es poden tornar a casar perquè han estat consagrats. Són les normes i tothom les respecta.

MANUEL ALCOLEA MARÍN
Barcelona

diverses presons per arribar, finalment, al Col·lell, situat prop de la frontera francesa, el febrer del 1939.

Van ser víctimes d'aquella mortalitat, entre d'altres, Mn. Josep Maria Conill Poblet, de Fogars de Montclús; Mn. Joaquim Guiu Bonastre, de la parròquia de Corpus Christi de Barcelona, i Xavier Garcia Nogués i Joan Bargaño Gran, exalumnes de La Salle. És a dir, boníssimes persones, víctimes de la persecució religiosa. Van ser testimonis d'aquells crims unes dues-centes dones, també empresonades al Col·lell, segons ens explica Maria del Carmen Escoda Sos i tres germanes seves. Elles van ser traslladades del Col·lell al vaixell-presó Villa de Madrid i després portades a la txeca Vallmajor.

Ens enutja, com a catòlics, que el novel·lista, segurament per un rerefons polític, no glossi els ideals de les víctimes del Col·lell. Atès que l'acció passa en plena muntanya pirinenca, és una pena també que la novel·la no testimonii la col·laboració caritativa de la pagesia catalana als sacerdots, religiosos i ciutadans perseguits per la seva fe, i després també a la joventut que desertava de la guerra, als quals alimentava, vestia i amagava al bosc. Era una bona ocasió per descriure a la novel·la les penalitats que van passar la bona gent, però avui no és moda escriure novel·les en defensa dels catòlics d'aquella època.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

Els soldats de la vergonya

La novel·la *Soldados de Salamina*, segons el meu criteri literari, és mediocre i temàticament, gens recomanable. Un dels punts centrals de la novel·la és l'assassinat de 48 presoners retinguts al santuari del Col·lell (Besalú), convertit en presó pocs dies abans d'acabar-se la guerra civil a Catalunya. Els ciutadans que van sofrir aquella massacre havien estat a

Bons, sí, però no inconscients

Mentre nosaltres debatem si són verdes o si són madures, se'ns escapen uns detalls considerats com a intranscendents, però que en realitat no són pas el màrqueting del testimoniatge que el món necessita de nosaltres. Un món encara pendent sempre de les nostres relles, que no pas de les notes bones que, gràcies a Déu, també donem. Només faltaria que així no fos.

És innegable que passem uns moments d'un fort deteriorament moral, no obstant, sense manies, els motius religiosos són aprofitats, si convé, amb finalitats de tota mena. Per exemple, el temple de la Sagrada Família. Últimament ha servit de teló de fons per propagar reunions polítiques internacionals que han ocasionat moviments contradictoris multitudinaris i que per a alguns, no gaire afavorits, poden imaginar-se que la pobríssima família de Natzeret serveix per escudar els més poderosos.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
L'Estartit

Un agraïment al Sr. Pius Pujol

Gràcies per tocar un problema tan viu per a la nostra estimada joventut. M'hi uneixo amb l'experiència palpable dels vuitanta anys que hem viscut, i ara toca als fills i als néts. No rebem ara ja una misteriosa i silenciosa però alhora cruenta realitat? Que vinguin escriptors valents que portin l'esperit de la veritat en temes tan importants com ara el sexe o la falta de temor i d'amor.

La naturalesa humana té un camí d'amor, però una forta sensibilitat la domina o l'anorrea. Déu ens dona el matrimoni com a atenuant. Amorosament ens avisa i ens escarmenta. Gràcies, Pius Pujol, que vinguin escriptors que encoratgin i il·luminin com vostè.

GASPAR SALA ROS
Sant Andreu de Llavaneres

Revelació de Déu

Hi ha persones que et fan sentir que Déu existeix a través de la seva fe i de la seva manera de ser. Segons el meu parer, porten un «trosset» de Déu dins del seu interior. També es podria dir de les persones que, com se sol dir, no se'ls fa cas i no tenen projecció social, però que es caracteritzen pel seu desprendiment. També es tracta d'un cas de la revelació de Déu.

CLAUDI ALBÀ SURIA
Sant Pere de Ribes

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Compliment pasqual

—Recordo que, quan era més jove, a les parròquies s'insistia molt en el compliment pasqual. Voldria saber si avui encara és vigent aquest precepte de l'Església. En què consisteix exactament? Què és pretenia?

—Els que passeu de cinquanta anys encara recordareu amb quina urgència i insistència es feia complir en altres temps el precepte del compliment pasqual. Confessar-se i combregar per Pasqua Florida era una pràctica gairebé observada per la majoria de la població. Els rectors, si convenia, visitaven personalment aquells més mandrosos i els perseguïen fins que realitzaven el compliment pasqual. Fins i tot expedien un bitllet de compliment. Avui, els temps han canviat i els mètodes pastorals també, però hem de copsar, malgrat possibles errors, allò de positiu que tenien aquelles pràctiques.

L'Església recordava —i recorda també avui— que cal combregar per Pasqua de Resurrecció, trobar-se amb Jesús en l'Eucaristia i disposar-se amb la confessió per a rebre'l. Aquest precepte s'adreçava particularment a aquells que no el complien habitualment durant l'any. Abans eren pocs; avui, per desgràcia, massa! En la urgència del compliment pasqual cal veure una expressió de la sol·licitud maternal de la Santa Mare Església que vetlla perquè els seus fills no morin de fam ni misèria (espiritual). L'Església, fidel a Jesús, sap que sense Eucaristia no hi ha vida cristiana, unió íntima i fecunda amb Jesucrist. Jesús ha dit: «Sense mi no podeu fer res», «Feu això que és el meu memorial» i «Si no mengeu la meua carn i beveu la meua sang, no podeu tenir vida en vosaltres.» És més que suficient per veure que no hi ha vida en el Crist sense la unió eucarística amb el Senyor.

Una bona mare, quan veu que el seu filllet no menja, fa tot el que pot per alimentar-lo: li obre la boca i li fa empassar, vulgui o no, les cullerades d'aliment. L'Església, com a bona mare, no pot quedar indiferent davant la desgana espiritual de tants fills i filles espiritualment immadurs. És veritat que no ens agrada fer les coses per obligació, però a vegades, l'obligació, en l'itinerari de creixement de cadascú, té una funció positiva. Per posar un exemple: si no s'obligués a passar la inspecció tècnica dels vehicles, correrien per les nostres vies molts cotxes que serien un autèntic perill per a l'usuari i per al públic en general. Com diu el Catecisme de l'Església catòlica, el caràcter obligatori de les lleis positives dictades per les autoritats pastorals de l'Església, té la finalitat de garantir als fidels el mínim indispensable en l'esperit de pregària i en l'esforç moral, en el creixement de l'amor a Déu i al proïsme. El tercer manament de l'Església, combregar per Pasqua Florida, garanteix un mínim en la recepció del Cos i de la Sang del Senyor i la relaciona amb el temps de Pasqua, origen i centre de la litúrgia cristiana. Crec convenient que els pastors de l'Església instem amb caritat a aquest compliment i que estirem afectuosament les orelles a aquelles ovelles del ramat que es resisteixen.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

Moros i cristians

És que mai no ens arribarem a entendre? Allà no es poden aplicar els sistemes socials i polítics de la cultura occidental, tan decadent moltes vegades i amb tantes llacunes amb valors morals. No els podem mirar de dalt a baix com si fóssim éssers superiors. Som millors o pitjors? Som diferents.

Diu Hassan II que el dia que s'obri la primera residència d'ancians, el Marroc s'ensorrarà. Llavors resulta que allà entenen més bé la família que no pas nosaltres, els meravellosos occidentals. Al cap i a la fi, tots som iguals davant de Déu i hem de procurar que hi hagi un enteniment entre nosaltres, costi el que costi.

MARIATERESA LLADÓ BADIA
Barcelona

L'impuls pasqual de la comunió eucarística

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

La vida nova, amagada

A la segona lectura de l'Ofici de lectures del II diumenge de Pasqua es llegeix una bellíssima exhortació de sant Agustí als neòfits: «Tots els qui heu estat batejats per unir-vos a Crist us heu revestit de Crist... Això, ho té la mateixa força del sagrament, perquè és sagrament d'una vida nova, que comença en aquest temps amb la remissió de tots els pecats passats i que arribarà a la seva perfecció en la resurrecció dels morts.»

És difícil fer una explicació més senzilla i adient del que fa el Baptisme en els qui el reben. És també l'explicació de la regeneració en què Déu ens ha posat. Una vida nova, amagada però real, i que no passarà, ans al contrari, creixerà fins al moment en què traspassem el llindar del temps, en l'esperança de la plenitud en la resurrecció. És en això que rau el caràcter pasqual del Baptisme, ja que aquesta vida nova és

la participació i el fruit de la Pasqua de Crist.

De fet, tots els sagraments reben la seva força del misteri pasqual de Crist, no sols els de la iniciació cristiana, sinó també tots els altres, i àdhuc tota la litúrgia de l'Església. L'Eucaristia està al centre d'aquest organisme sacramental: és el misteri de la Pasqua de Crist, l'actualització volguda i donada per ell a l'Església, de la seva «hora», la de passar d'aquest món al Pare.

Els textos pasquals de la comunió eucarística

Pel que fa als fruits de l'Eucaristia, els textos de les postcomunions del temps pasqual són especialment explícits en presentar-los com el progrés constant d'aquesta vida nova en Crist que ha començat amb el Baptisme.

Sant Lleó el Gran ho diu d'una manera magistral: «La participació del Cos i de la Sang de Crist ens traspassa a això

que sumim, i fa què portem per tot arreu, en la nostra carn i en el nostre esperit, aquell mateix Crist amb qui hem mort, hem estat sepultats i hem ressuscitat» (2a lectura del II dimecres de Pasqua).

Els textos litúrgics accentuen un aspecte o un altre d'aquesta transformació eucarística. Així, per exemple, aquesta oració, que es repeteix sovint: «Senyor, assistiu benignament el vostre poble i feu que, alimentat amb els sagraments celestials, passi de la vella ra del pecat a la novetat de la vida.»

El text indica, com es pot veure, que la comunió eucarística té una eficàcia pasqual: el trànsit, cada vegada més intens a la vida nova. Una al·lusió més explícita a la resurrecció com a horitzó de la comunió eucarística la tenim en aquest altre text, també d'una postcomunió pasqual: «Senyor, mireu benigne el vostre poble, concediu-li d'arribar a la glòria incorruptible de la resurrecció, ja que us heu dignat a renovar-lo

amb aquests sagraments de vida eterna.» Aquesta és una idea que ja formulava sant Ireneu: la comunió amb el Cos gloriós de Crist, en l'Eucaristia, és penyora certa de resurrecció.

Podem citar-ne encara un altre, (en realitat, totes les postcomunions pasquals fan al·lusió, d'una manera o d'una altra, a la vida nova del cristià, fruit de la Pasqua de Crist): «Déu omnipotent i etern, que en la resurrecció de Crist ens heu fet renéixer a la vida eterna, incrementeu en nosaltres el fruit del sagrament pasqual i enfortiu el nostre esperit amb l'aliment salvador.»

Durant els cinquanta dies de la Pasqua, aquests textos acompanyaran la nostra recepció de l'Eucaristia. És una oportunitat perquè, en escoltar-los o dir-los, cadascú de nosaltres posem realment el nostre esperit d'acord amb el que diem. L'Eucaristia realitza en nosaltres l'obra de «cristificació», és a dir, transformar-nos en Crist, tal com implica el seu dinamisme.

Per **Eduard Brufau**

El sant de la setmana

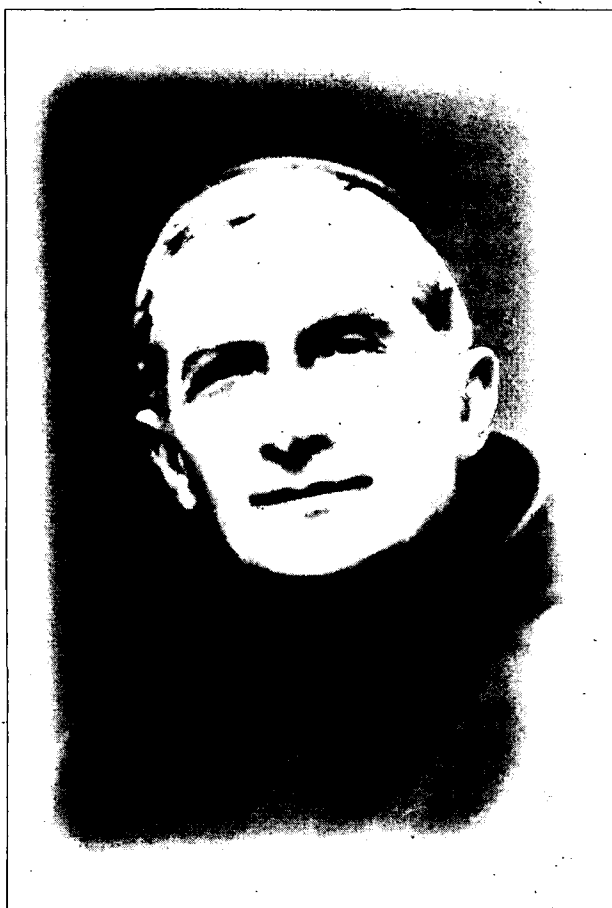
ABRIL

24

- ☐ Va néixer a Milà l'11 de març del 1841
- ☐ Germà hospitalari de Sant Joan de Déu i restaurador de l'orde a l'Estat espanyol
- ☐ Va obrir diversos hospitals pediàtrics i psiquiàtrics a Espanya, Portugal i Mèxic
- ☐ Fundador de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús
- ☐ Va morir a Dinan, França, el 24 d'abril del 1914

La convulsa vida política i social d'Espanya dels anys seixanta i setanta del segle XIX, amb els consegüents canvis sobtats de règim, no era pas el marc idoni per restaurar un orde religiós. No obstant això aquesta missió va ser encarregada pel general dels hospitalaris al germà italià Benet Menni, el 1867, quan només tenia 26 anys. Sant Benet Menni estava avesat a tenir cura de malalts i pobres des de ben petit. Sembla que la seva família de tant en tant col·laborava en aquesta assistència en hospitals. De jove ell ho va continuar, en aquest cas com a portalliteres en conflictes bèl·lics. Va ser llavors que va conèixer els hospitalaris de Sant Joan de Déu. Era, doncs, l'home indicat per dur a terme la missió que li havien encomanat.

El mateix any que va arribar a Barcelona, el 1867, ja va fundar l'hospital pediàtric Sant Joan de Déu, el primer d'una llarga llista d'altres centres repartits per tota la Península. Fidel a l'esperit del seu

Sant Benet Menni

sant fundador, Benet Menni també va dedicar molts esforços a l'assistència dels malalts mentals. I per aquesta raó va fundar la Congregació de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús el 1881, especialitzades en l'assistència psiquiàtrica.

La tasca de Menni no va ser fàcil, en part a causa de la inestabilitat política de l'època, que sovint prenia com a cap de turc els ordes religiosos. En més d'una ocasió, per exemple, ell mateix va ser expulsat d'Espanya. Però alguns sectors religiosos tampoc li ho van posar fàcil, i el qui havia fet renéixer l'obra de sant Joan de Déu al seu país d'origen es va veure fins i tot obligat a deixar de ser-ne el superior general després de 19 anys en el càrrec.

Però tots aquests impediments realment importants no van doblegar l'esperit de sant Benet Menni, i podem assegurar que quan va morir havia superat amb escreix els objectius que li havien estat fixats quan va ser enviat a l'Estat espanyol.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 4)

ABRIL

21. Diumenge

IV de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 2,14a.36-41 / Salm 22 / 1 Pere 2,20b-25 / Joan 10,1-10

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anselm, b. i doctor.; Silvi, mr.; Conrad de Parzham, rel.

22. Dilluns

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 11,1-18 / Salm 41 / Joan 10,1-10 (o bé: Joan 10,11-18)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Caius i Soter, papes i mrs.; Agapit I, p.; Senorina, vg.

23. Dimarts

Sant Jordi (S). Vermell. Lectures: Apocalipsi 12,10-12a / Salm 33 / 1 Joan 5,1-5 / Joan 15,1-8

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Jordi, mr.; Gerard o Grau, b.; Adalbert, b. i mr.; beat Gil d'Assís, rel.; Santes, beata Elena d'Udine, rel.; beata Teresa-Maria de la Creu, rel.

24. Dimecres

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 12,24-13,5a / Salm 66 / Joan 12,44-50. Si es vol: *Sant Fidel de Sigmaringen (MLI) Vermell.* TARRAGONA: *Sant Pere Ermengol (MO) Vermell.*ALTRES CELEBRACIONS: *Conversió de sant Agustí.* Sants, Gregori d'Elvira, b.; Benet Menni, pvre. i fund.; Cerasi i Febadi, b.; Santes, Maria Eufràsia Pelletier, rel. i fund.

25. Dijous

Sant Marc (F). Vermell. Lectures: 1 Pere 5,5b-14 / Salm 88 / Marc 16,15-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ania, b.; Santes, Calixta, mr.

26. Divendres

Sant Isidor (F). Blanc. Lectures: 1 Corintis 2,1-10 / Salm 118 / Mateu 5,13-16ALTRES CELEBRACIONS: *Mare de Déu del Bon Consell.* Sants, Isidor, b. i doctor; Anaclet o Clet I, p. i mr.; Marcel·lí, p. i mr.; Pascasi, b.

27. Dissabte

La Mare de Déu de Montserrat (S). Blanc. Lectures: Fets 1,12-14 / Salm 86 / Efesis 1,3-6.11-12 / Lluc 1,39-47

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Toribi de Mogrojevo, b.; beats Domènec i Gregori, pvres.; Santes, Zita de Lucca, vg.

Lectures bíbliques

Diumenge IV de Pasqua

Lectura primera

Fets 2,14a.36-41

Déu l'ha constituït Senyor i Messies

Lectura dels Fets dels Apòstols:

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies.» En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: «Germans, digueu-nos què hem de fer.» Pere els va respondre: «Convertiu-vos i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà.» Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: «Aparteu-vos d'aquesta gent innoble.» Els qui acceptaren la predicació de Pere, es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

Salm responsorial

22

El Senyor és el meu pastor, no em manca res,
em fa descansar en prats deliciosos;
em mena al repòs vora l'aigua,
i allí em retorna.
Em guia per camins segurs
per l'amor del seu nom.

R. El Senyor és el meu pastor, no em manca res.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos
no tinc por de res,
perquè us tinc vora meu;
la vostra vara de pastor,
m'assereña i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix,
i els enemics ho veuen;

m'heu ungit el cap amb perfums,
ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor
m'acompanyen tota la vida,
i viuré anys i més anys.
a la casa del Senyor. R.

Lectura segona

1Pe 2,20b-25

Heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià

Lectura de la primera carta de Sant Pere:

Estimats: Si després d'obrar bé us toca sofrir, i ho suporteu amb paciència, això sí que té mèrit davant de Déu. Aquesta és la vostra vocació, ja que també Crist patí per vosaltres, i així us deixà el seu exemple perquè seguiu les seves petjades. «Ell no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia.» Quan l'insultaven no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell «portà» en el seu cos «les nostres culpes», perquè no visquem com a pecadors, sinó com a justos. «Les seves ferides ens curaven» Tots vosaltres «anàveu errants com un ramat que es dispersa», però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià.

Al·leluia

Jn 10,14

*Jo sóc el bon pastor, diu el Senyor:
jo reconec les meves ovelles
i elles em reconeixen a mi.*

Evangeli

Jn 10,1-10

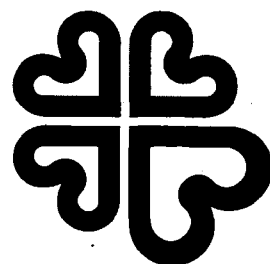
Jo sóc la porta per entrar a les ovelles

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús parlà així: «Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys.» Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: «Us ho dic amb tota veritat: Jo sóc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo sóc la porta. Els qui entrin passant per mi, se salvaran del perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només vénen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.»

Barcelona

diòcesis

Sebastià Mayol és el director del nova àrea de Cooperació Internacional de Càritas diocesana de Barcelona

«Tenim una responsabilitat sobre la marxa del planeta»

Càritas diocesana de Barcelona acaba d'obrir un nou departament de Cooperació Internacional. Moguts per una realitat que demana a crits una intervenció més enllà de les nostres fronteres, l'objectiu de la nova àrea és començar a actuar amb garanties en els països d'origen dels principals usuaris actuals de Càritas a Barcelona.

—Quines necessitats es volen cobrir amb aquest nou departament?

—Tradicionalment la Cooperació Internacional es feia des de Càritas Espanyola. De fet, encara tot el gruix es fa des d'allà. No obstant això, ja des del darrer trimestre de l'any passat es va obrir la possibilitat que les diòcesanes que tinguessin una certa estructura poguessin intervenir en cooperació internacional: establir eixos de reflexió, patrocinant projectes, impulsant campanyes de sensibilització i econòmiques... Hauria de quedar clar que no és un departament que es nodreixi de recursos propis de Càritas, tot i que sí que establim diàleg i relació amb institucions de la nostra xarxa.

—Com sorgeix la idea d'actuar en l'àmbit internacional?

—Avui dia, a Càritas, la pobresa que atenem és sobretot —gairebé un 97%— de gent immigrant. Això ens fa plantejar que si nosaltres només atenem els emigrants aquí, estem fent una acció paliativa, que està bé, però que no és prou. Per això és molt interessant intervenir en els mateixos països d'origen fent també una acció de suport que, a més, sigui preventiva de cara a la nostra societat. Un cas paradigmàtic és el de l'Equador. Molts equatorians han vingut a Barcelona en condicions horribles, enganyats, idealitzant una situació que no es produeix... Davant d'aquesta realitat, Càritas està fent un gran treball a l'Equador, un programa a quatre anys explicant la realitat d'aquí, creant cooperatives, impulsant la creació d'un banc ètic... perquè moltes d'aquestes persones puguin trobar sortida en el seu país d'origen.

—Quins altres projectes teniu entre mans?

—Un dels projectes que es fa pròpiament des d'aquí és el tema de l'Argentina, un país tradicionalment exclòs dels cir-

Sebastià Mayol.

cuits de les grans ONG. Davant la crisi que pateix, cada vegada hi ha més argentins que emigren a Espanya i Itàlia, aprofitant les lleis favorables d'estrangeria. Això ens fa creure que ben aviat ens trobarem a les cues d'immigració de Càritas cada cop més argentins. Nosaltres, com a projecte propi, estem cooperant plenament amb les Càritas Buenos Aires per fer una acció sensibilitzadora, divulgadora, informativa i de suport a projectes de desenvolupament allà. Hem començat amb una acció d'emergència perquè els testimonis que ens arriben són d'una precarietat i pobresa brutals. Els mateixos hospitals públics no tenen medicaments, i això afecta sobretot vells i nens. Davant d'aquesta situació, hem optat per fer una acció de tramesa de medicaments i de diners perquè es puguin comprar determinats medicaments.

—On va a parar el que es gestiona des

d'aquí?

—Bàsicament a les Càritas argentines. Hi ha, a més, una garantia política ja que existeix un conveni signat entre la Conferència Episcopal Argentina i l'Estat argentí, per mitjà del qual els productes humanitaris es poden desplaçar sense gravàmens de duana ni demores.

A més de la cooperació amb les Càritas Buenos Aires, també ens preocupa molt la pobresa que hi ha en llocs extrems del país. Ara fa un parell de mesos vam rebre la visita del bisbe Baseoto, de la diòcesi d'Añatuya, al nord del país, i ens explicava què a la seva zona es produeixen situacions similars a les que es donen a l'Índia. La realitat que se'ns presenta és d'un dramatisme brutal. Tant la nostra vocació com la seva idea és la d'aparar projectes

saber quins són, de quina població, quines necessitats tenen... La idea de crear lligams pot ser molt profitosa.

—Com s'aconsegueix anar més enllà de tapar forats?

—Ningú no es quedaria tranquil al departament fent només una acció d'ajuda puntual, però tampoc no ens quedariem tranquils, si per *progres*, deixéssim de fer aquesta ajuda. Jo sóc el primer partidari de no enviar un peix sinó d'ensenyar a pescar. Des de Càritas ja hem impulsat que es parli de països empobrits i de països enriquits, i d'això en fem una batalla molt seriosa. Hem d'entendre que nosaltres tenim una responsabilitat de com va el planeta. No podem parlar de països del Tercer Món com una cosa aïllada, sinó que parlem d'un sol món.

En aquest sentit, també treballem en uns projectes molt interessants. Estem intentant crear lligams amb poblacions i donar suport solidari a través del viatge de gent des d'aquí. Aquest juliol, per exemple, farem un viatge a Bòsnia, un país ferit per la guerra i encara traumatitzat. El viatge

Col·labora amb l'Argentina

Aquest nou departament de Càritas ha inaugurat la seva activitat amb una intensa acció de suport a l'Argentina. En una primera tramesa de medicaments es va enviar fa un parell de mesos un carregament de gairebé una tona de pes. La quantitat estava valorada en uns 5.600 euros. La tramesa inclou medicaments bàsics com antibiòtics, antiinflamatoris, antitèrmics, analgèsics, antiparasitaris, ferro o vitamines.

La campanya, però, no s'acaba aquí i continua recollint medicaments i diners per respondre a les necessitats més urgents del país. La nova campanya restarà oberta fins al 31 de maig.

La gent que hi vulgui participar es pot adreçar a c/ Capellans, 2, 2n 1a, de dilluns a divendres de 10 a 14 i de 16 a 19 (tel. 933 170 667), o fer donacions al número de compte 2100 0965-51-0200010296/Argentina. Per a qualsevol informació, podeu trucar a Gabriela Rodríguez, tel. 615 273 746.

que afavoreixin el seu desenvolupament.

—A més l'acció real que ja es fa a l'Argentina, quins projectes i països centren l'atenció per a un futur proper?

—Nosaltres intentem lligar el treball aquí amb immigrants amb el treball a fora, però mai no pots triar com si fos un disseny fet per ordinador. La realitat se'ns imposa. Ara per ara, pensem en l'Equador i en el Magrib, perquè són la població més nombrosa que hi ha entre nosaltres. De cara a l'Equador, per exemple, a partir d'una equatoriana de Sant Boi, començarem a fer apadrinaments de nens amb la garantia de

que volem portar a terme no és per enviar res puntual, sinó perquè la gent d'allà trenqui una mica l'aïllament i vegin que a la resta del món hi ha gent de bon cor. Les persones que viatgin des de Càritas es pagaran el viatge, s'allotjaran en famílies, visitaran algunes associacions locals bosnianes que intenten reconstruir el país, els capellans que s'han tornat a instal·lar i veuran el treball comunitari que s'està fent. D'alguna manera, tornaran havent creat uns lligams que penssem que poden generar uns processos força interessants.

Samuel Gutiérrez

III Jornades de Formació de Càritas Catalunya

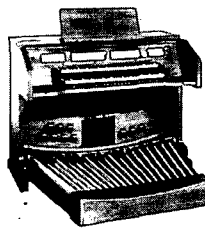
BARCELONA.—Del 31 de maig al 1 de juny el Seminari salesià de Martí Codolar (Av. Cardenal Vidal i Barraquer, 1) acollirà les III Jornades de Formació de Càritas Catalunya. Les jornades s'adrecen tant a professionals com a voluntaris que col·laboren en els diferents programes de Càritas diocesanes.

La trobada tractarà de manera àmplia els diversos temes que d'una manera o altra afecten a l'actuació de l'entitat diocesana: migracions, globalització, toxicomanies, noves formes de pobresa, acolliment... Tot això a partir d'experiències concretes que ja s'estan portant a terme a Catalunya. Les inscripcions restaran obertes fins al 10 de maig als centres respectius de les Càritas diocesanes. (C.C.)

INSTRUMENTS MUSICALS
FUSTE PIANOS
TECLATS
VENT - CORDA
SO PROFESSIONAL

C/ MARINA, 310, Tel. 934 559 258 — C/ MALLORCA, 352, Tel. 932 074 518 - BARCELONA

ORGUES LITÚRGICS RODGERS

- L'orgue americà al millor preu europeu
- Comunitats religioses exemptes del pagament d'IVA

OFERTA • Orgue portàtil litúrgic, 691,20-€

Distribuïdor exclusiu per a Catalunya

Anglada Camarasa

(1871-1959)

Museu de Montserrat

12 d'abril - 30 de juny

Horari: obert tots els dies de 10 a 18 h.

Generalitat de Catalunya
Patronat de la Muntanya
de Montserrat

Abadía de Montserrat

Fundación Cultural **MAPFRE VIDA**

Congrés de Caps de Minyons Escoltes

BARCELONA.— Els dies 4 i 5 de maig tindrà lloc el Congrés de Caps de Minyons Escoltes Guies Sant Jordi de Catalunya (MEGSJC), que és, amb 15.000 membres, el moviment escolta educatiu en el lleure més gran de Catalunya. Les ponències del congrés, que es faran a la Universitat de Barcelona i al Centre de Cultura Contemporània, se centraran en cinc eixos de treball: Educació per la Pau; Espiritualitat; Democràcia i Participació; Sostenibilitat i Interculturalitat, i Identitat Nacional. El Congrés de Caps, que és el primer cop que se celebra, aplegarà els responsables dels 158 agrupaments repartits arreu de Catalunya amb l'objectiu de configurar els eixos de treball del proper trienni. D'altra banda i responen al seu caràcter d'inspiració cristiana, el congrés oferirà el dissabte 4 de maig, a dos quarts de vuit del vespre, diferents espais de pregària i de reflexió. (C.C.)

SANT JOSEP ORIOL I EL SEU TEMPS (I)

(Amb motiu dels tres-cents anys de la mort de sant Josep Oriol (1702-2002), «Catalunya Cristiana» publicarà en capítols la biografia del sant, escrita per Josep Capdevila i Soldevila, fidel de la parròquia barcelonina de Sant Josep Oriol.)

Josep Oriol i Bugunyà va néixer el dia 23 de novembre de l'any 1650 al carrer d'en Cuc, avui Mare de Déu del Pilar, de Barcelona, en una casa desapareguda l'any 1856 i que gairebé feia cantonada amb el carrer de Sant Pere més Baix. Va ser batejat a la seva parròquia de Sant Pere de les Puel·les el mateix dia que va néixer. Josep Oriol va tenir set germans abans d'ell, que van morir tots sent infants. Era fill de Joan Oriol Vaquer i Dorder i de Gertrudis Bugunyà, que s'havien casat l'any 1634 a l'edat de 20 i de 13 anys respectivament.

Joan Oriol Vaquer formava part del gremi de velluters, on havia aconseguit el grau de mestre, que equivalia a la categoria més alta dins d'un ofici. Els velluters teixien draps de seda de gran qualitat. A Barcelona, sembla que al barri de Sant Pere, era l'indret propi de l'ofici.

Gertrudis Bugunyà era filla d'una família benestant de Terrassa. Ho demostra el fet que el seu pare, Francesc Bugunyà, amb motiu del seu casament, la dotés amb la quantitat de 250 lliures i el corresponent aixovar. Gertrudis també va rebre de part del seu espòs, tal com indicava el Dret Català, un augment de dot d'unes 150 lliures més.

L'any 1650 es va declarar a Barcelona una terrible epidèmia de pesta que va arribar principalment de les comarques valencianes i tortosines. Malgrat la diligència amb què va actuar el Consell de la Ciutat, que va impedir el comerç amb aquelles zones i va controlar la població desplaçada, i malgrat també les rogatives i misses celebrades en honor principalment de la Mare

de Déu del Pilar, de sant Francesc de Paula i de sant Roc, no es va poder evitar que l'epidèmia arribés als barris de la ciutat i causés unes 36.000 víctimes (aproximadament, la meitat de la població); entre elles, dos dels germans de Josep Oriol i el seu pare, que va morir el mes d'agost del 1651 a l'edat de 37 anys. Els altres cinc germans ja havien mort amb anterioritat.

Gertrudis, en quedar vídua, va continuar vivint al carrer d'en Cuc, amb el seu petit fill, fins al mes de març de l'any 1654. Malgrat els molts sofriments i moments difícils que li va tocar de passar, gràcies al bon exemple de fe que havia rebut dels seus pares, sempre va confiar en Déu. Durant aquests dos anys i mig va veure disminuir notablement el seu patrimoni, però no va pas arribar a passar una situació econòmica preocupant.

L'època que va viure sant Josep Oriol va ser molt important per a la història del nostre país, tant en l'aspecte social, com polític i religiós, però també van ser anys de molt sofriment per a tothom.

Es vivien les repercussions notables de la unificació de les corones d'Aragó i de Castella, de la Guerra dels Segadors i del replegament de Catalunya davant de l'hegemonia castellana i del domini dels francesos sobre el Principat, que va durar de l'any 1640 al 1652.

Tot això va deixar Catalunya en un estat de forta depressió social i econòmica, que no es va començar a superar fins a una generació més tard.

Josep Capdevila i Soldevila

Pasqua Jove del Penedès a Olivella

El grup, al Parc Natural del Garraf.

OLIVELLA.— Els dies de Setmana Santa es va celebrar una nova edició de la Pasqua Jove, que com cada any organitza el Moviment de Joves Cristians de Comarques (JARC) del Penedès. Enguany, el gruix de la Pasqua Jove va tenir lloc a la casa de colònies Can Grau, al terme municipal d'Olivella, i portava per títol *Néixer D9*, el mateix lema de l'Aplec de l'Esperit, que tindrà lloc el 19 de maig a la Seu d'Urgell.

La trobada, en què van participar una cinquantena de joves dels grups de post-confirmació i de revisió de vida de les parròquies de la comarca, va començar el Dijous Sant a la nit, després d'haver participat en les celebracions del Sant Sopar a les respectives parròquies, amb un joc de presentació i una pregària. El Divendres Sant va estar centrat en el tema *Morir a l'home vell*, i al matí va constar d'una xerrada a càrrec de la religiosa vedruna M. Dolors Tribó, un temps de recés personal, i una celebració comunitària del sagrament del perdó, presidida pel vicari episcopal

Jaume Berdoy. A la tarda, va tenir lloc un espai de lleure amb una visita al santuari de la Mare de Déu del Vinyet de Sitges, i a la nit va tenir lloc la celebració de la passió del Senyor i la vetlla de la creu. El dissabte sant va estar centrat en l'altra cara de la moneda, el *Néixer a l'home nou*, i el matí va constar d'un *via lucis*, a partir dels textos de la resurrecció. La tarda va consistir bàsicament en la preparació dels diversos aspectes de la Vetlla Pasqual, que enguany es va celebrar a la parròquia de Sant Salvador de les Gonyoles, conjuntament amb la comunitat cristiana d'aquest poble i amb moltes altres persones que s'hi van afegir. L'església de les Gonyoles es va omplir de gom a gom per a la gran celebració de la resurrecció de Jesús, en una nit molt especial per a tots els cristians que va acabar amb caramelles, xeflis i encara una gresca organitzada en tornar a la casa de colònies. El diumenge de Pasqua, després de les revisions oportunes, es va donar per acabada aquesta Pasqua Jove, que enguany tindrà continuïtat en l'Aplec de l'Esperit. (C.C.)

Metges Cristians de Catalunya

Membres de la Federació Europea d'Associacions
Mèdiques Catòliques
Membre de la Federació Internacional d'Associacions
Mèdiques Catòliques

Al servei de la vida humana des de la concepció fins a la mort natural

Gran de Gràcia, 13 - 08012 Barcelona
www.e-cristians.net

Barcelona

Reelaboració de la campanya del preservatiu

■ Diverses entitats cristianes veuen així reeixides les accions dutes a terme

BARCELONA.— De reeixida ha estat qualificada la campanya que entitats cristianes han dut a terme en contra del referèndum sobre la conveniència o no d'instal·lar màquines expenedores de preservatius als centres de secundària (ESO i Batxillerat). Si més no, així ho demostra el fet que el Departament de Sanitat de la Generalitat de Catalunya, en boca de Joan Colom, director general de Drogodependències i Sida, hagi anunciat una «reelaboració» de la campanya de prevenció de la sida als instituts i un ajornament per al setembre vinent.

D'aquesta manera, i segons Europa Press, Joan Colom ha afirmat que, donada la polèmica que la campanya de prevenció va suscitar entre col·lectius cristians, la Generalitat va decidir consultar-ho amb el Consell Escolar de Catalunya. El resultat d'aquestes converses és que, si bé el material de la campanya continuarà sent el mateix, es complementarà amb «més instruccions» i continguts «més pedagògics». Sota el lema «La sida: decidim entre tots», la campanya, que s'hauria d'haver iniciat durant aquest curs, inclou la distribució d'un quadern-guia per al professor i un vídeo amb opinions dels joves sobre l'ús dels preservatius i la sida. El material es complementa amb un llibre blanc on els alumnes hauran d'escriure les conclusions

del debat generat a l'aula. Posteriorment, els 61.500 alumnes dels 639 centres que inicialment es van interessar per participar en la campanya havien de celebrar, abans de finalitzar el curs escolar, un referèndum per opinar sobre la conveniència d'instal·lar màquines expenedores de preservatius als instituts.

Una de les principals campanyes en contra del referèndum sobre el preservatiu als instituts ha estat la perpetrada pel col·lectiu E-Cristians, entitat que agrupa diverses associacions cristianes com Metges Cristians de Catalunya, Comunió i Alliberament, l'Associació Charles Péguy o els Equips de Pastoral de la Política de la Federació de Cristians de Catalunya. Josep Miró i Ardèvol, president d'E-Cristians,

no s'ha estat de vantar-se que la reelaboració d'aquesta campanya «és un exemple que és efectiu que els cristians s'uneixin per fer escoltar la seva veu en el fòrum públic».

El 18 de gener els bisbes catalans van fer pública una nota en què demanaven que es revisés i reconduís la campanya impulsada pel Departament de Sanitat de la Generalitat de Catalunya. «Amb campanyes com l'actual, que no prioritzen la fidelitat i l'abstinència (tal com recomana l'Organització Mundial de la Salut), s'acaba induint a una banalització del sexe i a unes conductes de risc», afirmaven els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense. I continuaven la nota manifestant el desig «d'una autèntica educació sexual a l'interior d'una educació humana integral, que ensenyi a assumir i a viure en els valors més necessaris per als adolescents i joves, com són la responsabilitat, la castedat, el respecte a l'altre amb totes les seves conseqüències i, sobretot, una educació per a l'amor fidel, generós i fecund».

La particular batalla d'E-Cristians va començar el mes de febrer, quan trenta entitats, catòliques unes, aconfessionals altres, donaven suport als bisbes i demanaven una altra campanya, basada en una formació integral de la sexualitat. Setmanes després apareixia un manifest amb el títol *Les escoles han de proporcionar preservatius als nostres fills?* Aquesta vegada eren cinquanta les entitats signants, en què s'inclouen associacions de joves, de professors, de metges, de planificació fami-

Els bisbes advoquen per una educació en l'amor fidel.

ar, de gent gran, de pares d'alumnes i de defensa de la família. De nou es demanava retirar la campanya i substituir-la per una altra que basés la sexualitat en el compromís madur entre home i dona. «Demaneu una campanya que reculli totes les opcions, assumeixi que l'educació sexual és una educació de tota la persona i respecti els drets dels pares a definir-la», deia el manifest.

La pressió contra la campanya ha inclòs també una recollida de signatures. Així, el Moviment Cristià de Mestres i Professors va motivar l'enviament de cartes al president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, i al conseller en cap, Artur Mas, per manifestar el seu desacord amb la manera com s'està desenvolupant la formació afectivosexual als centres de secundària. (C.C.)

LLEIDA

Mn. Agelet, nou delegat de Càritas

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Mons. Francesc X. Ciuraneta, ha nomenat Mn. Antoni Agelet Delpueyo nou delegat de Pastoral Social de la diòcesi alhora que assumeix la delegació de Càritas i la vicepresidència de la Pcma (Plataforma Cristiana pels Marginats). Mn. Antoni Agelet substitueix així el traspassat recentment Mn. Jaume Rubió. D'altra banda, Mons. Ciuraneta ha nomenat Mn. Joaquim Mesalles consiliari de Justícia i Pau i d'Acció Catòlica Obra, i el diaca permanent Plàcid Burgués, delegat diocesà de Pastoral Obrera. (J.C.)

EDITADA PER LA URC (Unió de Religiosos de Catalunya)

GUIA DE CASES D'ESPIRITUALITAT DE CATALUNYA

Sí

Sí

Sí

Sí

100

34

No

Diàriament

Sí

Sí

Sí

Casal Sant Pere Claver

Jesuïtes
Ctra. d'Osca, km 107 — 25111 Raimat
Tel.: 973 724 111 — Fax: 973 724 101 — A/e: casal@claver.jesuitescat.edu

A quinze quilòmetres de Lleida i a tres del poble de Raimat, el Casal Sant Pere Claver està situat en un entorn agrícola de vinyes i fruiters. Les seves trenta habitacions individuals i dues de dobles, totes elles amb servei de bany complet, estan a disposició de tot-hom que vulgui gaudir d'uns dies envoltat per la serenitat de la natura. El casal, que està integrat al col·legi Claver, disposa de menjador amb cuina pròpia.

LLEENDA

Casa d'Espiritualitat

Hostatgeria

Casa de Reunions

Casa de Convivències

Eucaristia

Pregària

Capacitat Diürna

Capacitat Nocturna

Jardí o bosc

Camps d'esport

Piscina

ERMEC

Tots els serveis per al campanar

Experiència
Tradició i
Tecnologia.

CAMPANES NOVES
JOUS I BATALLS
SOLDADURES DE CAMPANES
AUTOMATISMES
RELOTGERIA MONUMENTAL
CARILLONS
EQUIPS MEGAFONIA

Distribuïdor oficial:

CAMPA

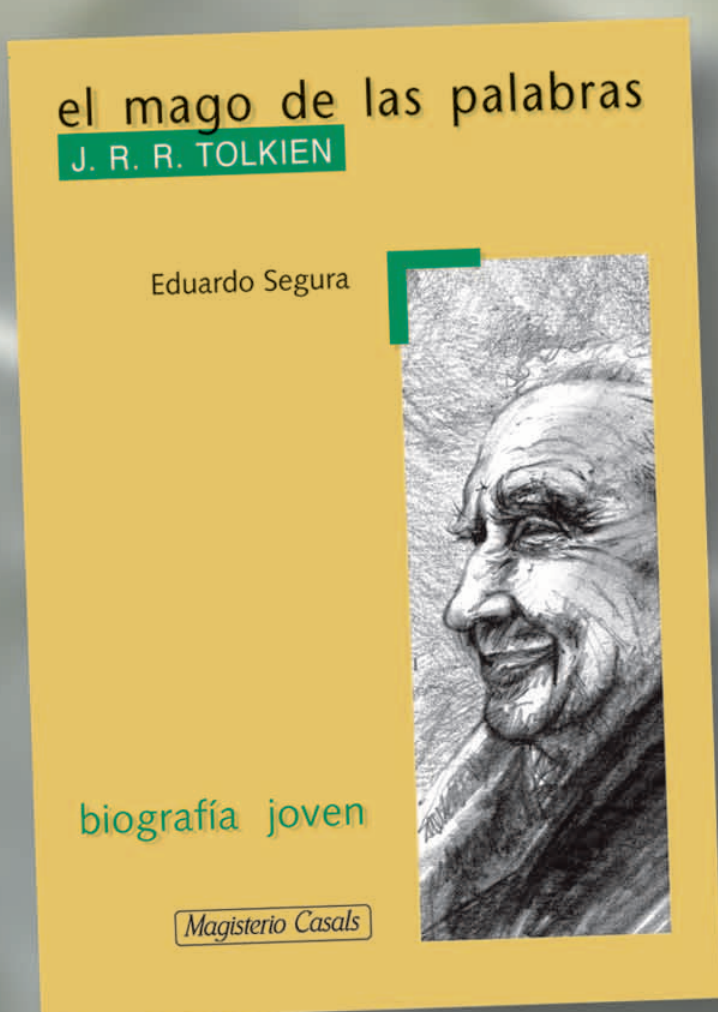
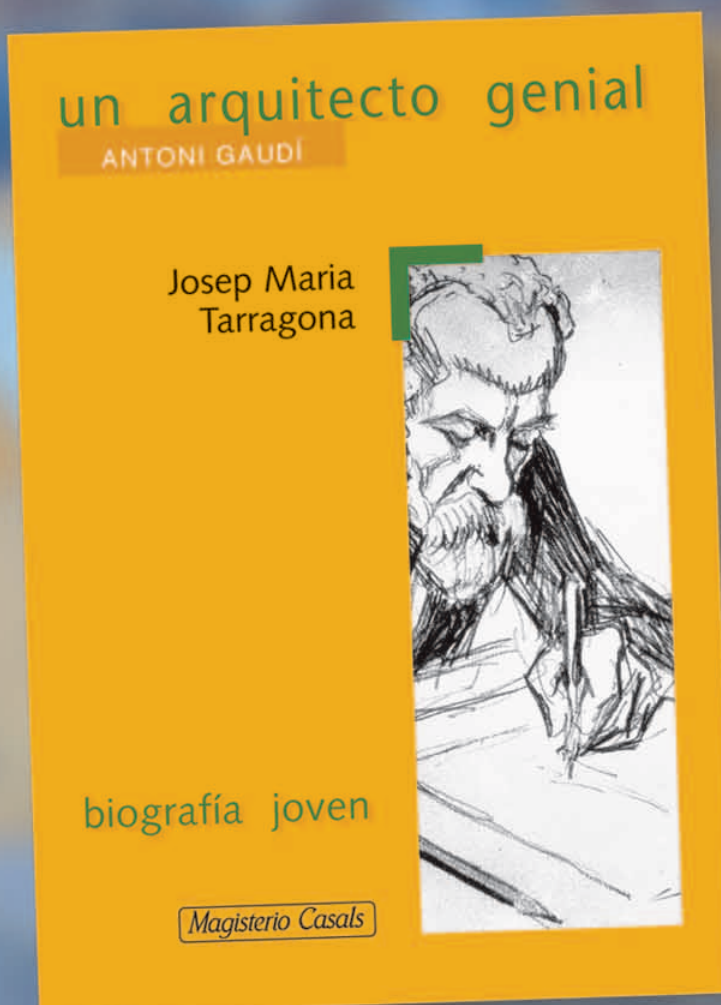
clock-o-matic

Alcalde Móstoles, 42-44
08025 Barcelona
Tel. 934 501 600
Fax 934 330 885

ermec@ermec.com <http://www.ermec.com/campanario.htm>

biografies per a joves

Antoni Gaudí (1852 - 1926)
150 aniversari del naixement
Any Gaudí

J. R. R. Tolkien (1892 - 1973)

Biografia d'Eduardo Segura, especialista que ha col·laborat en l'adaptació cinematogràfica de *The Fellowship of the Ring*.

TÍTOLS DE LA COL·LECCIÓ

1. Pasión por la verdad (San Agustín)
2. El joven que llegó a Papa (Juan Pablo II)
3. El primer blanco en el Oeste (Cabeza de Vaca)
4. La madre de los más pobres (Teresa de Calcuta)
5. La descubridora del Radio (María Curie)
6. Un genio de la pintura (Velázquez)
7. Camino a Auschwitz (Edith Stein)
8. La formación de un imperio (Carlos V)
9. Los pastorcillos de Fátima (Lucia, Francisco y Jacinta)
10. Un arquitecto genial (Antoni Gaudí)
11. Un corazón libre (Martin Luther King)
12. Una vida para la música (J. S. Bach)
13. El hijo del Trueno (San Juan de Betsaida)
14. Siempre madre (Santa Juana de Lestonnac)
15. El mago de las palabras (J. R. R. Tolkien)

Editorial Casals, S.A.
C/ Casp, 79 / 08013 Barcelona
Fax: 93 265 68 95

PER A INFORMACIÓ I COMANDES ADRECI'S A
LA SEVA LLIBRERIA O TRUQUI AL TELÈFON

902 158 286

**El grup
Bufanúvols
acaba d'editar
un CD amb el
seu espectacle
«Dances per
la pau»**

Dances que omplen el cor

El desig de pau es troba present al cor de tota persona humana. En totes les èpoques, en totes les civilitzacions, en totes les religions... la pau constitueix un element primordial, l'objectiu cap al qual tendeixen totes elles. Cadascuna a la seva manera, cadascuna des de la seva especificitat, però amb la pau com a aspiració més alta. Així ho ha entès el grup d'animació Bufanúvols, l'últim espectacle del qual es titula precisament «Dances per la pau». Amb ell desitgen apropar la gent a la transcendència, descobrir-ne els desitjos més profunds i mirar cap a Déu en recerca del bé més preuat.

Pau Tarruell i Carmina Mas tenen clar que l'ésser humà ha estat creat per a la lloança. I més concretament per a la lloança de Déu. Aquest és el seu destí darrer, on es troba la veritable pau. Davant d'aquesta perspectiva, aquest matrimoni singular de Castellar del Vallès, pares de cinc fills, han decidit no esperar al més enllà i ja des d'aquesta vida s'han embarcat en una fascinant aventura de lloança de Déu. La música i la dansa com a actes d'acció de gràcies han esdevingut el leit-motif de les seves vides, cosa que han integrat tan intensament que fins i tot han decidit donar-ho a conèixer i fer-ne un immillorable instrument d'evangelització. En aquest context neix el grup d'animació Bufanúvols, en el qual també s'integra l'acordeonista Mònica Solà, i el nou espectacle del qual acaba de ser editat en CD amb el títol *Dances per la pau*.

Els orígens de Bufanúvols es remunten a gairebé 15 anys enrere. Tot va començar per casualitat, tot i que més tard descobriren que per a Déu no existeixen les casualitats. Mentre Pau exercia com a director de les colònies Jordi Turull, va començar juntament amb Carmina, la seva esposa, a animar les vetlles nocturnes amb danses i balls. Era una forma de fer caliu i alhora de crear una atmosfera agradable i distesa en la qual els joves es trobessin a gust. Llavors no pensaven que aquells espectacles mig improvisats esdevindrien anys més tard en tota una opció de vida.

APASSIONATS PER LA DANSA

En el desenvolupament tan particular d'aquesta vocació, van tenir-hi molta importància diverses experiències per comunitats interreligioses i cristianes, com les comunitats de l'Arca o de les Benaurances, on la dansa tenia un paper molt important. Des de la seva joventut, Pau i Carmina es van enamorar especialment de les danses jueves, que a poc a poc van anar treballant, aprenent i integrant a les seves pròpies vides. Especialment ella, que ja de jove havia

volgut dedicar-se a la dansa. Pau, per part seva, hi posava la música, una cosa per la qual sentia i continua sentint veritable passió. La combinació d'aquestes dues grans passions ha donat lloc a espectacles veritablement sorprenents on l'un i l'altre expressen a través de les arts plàstiques el que viuen per dins. Però no tan sols això, alhora i com a objectiu fonamental dels seus espectacles, ajuden els altres a expressar allò que porten dins. D'alguna manera miren de facilitar-los el contacte amb la transcendència i que la lloança que ells mateixos viuen

i que es troba en el fons de tots els cors surti a la llum.

«Les nostres danses, la nostra lloança, és fruit de la nostra vida. Nosaltres estem molt agraïts a Déu per moltes coses i així li ho expressem. Per això ens resulta tan fàcil transmetre uns sentiments que vivim tan intensament», expliquen Pau i Carmina sense abandonar el somriure dels seus rostres. Són conscients, a més, que ni la dansa ni la música que constitueixen les seves actuacions són cosa seva, sinó que són simple do de Déu: «No són mèrit nostre, són un do de Déu, que nosaltres tan sols posem al servei de la gent.»

Des que el 1997 van tornar de Menorca, on van viure sis anys compartint una experiència de comunitat cristiana rural, Pau i Carmina van decidir dedicar-se completament al tema de l'animació a través de les danses. Van començar sense gairebé contactes ni actuacions, tocant i ballant pels carrers mentre viatjaven amb els seus fills en una caravana. Va ser tota una aventura plena de risc i d'inseguretats. Pau ho compara amb les experiències d'Abraham o de Moïses, que ho van deixar tot per emprendre el camí que Déu els proposava. Ells mateixos així ho van fer i el Senyor, de la seva banda, no ha deixat de beneir la seva particular i engrescadora aventura: «Realment ha estat un petit miracle de la seva providència.»

Ara, uns quants anys després, són poques les festes, especialment de l'àmbit cristià, que no compten entre les seves actuaci-

Els balls de lloança resulten «imprescindibles» en festes com la Vetlla Pasqual (Pasqua Jove, 1999).

La lloança a la Bíblia

La tradició folklòrica hebrea, en la qual es basa essencialment l'espectacle *Danses per la pau*, és d'una gran riquesa humana i espiritual. Per al poble jueu, ball i lloança són les dues cares d'una mateixa moneda. Com explica Carmina Mas, «les danses jueves normalment són de lloança o de celebració i adoració. A través de la dansa es pot expressar l'innombrable». Així ho ha après ella mateixa de la ballarina Alicia Sabo que, malgrat no ser jueva practicant, sempre ha volgut deixar molt clar que no es pot entendre el ball jueu sense la seva estreta relació amb l'experiència religiosa.

En el mateix Antic Testament s'assenyalen algunes pinzellades sobre aquesta realitat. En diferents ocasions apareix explícitament la dansa com a clar signe d'adoració i acció de gràcies al Senyor. Personatges tan importants de la història sagrada com Miriam, Judit o el mateix rei David ballen «per agrair a Déu el seu ajut i per expressar-li el seu amor». Tal com explica Carmina en algunes xerrades que li demanen per a parròquies, «davant de la presència propera de Déu en la vida del poble hebreu, és habitual que aquest respongui amb danses d'acció de gràcies». És una forma de posar «paraules» (gestos corporals en aquest cas) a una experiència interior.

Les danses de Judit per poder travessar el mar Roig o les de Miriam després de ser alliberada dels seus enemics, són bons exemples de tot això. No cal parlar de les del rei David, que en els seus salms no deixa de fer referència constant als balls i danses de lloança i adoració a Déu. David és el gran poeta de l'Antic Testament, representat com algú que cantava i ballava amb alegria i agraïment davant de Déu. El salm 150, per exemple, amb el qual conclou el salteri, n'és un exemple ben explícit i representatiu:

Al-leluia!
Lloeu Déu al seu santuari,
lloeu-lo al baluard del firmament,
lloeu-lo per les seves gestes,
lloeu-lo per la seva grandesa.
Lloeu-lo al so dels corns,
lloeu-lo amb arpes i lires,
lloeu-lo amb tambors i danses,
lloeu-lo al so de flautes i corda.
Lloeu-lo amb címbals sonors,
lloeu-lo amb címbals triomfants.
Que tot el que respira lloï el Senyor!
Al-leluia!

ons amb Pau Tarruell i Carmina Mas. Són un reclam que fàcilment atreu públics de totes les edats. I és que ballar, tot i que al principi costi una mica, acaba agradant a tothom. Si, a més, el ball està treballat, conté un missatge profund i és animat per especialistes com ells, l'espectacle resulta immillorable.

INSTRUMENT D'EVANGELITZACIÓ

Gairebé sense voler-ho, Bufanúvols s'ha convertit en un instrument d'evangelització molt atractiu i eficaç. Al principi, malgrat la vivència cristiana dels seus components,

Les danses de Bufanúvols s'han arribat a cantar fins i tot a Jerusalem.

no pensaven que tocarien tan de ple el camp de l'evangelització, però els camins del Senyor els hi han portat i ells estan encantats. Treballen per al millor dels caps, Déu, el qui paga més bé i qui fa possible l'èxit o fracàs de les seves actuacions. Per això no els importen ni els aplaudiments ni els reconeixements: «En qualsevol cas si a algú cal aplaudir és a Déu», afirma Pau Tarruell.

No obstant això, el seu públic és molt més ampli i també abasta de manera molt directa tot aquest conjunt de persones que no creuen o es mostren indiferents davant del tema religiós. D'aquí la varietat del seu nou espectacle *Danses per la pau*.

En el fons, i sempre que el públic els ho permet, Pau i Carmina així ho fan constar, ells creuen que la veritable pau prové de Déu, però això és una cosa que ha de descobrir cadascú. L'espectacle, que acaba de ser editat en CD, és una mica fruit de tot això. S'hi interpreten danses de diferents llocs, des de Catalunya, fins a Etiòpia, passant pels Balcans i sobretot Israel. Conté balls jueus, cançons cristianes i fins i tot un conte àrab. I tot això per transmetre que la pau és l'aspiració més gran dels homes.

La paradoxa es dona en revisar la llista de països pels quals Pau i Carmina conviden a viatjar en el seu espectacle: els Balcans, Israel, Etiòpia, Benín... La majoria són països en guerra o en un estat de conflicte. L'aspiració de la pau, però, és allò que els uneix a tots, com a qualsevol ésser humà.

MISSATGE TRANSCENDENT

Gairebé tots els balls, acompanyats moltes vegades només per la música, contenen un missatge espiritual i transcendent, que s'explica i ajuda a entendre molt bé la dansa. Aquesta, llavors, cobra vida i la seva vivència es multiplica molts punts. Així que poden, Pau i Carmina revelen les seves pròpies experiències, les comparteixen i emprenen amb molta naturalitat una autèntica catequesi viva. Quan actuen per a parròquies, arxiprestats, trobades cristianes, Pau i Carmina es troben en el seu element i poden descobrir el sentit més profund dels balls, especialment de les danses hebrees que tanques coses els diuen a cadascun d'ells. Aquestes, a més, acostumen a ballar-se en grans cercles, com en acció de gràcies, sense que ningú no doni l'esquena a ningú i mirant-se als ulls. Són danses molt participatives en les quals es crida i canta dins d'un context. A Israel, malgrat la situació actual, la dansa i l'acció de gràcies s'han donat sempre la mà.

L'espectacle dona de si per parlar de coses molt serioses, segons els públics, perquè, com reconeix Pau, «quan la gent es troba a gust i gaudeix, pots dir el que vulguis,

que et faran cas». Això és especialment eficaç amb els joves i adolescents, entre els quals aquest tipus d'actuacions ha enganat molt bé. Instituts, col·legis i parròquies esdevenen, doncs, els principals usuaris de l'espectacle. Els joves es sumen, no sense certs recels inicials, a uns balls que no necessiten alcohol ni drogues per gaudir-ne. És l'antítesi de les discoteques, on cadascú balla a la seva motivat moltes vegades per estímuls exteriors. A *Danses per la pau* el ball és conjunt, s'uneixen en cercle i es poden mirar als ulls... Tot això facilita una intensa vivència que no acaba en un incessant i molest xiulet a les orelles, sinó en una agradable experiència del cor.

Són danses que omplen, que et conviden a la relació amb allò transcendent i et fan créixer com a persona. Tot un descobriment que només es pot entendre de veritat quan anem a veure l'espectacle i ballem juntament amb Pau i Carmina en el seu viatge pel món.

Samuel Gutiérrez

Les danses hebrees ofereixen escenes espectaculars.

Un CD al servei de catequistes i professors

La idea originària de preparar un disc compacte sorgeix com a resposta a una demanda insistent de professors i catequistes que, després d'assistir a l'espectacle, demanaven comptar amb les músiques i els balls que el constituïen. Pau Tarruell i Carmina Mas han extret les danses i les músiques de diferents llocs i resultava difícil deixar-los un referent. Així doncs, atesa la necessitat, van decidir posar fill a l'agulla. Pau pensava en una cosa molt senzilla, que gairebé es pogués fer en un matí, però el contacte amb Àlex Blanco, editor musical cristià molt ficat en el camp de l'evangelització a través de la música, el va convèncer que calia fer una cosa ben feta. Així va néixer *Danses per la pau*.

El disc compacte conté 12 temes ben diferents, acompanyats amb una explicació, molt senzilla però precisa, per ser ballats. Representa un viatge per diferents països, i dedica una atenció molt especial a les danses hebrees d'Israel, per les quals tant Pau com Carmina senten una especial predilecció. No obstant això, no hi manquen danses catalanes, balcàniques, belgues i fins i tot africanes (aquestes últimes aprenes a les trobades famili-

ars de Taizé).

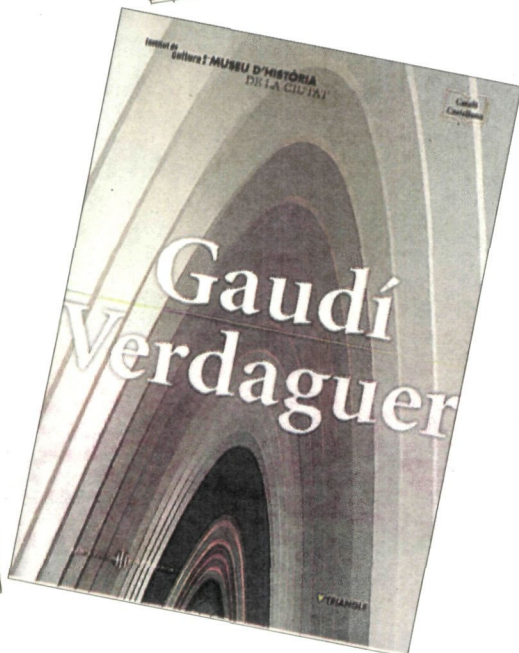
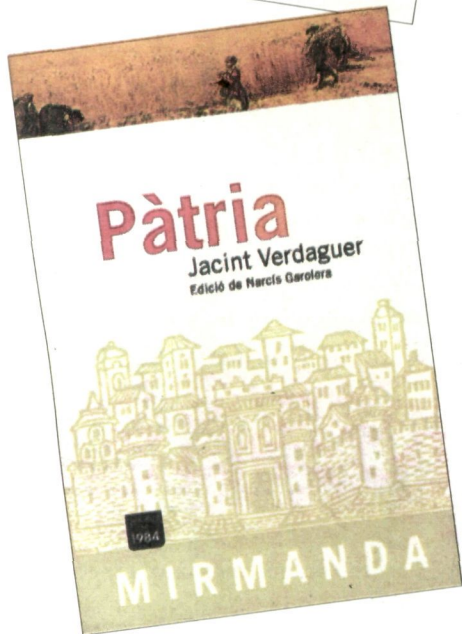
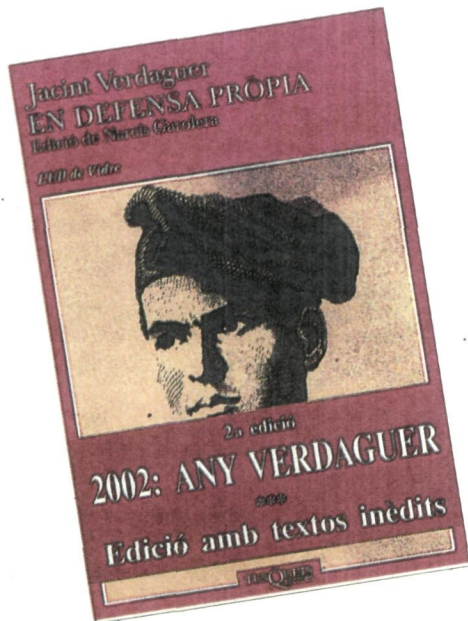
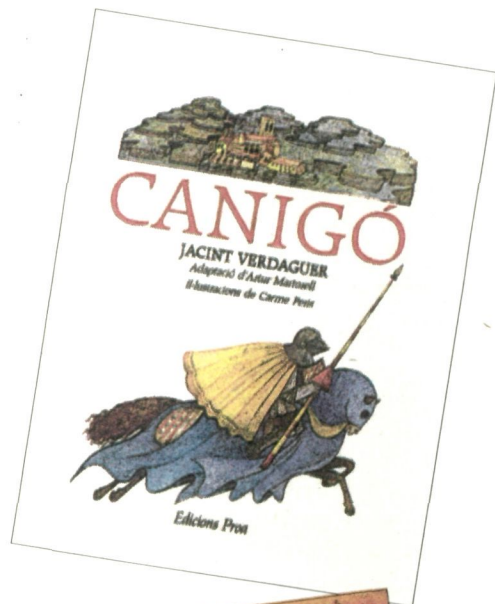
El seu objectiu fonamental és ser un instrument per a educadors. Alhora la música que conté és molt relaxant i agradable, d'estils ben diferents, per ser escoltada i ballada, si es vol, per petits i grans.

Per contactar amb Bufanúvols o sol·licitar el disc compacte:

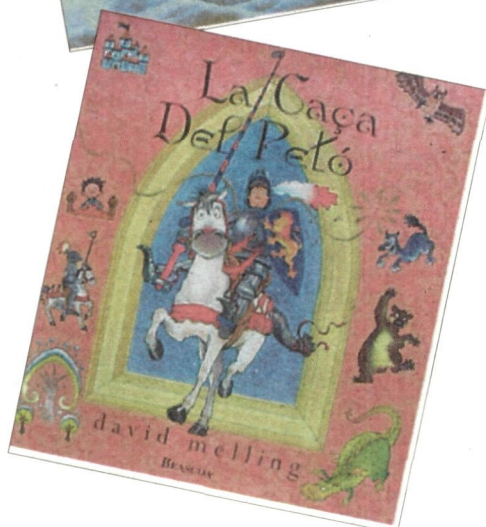
Pau Tarruell i Carmina Mas
Plaça Canigó, B5
08211 Castellar del Vallès
Tel. 937 159 027
A/e: grupbufanuvols@hotmail.com

MÉS SERVEI
obert de 9.30 a 21 hores

Secció de llibre
infantil-juvenil
AMPLIADA

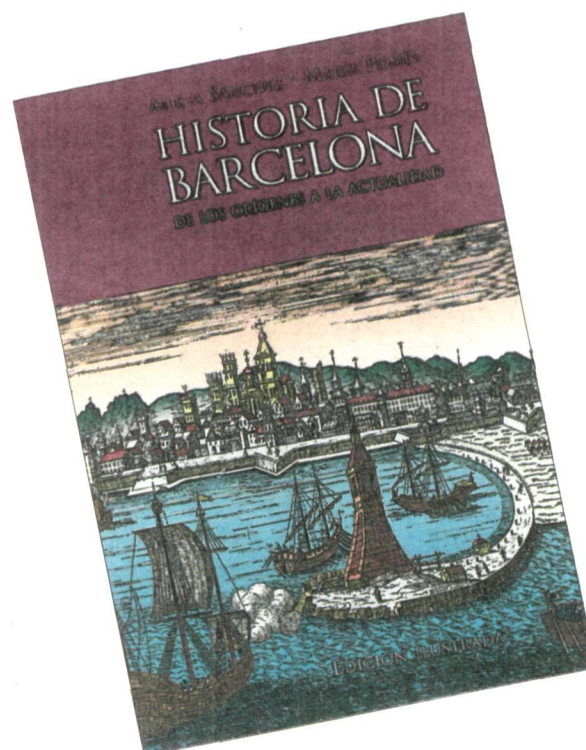
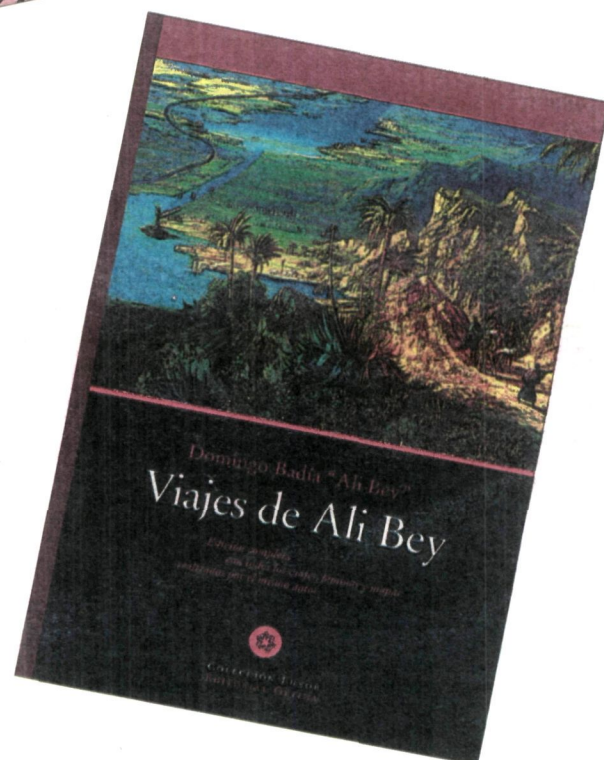

HAPPY BOOKS

MÉS ASSORTIMENT I OFERTES

Novetat!

Totes les novetats del Dia del Llibre a les nostres parades de la plaça de la Catedral i de l'Av. Portal de l'Àngel.

Us esperem a: **LA FORMIGA D'OR** Av. Portal de l'Àngel, 5, 08002 Barcelona, Tel. 933 023 942 i 933 022 431, Fax: 933 015 973

Girona

Membres del Fòrum Joan Alsina lamenten males interpretacions

■ Faran una carta als preveres diocesans explicant la motivació de les seves reflexions

GIRONA.— Integrants del Fòrum sacerdotal de reflexió Joan Alsina, que fa un mes va fer públic un document en què es plantejava una renovació de l'Església i que va ser polèmic per un paràgraf que es referia al celibat obligatori i a l'ordenació de dones, han lamentat que la premsa tractés amb un to conflictiu i d'oposició al bisbe les seves declaracions.

Precisament el 8 d'abril va tenir lloc una reunió del Fòrum per analitzar les repercussions del document *Perfils de l'Església que volem*, que van lliurar a Mons. Carles Soler el mes de març.

El to de les conclusions va ser de no «contradir ni negar» cap de les afirmacions que contenia la carta pasqual que el prelat va dirigir als preveres, sinó reafirmar la seva voluntat de restar en comunió i continuar treballant per la diòcesi i les parròquies que els han confiat. En canvi, un diari comarcal titulava: *Els capellans oberturistes desasfien l'advertiment del bisbe*. La interpretació que han fet els mitjans de comunicació presenta divi-

sions internes entre el clergat de la diòcesi tot i que des de les dues parts no s'ha considerat en cap cas que hi hagi un enfrontament. Malgrat tot, és cert que sense que es vulguin fer declaracions hi ha responsables diocesans que veuen amb preocupació corrents d'opinió com el del fòrum.

La principal conclusió de la trobada d'una quarantena dels signants a la parròquia de Sant Pau de Girona va ser estudiar la carta pasqual de Mons. Soler, en què advertia de l'obligació d'escollir els candidats al sacerdoti entre els que accepten el celibat i la impossibilitat d'ordenar dones, tot remetent-se a les decisions de la Santa Seu.

Després, els membres del fòrum redactaran una resposta adreçada a tots els preveres de la diòcesi per explicar la motivació de les seves reflexions.

Precisament per evitar que es pugui interpretar com un contraatac al bisbe, els participants van subratllar que Mons. Soler acceptava la pràctica totalitat del text *Perfils de l'Església que volem*, i com a mostra de diàleg tenen la intenció de comunicar-li directament les seves decisions i de convidar-lo a la propera reunió que tindran el mes de juny. Al mateix temps, el Fòrum Joan Alsina es reafirma en la «convicció de fer caliu al diàleg i a la llibertat d'expressió amb respecte i fraternitat». En aquesta línia els sacerdots reunits a Sant Pau van manifestar el ressò que a través d'Internet va tenir el seu manifest arreu del món, des del Japó fins a Amèrica Llatina.

Guillem Farré

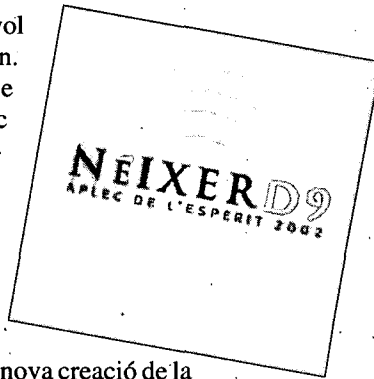
Girona prepara la missa de l'Aplec de l'Esperit

GIRONA.— Tot i que es vol preservar l'efecte sorpresa, Mn. Jordi Reixach, membre de l'equip de preparació de l'Aplec de l'Esperit d'enguany, que reunità centenars de joves a la Seu d'Urgell el 19 de maig, va avançar que la missa de clausura de la trobada «tindrà com a eix un conte de la creació, que posa en relació el lema,

«Neixer D9», amb el fet d'una nova creació de la qual cadascú en forma part». El Secretariat de Pastoral de Joves de Girona és l'encarregat d'organitzar aquesta celebració litúrgica. Precisament el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, presideix el Secretariat Interdiocesà de la Tarraconense dedicat a la Pastoral de Joventut i una de les seves prioritats pastorals per a la diòcesi de Girona és, conjuntament amb les vocacions, la joventut. Dimarts 9 d'abril, es va trobar amb l'equip organitzador de l'Aplec de l'Esperit a Girona per fer un seguiment de les preparacions i poder informar-ne en la propera reunió de bisbes catalans, prevista els dies 6 i 7 de maig a Tarragona.

L'aproximació de Mons. Carles Soler als joves de la diòcesi és progressiu. Té previst assistir a un sopar al Centre Cristià dels Universitaris, però la seva primera immersió va ser durant la Vetlla Pasqual amb 125 joves al Col·lell.

El bisbe Carles Soler va valorar positivament l'animació i participació de la trobada, i Mn. Jordi Reixach, per la seva banda, va considerar que l'encontre va ser «positiu però breu». Per això una nova oportunitat serà la presència del prelat a la Seu d'Urgell. El jovent de la diòcesi marxarà el dissabte 18 de maig al vespre i dormirà prop del lloc de trobada. El Secretariat de Joventut ha difós informació per les parròquies, de manera que els interessats a participar-hi puguin dirigir-s'hi directament sense necessitat d'adreçar-se al bisbat. (G.F.)

MALLORCA

Suport als missioners a Burundi

PALMA.— El grup Amics del Burundi, amb el suport de l'associació Missatgers per la Pau, va organitzar el 22 de març un concert benèfic amb la finalitat de donar suport a la feina dels missioners mallorquins a Burundi. Van participar en el concert la Schola Gregoriana de Mallorca, professors del conservatori superior de música de les Balears i l'orquestra d'alumnes del conservatori.

Actualment continuen treballant a Burundi tres preveres diocesans i quatre germanes de la Caritat: Pere Mascaró, Tomeu Barceló, Jaume Obrador, Josefina Bujosa, Margalida Abraham, Francisca Valentí i Antònia Campaner. Amb la seva col·laboració ha culminat el treball iniciat fa anys a la parròquia de Nyabikere, on els natus

d'aquesta zona han après a valdre's per ells mateixos i a dirigir tota la infraestructura creada, i des del 1999 s'ha començat a treballar en una nova regió, a Rabiro, on ja està acabada la casa parroquial i hi ha el projecte de construir-hi dispensaris, orfenats, diferents tallers, escoles i un temple parroquial.

Els organitzadors també volien amb aquesta iniciativa plantejar un cop més a l'opinió pública la situació delicada de Burundi, país situat a la zona dels Grans Llacs africans, on els enfrontaments entre les dues ètnies majoritàries, hutus i tutsis, són continus i aquestes lluites estan motivades més per qüestions de caràcter polític i econòmic que ètnic. El concert va tenir lloc a l'auditori del conservatori de música de Palma. (C.C.)

El concert volia conscienciar sobre la realitat de Burundi.

AJUDA'NS A SALVAR una vida!

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
BONAPLATA, 42, 1º, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

COL-LABORA FENT-TE'N SOCI

☐ SÍ A LA VIDA, DESITJO REBRE EL BUTLLETÍ INFORMATIU PRO-VIDA

Nom

Adreça

Població

Província

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA- BONAPLATA, 42, 1r, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI

☎ 932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Lleida

Nova estadística del bisbat 2002

■ La diòcesi compta amb 92 capellans per a 126 parròquies amb 193.291 habitants

LLEIDA.— El bisbat de Lleida acaba de treure a la llum, mitjançant un número extraordinari del Butlletí Oficial del Bisbat, l'estadística diocesana 2002 actualitzada. En aquesta publicació apareixen referenciades totes les dades que conformen la realitat de la diòcesi quant a la seva organització administrativa i pastoral: organismes diocesans, arxiprestats, parròquies i la relació de sacerdots diocesans i extradiocesans, diaques, religiosos i religioses amb les seves comunitats i instituts, i totes aquelles dades d'interès estadístic.

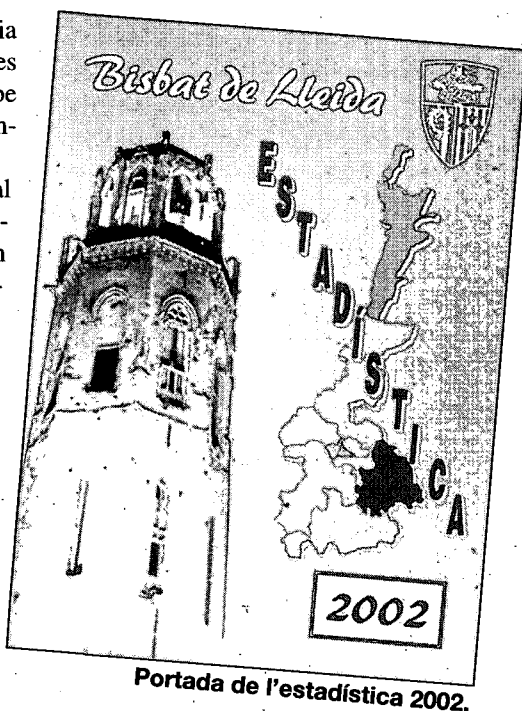
Aquesta estadística diocesana no s'havia publicat des de l'any 1999 i és la primera des de la presa de possessió de l'actual bisbe Francesc Xavier Ciuraneta, el 19 de desembre del 1999.

D'entre les dades més significatives cal esmentar que el bisbat de Lleida té en l'actualitat 92 sacerdots diocesans que atenen un total de 126 parròquies amb 193.291 habitants. A més, la diòcesi compta amb 2 diaques permanents i dos diaques ordenats que esperen rebre el presbiterat. La mitjana d'edat d'aquests sacerdots és de 68 anys. A aquesta xifra de mossens cal afegir-hi 28 sacerdots extradiocesans amb càrrec ministerial a la diòcesi així com 7 més d'altres jurisdiccions també residents a Lleida.

Quant a cases religioses, la diòcesi de Lleida té actualment un total d'11 comunitats masculines i 26 de femenines, en total 37, amb una xifra de 31 sacerdots religiosos, 25 religiosos no sacerdots i 214 religioses.

La publicació fa memòria i record dels cinc preveres que han mort durant aquest període, des de l'1 de gener del 1999 al 31 de desembre del 2001: Ramon Pomés, Francisco Murillo, Vicente Litago, Josep Juvillà i Francesc Cabestany.

La publicació recull dades històriques de la

Portada de l'estadística 2002.

diòcesi de Lleida, que es sufragània de l'arquebisbat de Tarragona, tot assenyalant que, encara que no es tenen notícies certes de l'existència de bisbes a Lleida abans del segle v, és indubtable, però, que l'Església lleidatana estava ja organitzada a les darreries de l'imperi romà.

Es fa menció alhora dels darrers fets his-

Nova pàgina a la Xarxa

Des del dia de Sant Josep, la diòcesi de Lleida gaudeix de la seva pròpia pàgina web, que ha estat confeccionada pel Departament de Mitjans de Comunicació Social del bisbat.

Es pot accedir a la pàgina mitjançant l'adreça electrònica www.bisbatlleida.org, on es pot entrar a l'organigrama diocesà, als diversos arxiprestats i parròquies, seminari diocesà, catedral, instituts de vida consagrada, així com a suggeriments pastorals o bé publicacions.

La portada de la pàgina, que ha estat molt ben confeccionada, ens ofereix com a presentació la silueta de la Seu Vella de Lleida i una fotografia de la catedral nova, tot presidit pels escuts del bisbe i de la mateixa diòcesi.

Una salutació del bisbe Francesc Xavier Ciuraneta dona la benvinguda a tot aquell que vol accedir a la pàgina web del bisbat de Lleida.

tòrics, com la desmembració de la diòcesi d'una part del territori de la zona aragonesa, el 17 de setembre del 1995, per decret de la Congregació per als Bisbes. La segregació va continuar amb una segona fase el 15 de juny del 1998, quan es va desmembrar la resta del territori aragonès.

La diòcesi de Lleida ocupa actualment una superfície de 2.887,10 km², limítrof amb les diòcesis d'Urgell, Solsona, Tarragona, Tortosa, Saragossa i Barbastro-Montsó. El patró diocesà és sant Joan Baptista.

Jordi Curcó

Editats els goigs de la Mare de Déu de l'Assumpció d'Almenar

ALMENAR.— La parròquia d'Almenar acaba d'editar els *Goigs de la Mare de Déu de l'Assumpció d'Almenar*, que van ser trobats recentment en una llibreria antiga de Barcelona. La troballa d'aquests goigs del segle xvi, d'autor anònim, ha servit per a la seva recuperació i reedició, a càrrec del Consell Parroquial. El director de la Coral La Lira d'Almenar els ha musicat per poder ser interpretats. Els goigs diuen així: «Aquest poble d'Almenar que fa / segles que presidiu / beneïu aquesta bona gent / i els seus conreus!» El rector del poble, mossèn Joan Quer, ha mostrat la seva satisfacció per la recuperació dels goigs a la patrona de la parròquia, «que encara no s'han cantat, però que ho farem properament, en lloança de la nostra mare i patrona». (J.C.)

El grup Francesc Eiximenis s'aplega cada primer dissabte de mes

LLEIDA.— El dissabte 6 d'abril, i com tots els primers dissabtes de cada mes, el grup Francesc Eiximenis de Lleida es va reunir a la seu de les Missioneres Auxiliars de l'Església per tractar, a la llum de la fe, un tema d'actualitat. En aquesta ocasió i dins del programa *Persona i família*, que s'està portant a terme durant aquest curs, es tracta el tema *Conseqüències del canvi tecnològic, cultural i social al món rural*, a càrrec de Santiago Planas, cap de Servei de Transferències Tecnològiques, i Llorenç Badia, pagès i membre del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya, tot abordant la situació actual al món rural i la perspectiva de futur. Des de la perspectiva de la fe es tracta també de la globalitat. En acabar el debat i com ja és costum, el consiliari, mossèn Ventura Pelegrí, va celebrar l'Eucaristia a la capella de les Missioneres. (J.C.)

Peregrinacions a Fàtima i Montserrat

LLEIDA.— A la diòcesi de Lleida s'han anunciat dues peregrinacions de caire marià. La primera d'elles, presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, és l'organitzada per la delegació de peregrinacions que dirigeix mossèn Daniel Gómez, rector del Pont de Suert, que anirà a Fàtima del 8 al 15 de juny, tot visitant València, Múrcia, Granada, Sevilla, Guadalupe i Madrid. L'estada a Fàtima serà els dies 13 i 14 de juny. A València els pelegrins veneraran el sepulcre de Santa Teresa Jornet, la lleidatana fundadora

de les Germanetes dels Ancians Desemparats, a la seva casa general, on celebraran la santa missa. El preu per persona és 570 euros.

La segona és la de Montserrat, organitzada, com ja és costum, per la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida per als dies 8 a 15 de juliol. El diumenge dia 14, jornada central del pelegrinatge, s'organitzarà un autocar des de Lleida per assistir a la missa conventual, presidida pel bisbe de la diòcesi, i a la resta dels actes que se celebrin. (J.C.)

Despatxos en arrendament

Zona Diagonal-Rambla Catalunya

Superfície: 45 a 50 m², dividits en dos espais comunitaris entre si. Local excel·lent per a consulta mèdica, consulta psicològica i psiquiàtrica, activitats sociosanitàries i/o formatives.

Inclou tot tipus de serveis: recepció de trucades, portar agenda de visites, cobrament de visites, ús sala de juntes, utilització d'aules, fax, fotocòpies, etc.

Telèfon de contacte: **607 244 832** (Sra. Teresa).

UNA VEU EXULTANT

"UN CANTORAL INDISPENSABLE" EN EL TERCER MIL·LENNI

ARA TAMBÉ AMB ACOMPANYAMENTS D'ORGUE

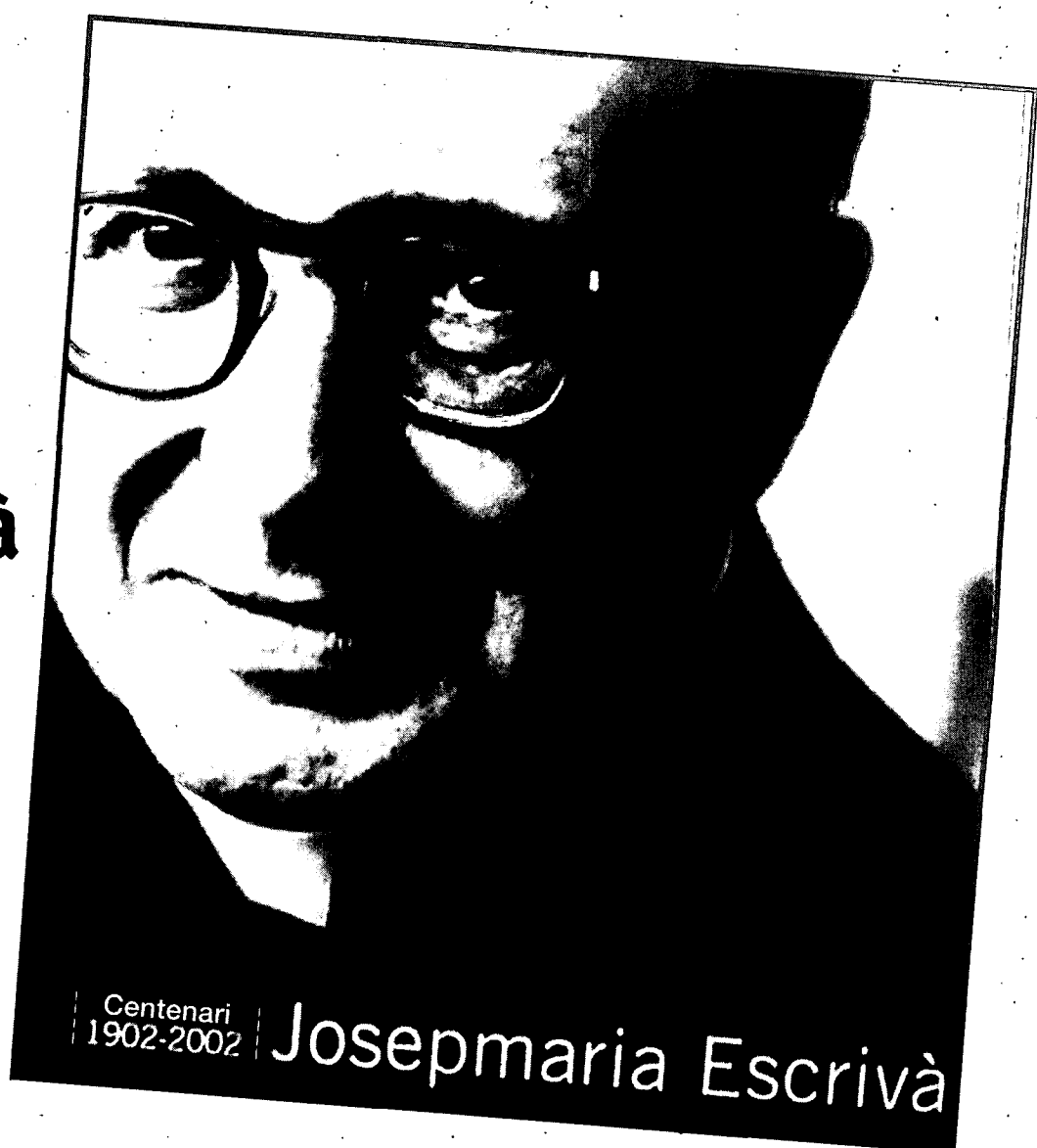
Cantoral litúrgica amb tres edicions: Una amb lletra sola, altra amb lletra, música i acords i una tercera amb lletra, música, acords i acompanyaments d'orgue. Les seves 275 cançons estan enregistrades en 17 cassettes o 17 CD.

Editorial Claret S.A. c/ Roger de Llúria 5, 08010 Barcelona.
Tel. 933 010 887. Fax: 933 0174 830

Centenari naixement

Josepmaria Escrivà de Balaguer

1902-2002

PAPERS D'ESPIRITUALITAT

Ref.	Títol	PVP
PE.01	Com fer pregària	400 ptes. 2,40 €
PE.02	Com confessar-se bé	400 ptes. 2,40 €
PE.03	Com combregar bé	400 ptes. 2,40 €
PE.04	Quinze normes de pietat	400 ptes. 2,40 €
PE.05	Ens casem!	400 ptes. 2,40 €
PE.06	Aviat batejarem!	400 ptes. 2,40 €
PE.07	Ja ens fa la Primera Comunió!	400 ptes. 2,40 €
PE.08	El matrimoni de Maria i Josep	400 ptes. 2,40 €
PE.09	Devocions marianes	400 ptes. 2,40 €
PE.10	Sense por a la vida ni a la mort	400 ptes. 2,40 €
PE.11	Crida al sacerdocí	400 ptes. 2,40 €

MEDITACIÓ

Ref.	Títol	PVP
MD.01	Parlar amb Déu, volum 1	1.900 ptes. 11,42 €
MD.02	Parlar amb Déu, volum 2	2.280 ptes. 13,70 €
MD.03	Parlar amb Déu, volum 3	2.750 ptes. 16,53 €
MD.04	Parlar amb Déu, volum 4	(en preparació)
MD.05	Parlar amb Déu, volum 5	2.400 ptes. 14,42 €
MD.06	Parlar amb Déu, volum 6	1.900 ptes. 11,42 €
MD.07	Parlar amb Déu, volum 7	(en preparació)

CATEQUESI

Ref.	Títol	PVP
CT.01	Catequesi a casa, volum 1	750 ptes. 4,51 €
CT.02	Catequesi a casa, volum 2	750 ptes. 4,51 €
CT.03	Catequesi a casa, volum 3	750 ptes. 4,51 €
CT.04	Catequesi a casa, volum 4	750 ptes. 4,51 €
CT.05	Vaig a missa	300 ptes. 1,80 €

EDITORIAL ALBADA, S.L.

Tel. 93 788 27 12 — Fax 93 735 13 45

Distribueix: Rafel Dalmau, tel. 93 317 33 38

Parroquies, llibreries, col·legis de Catalunya, València i Balears.

Els interessats a vendre les nostres col·leccions podeu dirigir-vos a:

■ Llibreria La Formiga d'Or
Barcelona Tel. 93 302 24 31

■ Llibreria Claret
Barcelona Tel. 93 301 08 87

■ Llibreria Garbí
Barcelona Tel. 93 217 54 08

■ Llibreria Balmes
Barcelona Tel. 93 317 94 43

■ Llibreria PPC
Barcelona Tel. 93 317 29 39

■ Llibreria Paulinas
Barcelona Tel. 93 301 14 88

■ Llibreria San Pablo
Barcelona Tel. 93 268 12 54

■ Llibreria Daina
Badalona Tel. 93 384 61 58

■ Llibreria Roca
Manresa Tel. 93 872 11 25

■ Llibreria Sabadell
Sabadell Tel. 93 726 05 70

■ Llibreria Egara
Terrassa Tel. 93 788 13 49

■ Llibreria Empúries
Girona Tel. 97 220 34 29

■ Llibreria Rondalles
Lleida Tel. 97 326 71 04

■ Llibreria Bonet
Santa Coloma de Queralt
Tel. 97 788 04 08

■ Llibreria Paulinas
València Tel. 96 392 28 46

Tortosa

Romiatge a Sant Francesc de la Fatarella

■ Un any més es compleix amb una tradició de més de 300 anys

LA FATARELLA.— El dissabte de l'octava de Pasqua, 6 d'abril, és el dia en què els cristians de la Fatarella fan la seva rogativa a l'ermita de Sant Francesc Xavier amb un romiatge fet amb devoció.

Un dels participants expressava el resum del que és aquest romiatge: la processó. I realment és així. A les sis del matí surt la processó del temple parroquial cap a l'ermita de Sant Francesc. Va precedida per tres homes que han fet una promesa i porten, el primer, la campana, el segon, la bandera, i el tercer, la creu. Les tres coses són exclusives de sant Francesc. Després segueixen quatre cantors. Durant el camí, que dura més de tres hores, es prega. En passar per les finques es resen les Absoltes i un responsori pels difunts de les famílies que ho demanen. Es va resant durant el camí les rogatives demanant pluja, salut i gràcia, amb els cants *O vere Deus...* També es resen dues parts del rosari. És molt emotiu fer una parada en el camí en un lloc on es veu la capella de la Mare de Déu de Misericòrdia, de gran devoció a la Fatarella, i allí es canta la *Salve*. Aquest any hi va haver una novetat, tres sacerdots, el rector de la parròquia, Mn. Emilio Vives Vives, i dos fills de la Fatarella, Mn. Ramon Font i Peig, rector del Seminari Diocesà, i Xavier Vilanova Pellisa, vicari d'Alcanar, van fer també el camí acompanyant més de tres-cents persones.

En arribar a l'ermita de Sant Francesc, que és un edifici del 1700, es dona temps per a l'esmorzar i a les onze se celebra la santa missa. Aquest any fou presidida per mossèn Ramon Font. En la seva homilia va fer una reflexió del perquè d'aquesta devoció a sant Francesc Xavier. De fet és l'única ermita a la nostra diòcesi dedicada a aquest sant jesuïta. Ell va expressar una raó possible per explicar aquest fet. Un sacerdot de la Fatarella, Jeroni Ardèvol, fou

Absoltes davant l'església parroquial, en retornar del romiatge.

professor de llatí de sant Ignasi de Loiola. És, doncs, aquesta relació amb els jesuïtes el que explica la devoció a aquest sant primícia dels jesuïtes. Els familiars del sacerdot de la Fatarella edificuen l'ermita i porten la devoció a aquest sant missioner. El celebrant exhortà tothom a viure l'esperit missioner allà on som.

Mentre s'és a l'ermita es ballen sardanes, es dina i també hi ha la tradició de fer el bordó, unes canyes ornades amb elements que s'elaboren allí mateix. A les cases es guarda i mostra durant tot l'any el bordó fet a sant Francesc.

La tornada cap al poble, a les cinc de la tarda, es fa en processó i amb el mateix ritual de pregària que a l'anada. Quan estan a prop del poble s'encén un foc i es toquen les campanes i els majorals d'aquell any de Sant Blai porten la creu de la parròquia i el rector de la parròquia i l'ajuntament reben els que han anat a l'ermita. En arribar al lloc de la creu, els cantors, i els qui porten la creu, la campana i la bandera besen la creu del poble i després tots es dirigeixen cap a l'església parroquial, on abans d'en-

trar es resen les absoltes pels difunts i després el rector els acomiada amb unes paraules d'exhortació.

Són moltes les tradicions que hi ha a la nostra diòcesi d'anar a les ermites el temps de Pasqua. Les arrels cristianes dels nostres pobles es fan evidents en aquestes tradicions. Jesús mort i ressuscitat és el Redemptor de tot l'univers. És el Redemptor de tota la humanitat, però també la creació tota participa d'aquesta redempció universal en Crist. La presència dels cristians a les ermites col·locades a llocs o paratges enmig de la naturalesa també expressa aquest convenciment de la participació de totes les coses creades en la salvació que els homes i dones tenim en Crist. La presència cristiana amb els signes, els cants i les pregàries amara des de fe manifesta l'alegria de la Pasqua. Les tradicions dels nostres pobles són, doncs, una oportunitat per expressar la fe i la religiositat que tenim a la nostra ànima i també per aprofundir en aquesta fe i viure-la amb més compromís.

Roman Casanova

Acaba la visita pastoral a Sant Miquel de Deltebre

DELTEBRE.— Amb la trobada amb el grup de pregària el dia 4 d'abril es va posar fi a la visita a la parròquia de Sant Miquel de la Cava. Prèviament es van fer altres activitats el 22 i 24 de febrer. El grup de la Renovació Carismàtica Catòlica es va iniciar en aquesta parròquia de Deltebre fa tretze anys, quan n'era rector Mn. Gabriel Zapater Martí. És un grup que actualment compta amb cinquanta persones. Les activitats que desenvolupen tenen sobretot el seu eix fonamental en la pregària. Cada setmana es reuneixen per pregar un grup d'unes trenta persones. Fan una missa mensual amb el seu estil i com a mínim un recés anual del grup i la participació en el recés anual diocesà. El grup, davant de necessitats concretes, fa cadenes de pregària i també tenen un grup d'aprofundiment de dotze persones que es reuneixen setmanalment.

L'encontre del grup de la Renovació Carismàtica amb el bisbe Xavier Salinas va ser «un regal del Senyor», com ha expressat un dels seus membres. El pastor diocesà els va exhortar a la fidelitat a la pregària, fent-los un encàrrec molt concret, la pregària per les vocacions al sacerdot. També els va insistir en la necessitat de la formació i en la vitalització de tota la comunitat parroquial. Aquest encontre fou l'últim acte de la visita pastoral a aquesta parròquia, que en paraules del seu rector, Mn. Ramon Gasulla Martí, és un bon instrument per revitalitzar la comunitat parroquial.

El dia 22 de febrer havia començat la visita pastoral a la parròquia amb l'encontre amb malalts a casa seva, una reunió amb els catequistes i les juntes de Càritas i de l'Apostolat de l'Oració i, després de sopar, el bisbe va assistir a un assaig de *La Passió*. Aquesta obra fa 46 anys que es va representar per primera vegada. Actualment l'obra està traduïda al català i ha estat una bona eina per a la catequesi de la gent de la parròquia, diverses generacions l'han representada i l'han vista.

El 24 de febrer es va fer la missa estacional, l'única missa dominical per remarcar la importància de l'encontre de la comunitat amb el seu bisbe. Després de missa, hi va haver reunió amb el cor parroquial i amb els Consells Pastoral i d'Economia de la parròquia per analitzar la realitat i les perspectives pastorals de la parròquia. I al vespre, recés arxiprestal de Quaresma. (R.C.)

Celebrat l'aplec de les Pinyeres al Masroig

EL MASROIG.— L'ermita de les Pinyeres, al terme municipal del Masroig (Priorat), va viure el seu tradicional aplec del dissabte d'octava de Pasqua. Masrojans i veïns d'altres poblacions de la comarca es donen cita cada any per honorar la Mare de Déu de les Pinyeres, però també per viure una jornada en família. A les dotze del migdia se celebra la tradicional missa concelebrada i presidida pel rector del Masroig, Mn. Joan Enric Reverté. Seguidament i, després d'entonar els goigs a la Mare de Déu de les Pinyeres, hi ha una ballada de sardanes. Però el que de debò distingia aquesta edició de l'aplec de les d'altres anys va ser el lliurament a la població francesa de La Romieu, agermanada amb el Masroig, d'una còpia de la Mare de Déu de les Pinyeres.

A la tarda, quan tot just el temps començava a embravir-se, la gent ja recollia els estris del dinar compartit en família i enfilava el

camí de tornada al poble tot portant la Mare de Déu en processó. La imatge romandria a l'església parroquial de Sant Bartomeu del Masroig durant la novena que li és brindada. (C.M.)

Fotos: Jaume Sabaté

Per què estudiar a Blanquerna-URL?

Grups reduïts, pràctiques a les empreses i borsa de treball. Ensenyem per treballar.

EDUCACIÓ

diplomatura en magisteri
llicenciatures en pedagogia i psicopedagogia

PSICOLOGIA

llicenciatura en psicologia

LOGOPÈDIA

diplomatura en logopèdia

ESPORT

llicenciatura en ciències de l'activitat física i de l'esport

SALUT

diplomatures en infermeria i fisioteràpia

COMUNICACIÓ

llicenciatures en comunicació audiovisual, periodisme i publicitat-relacions públiques

Vine a les sessions informatives i de portes obertes.

Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport

C. Císter, 34. 08022 Barcelona Tel. 902 11 37 82

Dissabte, 11 de maig a les 10.30 h.

Dissabte, 15 de juny a les 10.30 h.

Escola Universitària d'Infermeria i Fisioteràpia

Diplomatura d'Infermeria

C. Santaló, 37. 08021 Barcelona Tel. 902 11 37 83

Diplomatura de Fisioteràpia

C. Valldonzella, 21. 08001 Barcelona Tel. 902 11 37 81

Dissabte, 20 d'abril a les 10.30 h.

Dijous, 16 de maig a les 19.00 h.

Dissabte, 8 de juny a les 10.30 h.

Facultat de Ciències de la Comunicació

C. Valldonzella, 23. 08001 Barcelona Tel. 902 11 37 80

Dissabte, 20 d'abril a les 11.00 h.

Dijous, 16 de maig a les 19.00 h.

Dissabte, 8 de juny a les 11.00 h.

Disposem d'un servei d'ajut econòmic als estudiants i de beques a l'excel·lència acadèmica

El teu curriculum comença a Blanquerna-URL

www.blanquerna.url.es

info@blanquerna.url.es

Blanquerna

URL Ser i Saber

Solsona

Un bell retaule a la vista dels solsonins

■ La pintura representa entre altres figures sant Agustí i sant Ambròs

El retaule ha estat restaurat.

SOLSONA.— A proposta del Capítol Catedralici i del bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserra, s'ha restaurat un bell retaule que romaní fins fa poc semioblidat darrere de l'altar major de la catedral de Solsona, a la sagristia dels Canonges.

Amb l'aparença d'un polsegós armari i unes fustes amb uns traços difícilment reconeixibles, aquest espectacular retaule barroc restava oblidat i malmès en un dels absis romànics de la catedral.

La restauració, que ha anat a càrrec del Museu Diocesà de Solsona, ha deixat a la vista un moble de calaixera de noguer amb incrustacions de boix i un reclinatori. L'armari que conté les pintures s'hi va col·locar el segle XVIII, i, com que no està signat, no se'n pot assegurar l'autoria, fet que obligaria a un estudi més minuciós.

La pintura representa entre d'altres figures sant Agustí (patró dels canonges de la catedral) i sant Ambròs.

El bisbe Traserra, després de la Vetlla Pasqual, va convidar els solsonins a contemplar el retaule. Aquesta no és l'única obra de restauració que s'ha dut a terme a la catedral de Solsona. Molts són els elements arquitectònics i escultòrics que havien quedat amagats, com el mobiliari de fusta de l'altar, que, amb el temps, s'havia envellit. Ara ha estat repassat, pintat i restaurat.

Text i foto: Ramon Estany

Foto: Ramon Estany

Montserrat visita el Miracle

EL MIRACLE.— El Dijous de Pasqua, el santuari del Miracle va acollir una trobada singular. Uns cinquanta monjos provinents de Montserrat, i dos de Cuixà, van reunir-se amb els germans del santuari solsoní en un dels molts actes que tenen lloc amb motiu del centenari. La jornada va consistir en una celebració eucarística presidida per l'abat de Montserrat, Josep Maria Soler, i un dinar de germanor. (R.E.)

TARRAGONA

Nova guia de l'arquebisbat 2002

TARRAGONA.— Ja s'ha editat i distribuït la guia de l'arquebisbat de Tarragona 2002. El llibret consta de 148 pàgines i du a la portada una fotografia que correspon a una vista parcial del reial monestir de Santa Maria de Poblet. Es tracta d'una guia pràctica de gran utilitat que es pot adquirir a la llibreria de l'arquebisbat de Tarragona (Pl. de Palau, 2).

La publicació inclou un ben detallat sumari que relaciona la localització dels diferents organismes, delegacions diocesanes i la seva estructuració. La catedral, vicaries episcopals, arxiprestats, parròquies —amb els respectius llocs de culte—, els preveres, diaques i enviats en missió pastoral, els instituts de vida consagrada i, finalment, l'índex de parròquies amb llur adscripció arxiprestal.

L'arxidiòcesi metropolitana de Tarragona està dividida en tres vicaries episcopals: Tarragona; Baix Camp, Conca de Barberà, Priorat i Urgell-Garrigues; i Alt Camp, Baix Penedès i Tarragonès. Hi ha onze arxiprestats i 199 parròquies. La superfície de la diòcesi té 3.146,6 quilòmetres quadrats i 456.526 habitants. Al seu servei hi ha 147 preveres, 7 diaques (5 de permanents) i 3 laics/laiques amb missió pastoral. Pel que fa al seminari, hi ha 9 seminaristes teòlegs i dos més al seminari menor. Quant a les comunitats de vida consagrada, 12 d'elles són de religiosos i 24 de religioses. (J.B.)

Trobada del Moviment de Pobles i Comarques

VILA-SECA.— Com cada any, el Moviment Cristià de Pobles i Comarques de Catalunya va celebrar la seva jornada nacional, moment de trobada dels seus membres escampats per les comarques de les diòcesis de Girona, Vic, Barcelona, Lleida i Tarragona. Va ser a Vila-seca el 17 de març passat. Alhora, es tractava d'avançar en el tema del curs: *La desigualtat, conjunt de causes que condemna els més pobres*. Això en el marc d'una temàtica més àmplia sobre la immigració i que té per títol *Què n'has fet del teu germà...*

La trobada, organitzada pels grups del Tarragonès i del Baix Camp, es va iniciar amb una primera part, d'assemblea, en la qual es va informar de l'estat actual

del moviment, del qual sobresurt el creixement progressiu, tant amb grups de joves-adults procedents de la JARC com amb grups de matrimonis joves sense experiència de moviment. Es constata, doncs, que hi ha persones que esperen l'oferta de participar en un moviment d'Església, d'Acció Catòlica, que es fonamenta a portar a la pràctica la unió fe i vida, des de l'arrelament i el compromís en els nostres pobles i comarques. Es va comentar, també, la importància de la vinculació internacional que té el moviment amb la FIMARC (Federació Internacional de Moviments Adults Rurals Catòlics), en la mesura que significa tenir una veu en els fòrums mundials que malden per una humanització més gran del món. Finalment, un representant de cada comarca va exposar la dinàmica i la síntesi del treball fet fins aleshores.

La part central de la jornada va ser la ponència d'Arcadi Oliveres, vicepresident de Justícia i Pau de Catalunya, sobre el tema del curs. Després d'una introducció per recordar les diferents pobreses, la insolidaritat entorn d'uns recursos

mundials suficients i els mecanismes perversos que esbiaixen la informació sobre aquests temes, es va referir a les causes de la desigualtat: els efectes del colonialisme i de la descolonització; les condicions del comerç internacional actual com a generador de pobresa; la manca d'indústria al Tercer Món; el deute extern; el tancament de portes als immigrants, i la diferència persistent entre països rics i pobres, mantinguda i vigilada pels exèrcits. Malgrat tot, enfront d'aquesta realitat és possible intervenir-hi a partir d'un seguit d'alternatives: la política ha de dominar per sobre de l'economia; l'increment de l'aportació del nord al sud amb la condonació del deute i l'increment dels ajuts; la creació d'alternatives econòmiques com les cooperatives, el comerç just o la banca ètica, i canviar el model de consum. A la fi, tot canvi ha de començar per nosaltres mateixos, cal repensar la pròpia forma de vida i com acollim els altres.

Després del dinar i de la visita als gegants de Vila-seca, la jornada es va cloure amb la celebració de l'eucaristia, presidida per Mn. Joan Anton Cedó, delegat d'Apostolat Seglar de l'arquebisbat de Tarragona. Com és costum, la col·lecta es va destinar a un projecte de la zona, que en aquest cas fou el d'ajut al poble sahrauí i especialment a l'acollida d'infants a l'estiu. (J.B.)

VIATGES HELENA G.C. 763

ORGANITZA VIATGES A

LOURDES

TOTS ELS CAPS DE SETMANA

1 d'ABRIL - 1r MAIG - JUNY - JULIOL

AGOST - SETEMBRE I OCTUBRE

- SORTIDA DISSABTES AL MATÍ
- TORNADA DIUMENGES A LA TARDA
- VIATGE AMB AUTOCAR D'ANADA I TORNADA
- ESTADA A LOURDES
- HOTEL SITUAT AL COSTAT DEL SANTUARI
- HABITACIONS AMB BANY O DUTXA
- PENSIO COMPLETA, VI I AIGUA
- ASSEGURANÇA DE VIATGE

També autocars d'anada o tornada

PER INFORMAR DE SEGREGUEM A LES PLACES

NOVEMBRE I DESEREMPRE, POT FER-HO TRUICANT AL TELEFON

93 419 17 00 **PLACES MOLT LIMITADES**

RESERVA JA!!!

BASES A RECOLLIR PROP DE CASA VOSTRA

Av. Josep Tarradellas, 64 • 08029 BARCELONA • Tel. 984 494 700 • Fax 984 400 254

136 pág. 10,82 €

Juan Martín Velasco TESTIGOS DE LA EXPERIENCIA DE LA FE

La vida de dotze grans creients (Pau, Gregori de Nissa, Agustí, Bernat, Francesc d'Assís, Bonaventura, Tomàs d'Aquino, Ignasi, Teresa de Jesús, Joan de la Creu, Teresa del Nen Jesús i Bonhoeffer). Llegides des de la perspectiva de l'experiència de Déu

narcea, s.a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Galí, 9 - 28039 Madrid
Tel. 915 546 102 i 915 546 484 - Fax 915 546 487
narcea@narceaediciones.es www.narceaediciones.es

Tarragona

Conferència sobre el musicòleg Higiní Anglés

TARRAGONA.— Mons. Valentí Miserachs, director del Pontifici Institut de Música Sacra de Roma, va fer una xerrada sobre la figura i obra de Mons. Higiní Anglés. Va ser el dilluns sant, després que a la catedral de Tarragona se celebrés la missa crismal, presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach.

Va tenir especial rellevància, dins de la jornada sacerdotal, la conferència que va pronunciar Mons. Valentí Miserachs al voltant de la personalitat del musicòleg català Mons. Higiní Anglés, nascut a Maspujols (Baix Camp), que també va presidir el Pontifici Institut de Música Sacra de Roma (PIMS). Valentí Miserachs va rememorar l'emotivitat que es va viure a Roma el gener del 2001, quan el PIMS va organitzar el 30è aniversari del traspàs d'Higiní Anglés. «La delegació catalana va ser encapçalada pel nostre arquebisbe Lluís, que va ocupar el seient principal a l'acte acadèmic. Oh, com hauria volgut veure en aquells moments damunt la testa del nostre arquebisbe el solideu cardenalici, que mai hauria d'haver deixat de decorar la seu tarragonina, cap i casal eclesiàstic de Catalunya», digué Miserachs, sacerdot vigatà.

El conferenciant va fer una glossa àmplia «d'un gran capellà tarragoní, Mons. Higiní Anglés, de qui vaig ser alumne i fins i tot podríem dir que confident. La província ha volgut que ara en fos successor

en el càrrec de president. Es pot ben dir que Higiní Anglés va "refundar" l'institut, el va plasmar tal com nosaltres l'hem heretat, i així és com intentem portar-lo endavant». Un seguit d'anècdotes i records grats van adornar la xerrada de Valentí Miserachs sobre l'insigne Higiní Anglés. El ponent va relatar les vivències d'Anglés a través dels pontificats de Pius XII, Joan XXIII i Pau VI. En temps conciliar, Higiní Anglés va defensar la trilogia: cant gregorià, polifonia sacra, orgue tubular. En els seus darrers dies, va escriure una carta gairebé profètica on deia: «El Pontifici Institut de Música Sacra tindrà una missió altíssima quan la crisi de la música d'Església quedi superada.» Miserachs va afegir que «no és pas que la crisi estigui superada, però sembla que apunten una mica arreu, almenys, les ganes de sortir-ne».

Homilia de l'arquebisbe

«Som servidors dels homes, com ho va ser Crist, que va venir a servir i no a ser

Mons. Miserachs va oferir una xerrada sobre Higiní Anglés.

servit.» Aquest és el missatge que, d'entrada, va pronunciar en l'homilia l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach, a la missa crismal, concelebrada a la catedral el dilluns sant per gairebé la totalitat del clergat diocesà. L'eucaristia va servir també per homenajar deu preveres que compleixen mig segle de ministeri pastoral al servei de la comunitat cristiana.

Dins del contingut de l'homilia de l'arquebisbe tarragoní, cal destacar frases com «no podem pastorejar un ramat per la força o de manera egoista sinó de bon grat, generosament. Hem d'esmerçar-nos amb il·lusió en la tasca pastoral, entenent-ne la petitesa i grandesa, mitjançant el servei dia a dia». Acabada l'homilia, els deu sacerdots homenajats pels seus cinquanta anys al servei de la paraula de Déu van reafirmar les promeses de servei a l'Església. Els sacerdots que celebren les noces són: Josep M. Anglada, Joan Aragonès Llebaria, que acaba de publicar *Pessics, humor i saviesa orientals*, Josep M. Barenys, Alfons Boqué, Francesc d'Assís Castellà, Antoni Morell, Josep Raventós, Magí Sabaté, Jordi Sans i Antoni Virgili.

Pel que fa a Mn. Joan Aragonès, cal remarcar que el dia va tenir per a ell altres connotacions, atès que l'Ajuntament de Tarragona va aprovar l'expedient per nomenar-lo fill adoptiu de Tarragona. Mn. Joan Aragonès va néixer a Mont-roig del Camp, és capellà de l'Hospital de Sant Pau i Santa Tecla de Tarragona, degà del Capítol Catedralici i delegat de Patrimoni Artístic, Documental i Art Sacre de l'arquebisbat de Tarragona.

Text i foto: Joan Boronat

A GAES podem ajudar-lo

Més de 50 anys d'experiència en correcció auditiva.

Envii el cupó adjunt o bé truqui al **902 39 39 40** per a concertar dia i hora de la seva **revisió auditiva gratuïta.**

Els nostres audífons són:

- còmodes
- invisibles

REGAL ESPECIAL

GAES
CENTRES AUDITIUS

Si ens visita durant els propers 15 dies rebrà un regal exclusiu.

Cupó reserva de Revisió Auditiva GRATUÏTA.

Adopti una decisió que millorarà la seva vida.

☐ Si, desitjo concertar una visita per a la meua **revisió auditiva gratuïta** i rebre de forma totalment **gratuïta** el meu **regal sorpresa**, sense cap compromís per la meua part.

Envii aquest cupó de reserva amb les seves dades a: **GAES, S.A. Dpt. Màrqueting, Pere IV, 160, 08005 Barcelona**

DADES PERSONALS

NOM I COGNOMS:

ADREÇA:

.....PIS:.....PORTA:.....

POBLACIÓ:

C.P. PROVÍNCIA:

DATA DE NAIXEMENT:/...../..... TELÈFON:

CC 04/02

La informació que ens facilita quedarà recollida en el nostre fitxer. Vostè té dret a accedir a aquesta informació i rectificar-la o cancel·lar-la, en cas de ser errònia. Si desitja que les seves dades quedin en els nostres fitxers, però no desitja rebre informacions comercials d'altres empreses, faci'ns ho saber. (Llei orgànica 5/1992).

Urgell

Estudi sobre l'ordinari d'Urgell del 1536

LA SEU D'URGELL.— La Societat Cultural Urgel·litana acaba de publicar un estudi de Xavier Parés i Saltor sobre *L'ordinari d'Urgell del 1536*. La publicació correspon a la tesi doctoral de l'autor sobre el ritual d'Urgell, presentada l'any 2000 a la Facultat de Teologia de Barcelona.

El ritual és el llibre que els preveres fan servir en les celebracions litúrgiques, a excepció de l'Eucaristia i la Litúrgia de les Hores. Abasta, doncs, l'administració dels sacraments, benediccions, festivitats, etc. Un ritual és, tal com s'explica al prefaci de l'obra, «el llibre que més pot fer conèixer la vida real de les comunitats cristianes i les pràctiques litúrgiques del poble».

El treball presenta el ritual d'Urgell, el primer imprès, comenta i aprofundeix el text i les normes litúrgiques. L'obra, de 350 pàgines i 15 il·lustracions en color, està dividida en 17 capítols i defineix el ritual, comenta els llibres litúrgics en general i els propis d'Urgell. Fa una descripció de l'ordinari d'Urgell del 1536 i estudia les diferents parts del ritual. L'au-

tor dedica atenció especial a les benediccions, Vetlla Pasqual, baptisme, matrimoni, penitència, eucaristia, extremunció i exèquies. En la celebració del matrimoni els nuvis expressaven el consentiment, fórmula que revela la riquesa del ritual urgellenc i l'esperit participatiu que l'Església reclama.

A la llum del ritual hom pot fer un estudi de les festes i costumari del poble. Al prefaci, l'autor escriu: «El ritual ens assabenta de la vida real del poble.» Joan Martí, arquebisbe d'Urgell, en la presentació de l'obra, escriu que les festes litúrgiques del ritual signifiquen «recuperar el fil conductor de la nostra tradició, tant al costat d'Espanya com al d'Andorra».

Ritu d'adoració de la creu el Divendres Sant (Ritual d'Urgell, 1536).

Del ritual d'Urgell del 1536, del qual només es conserva un exemple a l'arxiu diocesà, l'actual i posteriors estudis que se'n facin seran obres de referència obligada per a la història de l'Església i de Catalunya.

L'obra, amb una tirada de 600 exemplars, ha estat impresa per Arts Gràfiques Bobalà, de Lleida, i ha estat subvencionada per la Fundació CaixaBank, d'Andorra.

Antoni Mirabet

Exposició sobre la processó del Divendres Sant

LA SEU D'URGELL.— Amb motiu de la Setmana Santa, a l'antiga església de Sant Domènec de la Seu d'Urgell, ha tingut lloc una exposició monogràfica sobre la històrica processó del Divendres Sant a la ciutat.

Era una mostra dels temes relacionats amb la processó: vestits, fotografies, un vídeo, instruments de la Passió, un pas, etc. L'exposició ha constituït un itinerari pels darrers 300 anys de la vida ciutadana i un motiu d'admiració pels nombrosos visitants que la ciutat acull durant la Setmana Santa. Els avis, asseguts, mostraven als nés els detalls de les fotografies exposades: el pas cremat durant la guerra civil, els vestits dels penitents, les autoritats de la presidència, etc. La processó del Divendres Sant és un finestral a la vida religiosa de la ciutat i a la mateixa història local. La tradicional processó ha estat sempre un acte molt viscut a la ciutat i ha destacat l'aspecte religiós, el cant, el silenci, la penitència i la pregària. La majoria dels urgellencs hi han col·laborat i participat. La Confraria de la Puríssima Sang guarda un estendard amb la data de l'any 1630, fet que palesa l'antigor de la processó. Enguany, la Germandat de Sant Sebastià ha estrenat el pas de la condemna de Jesús i el lavatori de mans de Pilat. L'acte està arrelat al cor dels urgellencs i les noves generacions també vibren davant la processó del Sant Enterrament. (A.M.)

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.es
www.claret.es

Denis Sonet El seu primer petó L'educació afectiva dels adolescents

¿Com ajudar els adolescents a trobar el seu camí davant les opcions que comprometen la seva vida afectiva i sexual: relació amorosa, primeres experiències, etc.?

Hi ha pares que opten per una actitud autoritària, d'altres s'estimen més deixar fer. Aquest llibre mostra un camí per evitar aquests dos extrems: destaca la importància d'escoltar, acompanyar els adolescents i també la responsabilitat d'aquests.

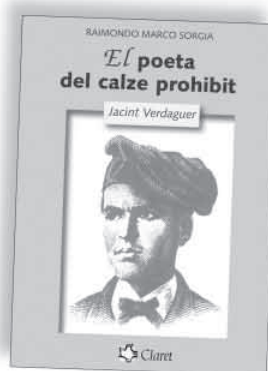
El Daus 214. 152 p. PVP: 6,00 €

Raimondo M. Sorgia El poeta del calze prohibit Jacint Verdaguer

El poeta del calze prohibit se centra sobretot en el «drama» de Verdaguer. L'autor, després d'una completa introducció biogràfica, passa tot seguit a explicar els fets que desencadenaren el conflicte amb el seu bisbe, de resultes del qual li fou prohibit l'exercici del ministeri sacerdotal i la celebració de l'eucaristia. Raimondo Sorgia no es limita al relat objectiu, sinó que també proposa alguna possible clau d'explicació...

El Daus 213. 144 p.

Déu té més d'un nom!

IGNASI RICART (PROJECTE I COORDINACIÓ)
MARIA RIUS (IL·LUSTRACIONS)

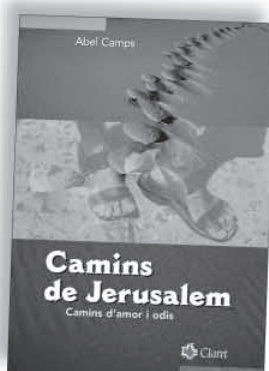
Aquest és un llibre sobre les cinc grans religions mundials: hinduisme, budisme, judaisme, cristianisme i islamisme. Està pensat per als nens i nenes de 8 a 12 anys, perquè els ajudi a conèixer i estimar les religions dels altres i, alhora, estimar tothom qui practica una altra religió. En un món pluralista com el d'avui, les diferents cultures no poden restar aïllades les unes de les altres. De la mateixa manera, tampoc les religions que venen a ser com plaquetes que es mouen al voltant del sol que és Déu: la deu pregon d'on puen totes les religions.

Edicions en català i en castellà.
Mides: 22 x 28,5 cm. 128 p. PVP: 16,75 €

Abel Camps Camins de Jerusalem Camins d'amor i odis

Els evangelis són una selecció de fets i paraules guardats per afermar la fe dels creients en el Crist ressuscitat. Molts episodis, però, quedaren submergits en el silenci. Amb l'ajut de la ficció, en la trama d'aquest relat emergeixen actituds i situacions avalades per la història. Presenta personatges —històrics i ficticis— sorpresos per la persona i la paraula de Jesús, i cadascú el percep de manera singular. Homes i dones segueixen la petja de Jesús pels camins que van i vénen de Jerusalem; uns per acompanyar-lo i altres per encaçar-lo.

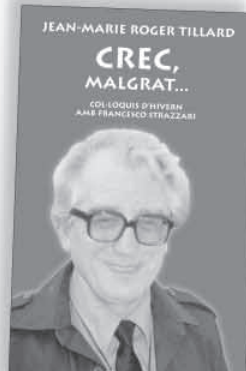
Festa 24. 286 p. PVP: 15,00 €

Jean-Marie R. Tillard Crec, malgrat... Col·loquis d'hivern amb Francesco Strazzari

Jean-Marie Tillard ha publicat diverses obres sobre la renovació de la vida religiosa i la comprensió de l'Església després del Vaticà II. Aquest llibre és el testimoni peculiar d'una fe profunda i inquieta. La seva és una inquietud que té la valentia de dir pel seu nom les crisis de l'Església actual: crisi d'interioritat, de buit espiritual, crisi d'ecumenisme, crisi de recepció de les intuïcions fonamentals del Vaticà II. Tanmateix, Tillard no és un profeta de desgràcies. El gran «malgrat tot» de la fe no té por dels nous reptes, perquè té el seu fonament en la referència personal a Crist Jesús.

Glossa 12. 176 p.

Joves

BARCELONA

Aplec de l'Esperit, trobada de fe

BARCELONA.— El proper 19 de maig tindrà lloc a la Seu d'Urgell la VI edició de l'Aplec de l'Esperit. És un punt de trobada dels joves cristians de Catalunya, Balears i Andorra, convocat pel Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut. Totes les Delegacions de Joventut estan preparant aquesta trobada amb molta il·lusió i amb molta pregària.

La Delegació de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona dedicarà la propera Escola de Pregària, el 25 d'abril al cor de la catedral de 20.00 a 21.00, a la preparació de l'Aplec de l'Esperit, a intensificar el sentit de la crida d'aquesta trobada. Rosa Deulofeu, delegada de Joventut de Barcelona, destaca que «el lema de l'Aplec d'enguany és "Néixer D9". Hi ha una crida claríssima a néixer de nou en Jesucrist. És evident que aquest néixer de nou vol dir apropar-se a Jesucrist, escoltar-lo, deixar-nos modelar per Ell. Això no és possible si no busquem a la nostra vida moments intensos d'una relació personal amb Ell». Per això, l'Escola d'aquest mes, com a espai de pregària adreçada als joves, «serà una escola que ens disposi des de la pregària a aquest néixer de nou en Jesucrist».

L'Aplec és una trobada de profunda comunió eclesial, de fraternitat. Aquest aspecte es viu cada mes a la catedral de Barcelona, on joves de diferents grups i moviments s'apleguen entorn del cardenal Ricard M. Carles per compartir una estona de pregària i de reflexió. A la propera Escola es treballarà un text que trobareu al material de preparació de l'Aplec: el diàleg entre Jesús i Nicodem. Així, Rosa Deulofeu afirma que «la reflexió del nostre arquebisbe ens ajudarà a viure aquest aprenentatge de la relació amb Jesús». I afegeix: «A l'Escola de Pregària els cants són molt importants perquè ens ajuden a pregar des d'una expressió festiva. Per això l'Escola del dia 25 la començarem amb l'himne del darrer Aplec, celebrat a Vilafranca del Penedès, *Deixa'l fer, l'Esperit és amb tu*, i acabarem amb l'himne d'enguany *Néixer de nou*.» Segons la delegada de Joventut, aquests dos temes estan molt lligats, perquè «si deixem fer l'Esperit en nosaltres, serem capaços de néixer de nou».

El Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut convoca aquest Aplec que vol ser un espai de trobada entre joves cristians, una presència pública de la fe dels joves a la nostra societat; una celebració conjunta de la fe; una empenta als joves per seguir aquest camí en el dia a dia; una oportunitat per donar a conèixer les diferents realitats de grups, moviments i co-

El grup Xirat va animar el darrer Aplec de l'Esperit.

munitats..., recorda Rosa Deulofeu. «Estem molt il·lusionats, però també neguitosos perquè volem que tothom s'hi senti convocat, que doni resposta a la inquietud dels joves... patim perquè l'Aplec sigui una obertura a la voluntat de Déu i no un muntatge nostre. L'Aplec ha de ser un moment per compartir i celebrar, una festa. El convoquen els nostres bisbes i ens hem de sentir acompanyats pels nostres pastors. És una trobada de profunda comunió fraterna», assenyala Deulofeu.

L'Aplec vol ser una trobada de fe, no una trobada d'estratègia pastoral. Per això, a totes les diòcesis s'estan fent moments de pregària i s'ha demanat als monestirs de clausura que preguin per aquesta trobada de joves. Com diuen els organitzadors de l'Aplec: «Caminem vers la Pentecosta, caminem amb l'Esperit Sant. La joia que ens convida a tots a celebrar i a comunicar la nostra fe, a compartir la nostra vida quotidiana, a parlar, a creure i a viure renovats en clau de Jesucrist, en clau d'esperança. La Seu d'Urgell, cruïlla de camins, una ciutat en què la natura, la història i els joves com tu, delerosos de "Néixer de nou", ens preparem per compartir qui som i què volem. La taula ja la tenim parada, ho hem anat fent durant aquests darrers mesos en el Preaplec. Ara és hora d'entaular-nos i viure la nostra fe. Tu hi estàs convidat, no pots faltar-hi!»

Rosa María Jané Chueca

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

Més informació: Delegació de Joventut Bisbat d'Urgell, tel. 973 350 054, a/e: joventut@bisbaturgell.org, Internet: www.bisbaturgell.org/joventut, i també a les diferents delegacions de Joventut de cada diòcesi.

NÉIXER DE NOU

Vaig cercant un motiu,
el futur no el veig clar.
Tot és nou, immediat,
sembla un món virtual.
Però hi ha quelcom
que remou el meu cor:
vent suau,
foc ardent
que em fa viure!

VULL NÉIXER DE NOU
DESTERRAR HIPOCRESIES
I TROBAR AQUELL CAMÍ
QUE EM FA SER
I EM FA LLIURE.

ÉS L'ESPERIT DEL SENYOR...

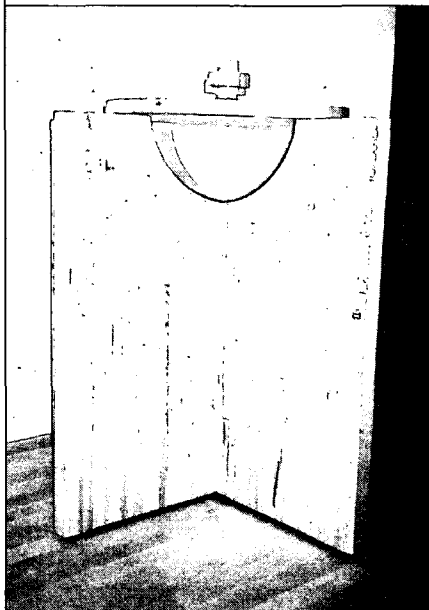
QUI EM FARÀ NÉIXER DE NOU!

Molts camins per triar,
moltes veus sense alè.
Potser em cal escoltar
qui em convida a morir
a tot allò
que no em deixa estimar.
Ser vent suau,
foc ardent,
donar vida.

Kairoi

MIQUEL PRAT

MOBLES PER A L'ESGLÉSIA

Pressupostos sense compromís:
BANCS, RECLINATORIS, SEUS,
PRESBITERIS, AMBONS,
CONFESSIONARIS, PILES
BAPTISMALS, FARISTOLS, TAULES
PER A DONATIUS,
SAGRISTIES, PORTES I CANCELLS

**DISSENY, FABRICACIÓ I RESTAURACIÓ
FUSTERIA I EBENISTERIA D'ENCÀRREC**

**Models i materials clàssics i
moderns.**

BANCS DE TOTES LES MIDES
Donem referències d'instal·lacions
realitzades en diferents esglésies.

Especialistes en mobiliari
i bancs per a esglésies.

*Models propis i per
encàrrec en fustes nobles:
teka, melis, flandes, etc.*

Atenció al client:
Antoni Pérez Sabaté
Tel. i fax: 933 882 743
mòbil 670 217 310
Fàbrica: c/ Jaume Guinovart, 16
08540 Centelles Tel. 938 810 753

Compromís pel benestar de la societat

■ Cejac és un instrument d'acció en la lluita contra la pobresa i l'exclusió sociolaboral

El Centre Juvenil i d'Adolescents del Carmel (Cejac) és una entitat sense ànim de lucre que va néixer amb el compromís d'intentar transformar el barri barceloní del Carmel —que deu el seu nom al santuari que es va construir el 1864 al vessant de la muntanya homònima— des d'una òptica del desenvolupament

local i comunitari a partir de tres línies bàsiques d'actuació: la formació, la promoció i la inserció. L'equip de professionals que hi treballa és receptiu als problemes i a les necessitats de les persones amb la finalitat de buscar i consolidar estratègies d'intervenció.

«Al llarg de la nostra existència dues constants han caracteritzat l'activitat desenvolupada. D'una banda, la voluntat de respondre a les necessitats de l'entorn i de participar en el disseny d'una societat més equitativa i solidària. De l'altra, l'interès per vehicular noves intervencions encaminades a afavorir els nivells de benestar i qualitat de vida de les persones», explica Merche Butrón, coordinadora de Cejac. L'entitat ha desplegat les seves actuacions no tan sols en un àmbit local o provincial, sinó també nacional i internacional a través de la participació en xarxes d'iniciatives d'intercanvis d'experiències.

L'origen de Cejac es remunta a començaments del anys vuitanta, quan un matrimoni (Mercedes Sánchez i Francisco Butrón) que formava part dels grups matrimonials de la parròquia del Carmel va veure que a les portes de l'església es reunia un grup de joves. Aquests nois i noies patien el fenomen de la marginalitat i de l'exclusió social i econòmica, cosa que en dificultava la integració al mercat de treball. La parella va pensar que una bona manera de treure'ls del carrer era oferir-los un espai on poguessin dur a terme activitats de tipus lúdic. Per iniciativa pròpia, van llogar un local al carrer Murtra. Els joves, amb greus problemes personals, familiars i socials, s'hi sentien aïllats. Cejac havia començat a fer les primeres passes.

Tallers ocupacionals

El compromís i interès per part dels professionals de Cejac de transformar la realitat social del Carmel va portar a la realització d'un estudi sociològic sobre els joves del barri i la població en general pel que fa al nivell formatiu i a l'elevat índex de fracàs escolar i d'atur registrat. Fruit d'aquesta anàlisi, i amb la motivació

principal d'atendre les necessitats de formació elemental i tecnicoprofessional d'aquest col·lectiu per a la seva posterior inserció laboral, Cejac va posar en marxa els tallers ocupacionals per a joves en col·laboració amb Serveis Socials de la Diputació de Barcelona i amb l'Inem

joc en un entorn pedagògic.

En el moment que l'Inem va fer el traspàs de la formació ocupacional al Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya, l'associació s'hi inscriu com a centre col·laborador. A partir de l'any 1992 Cejac es trasllada al local del carrer

El programa Fadie facilita informació als immigrants estrangers.

(1984-1989), a través d'un conveni tripartit.

L'objectiu de la proposta era l'ensenyament d'un ofici i l'adquisició d'hàbits laborals. Les branques formatives que s'impartien eren, entre d'altres, perruqueria, electrònica i neteja industrial. Els beneficiaris d'aquests tallers eren joves del barri i joves en situació de risc social. Rebien una formació tècnica i percebien una remuneració econòmica. «Durant aquests primers anys de vida es va treballar enèrgicament en la sensibilització sobre la importància de la formació com a eina per a una bona inserció professional», afirma Merche Butrón. El 1988 es va inaugurar la Biblioteca Cejac. Posteriorment es va posar en marxa una ludoteca per tal d'oferir als més petits un espai de

Agudells i va ser llavors quan es va començar a treballar amb un altre tipus de col·lectius. L'atur massiu i la precarietat laboral, resultat de la crisi econòmica, demanava adaptar-se a la nova realitat i actuar en conseqüència. La coordinadora de Cejac comenta: «L'entitat va canviar una mica la seva filosofia. Les activitats lúdiques, tot i que es mantenen, van minvar. Ens vam centrar sobretot en l'àmbit formatiu.»

Actualment Cejac imparteix formació ocupacional per a joves i per a adults en les branques de construcció, electricitat, manteniment industrial... i per a col·lectius que cobren el salari social de renda mínima. També es fan tallers de reciclatge molt especialitzats per a treballadors, com ara de logopèdia, massatge, fibra òptica, o medi ambient.

Programes assistencials

Cejac desenvolupa avui dia dos serveis per donar respostes a mancances molt concretes. Alhiva, que va començar a funcionar el 1994, es defineix com un programa de caire assistencial adreçat a aquelles persones que no tenen cobertes les necessitats bàsiques. La seva comesa consisteix a abastar la població d'aliments, roba i productes d'higiene personal. A més, Cejac fa les funcions de banc d'aliments de la Creu Roja. Actualment unes quaranta famílies són beneficiàries del programa Alhiva.

«L'atenció individualitzada als beneficiaris i beneficiàries del programa ens permet conèixer la problemàtica social de la persona o persones en situació de pobresa i/o d'exclusió social. Posteriorment, avaluar-la i crear mesures complementàries d'intervenció que millorin la seva situació», assegura Merche Butrón. La coordinadora de Cejac fa una crida a aquelles persones que hi vulguin col·laborar com a voluntaris. «El que demano —diu— als voluntaris és que siguin constants i responsables en la seva tasca.»

Per la seva banda, el programa Fadie, instituït el juliol del 2000, és un instrument d'integració sociolaboral dels immigrants estrangers, així com de foment de l'associacionisme i l'intercanvi cultural. La finalitat fonamental és donar resposta a les necessitats d'aquest col·lectiu (empadronament, permís de treball, permís de residència, prestació social, etc.). Recentment s'han engegat unes sessions informatives, sota el nom Nous Veïns i Veïnes, organitzades amb els Serveis Personals del districte d'Horta-Guinardó.

Miquel Àngel Codina

**CENTRE JUVENIL
I D'ADOLESCENTS
DEL CARMEL**

C/ AGUDELLS, 85 BXS.

08032 BARCELONA

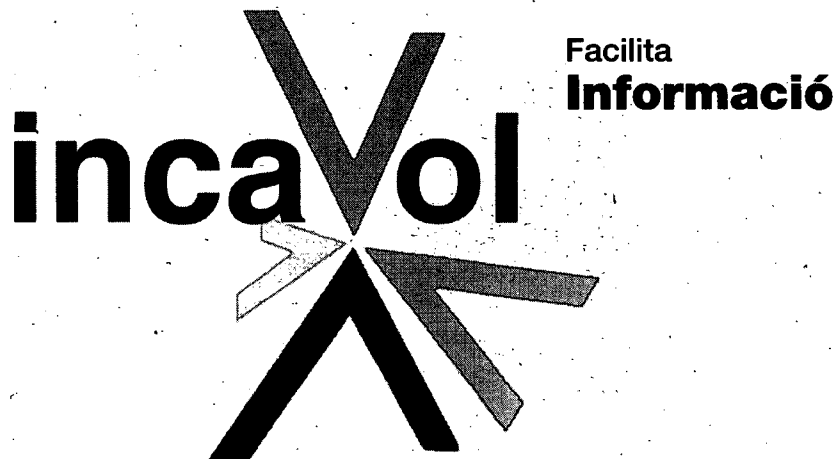
TEL. 934 209 647 i 934 071 506

FAX 933 581 563

a/e: cejac@arrakis.es

**Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu**

**Fomenta la
Formació
dels voluntaris**

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

**MÉS INFORMACIÓ
900 300 500**

Una exposició de vestits prepara la VII Festa del Renaixement

TORTOSA.— Fins al dia 20 de maig restarà oberta a la casa consistorial una exposició de cinquanta-vuit vestits d'època renaixentista sota el lema: «Mirau lo llustre dels ciutadans.» S'hi mostra com vestien els estaments socials de Tortosa i de tot Espanya durant el Renaixement: reis, nobles, eclesiàstics, menestrals, defensors de la ciutat i altres personatges. L'entrada és lliure.

Els vestits exposats són un recull dels que s'han pogut veure a les desfilades de la Festa del Renaixement des del 1996. Crida l'atenció l'elegància i la riquesa de les indumentàries, moltes d'elles pertanyents a famílies benestants de Tortosa. Altres són de la Corporació municipal. El taller que dissenya els vestits, el preu dels quals oscil·la a l'entorn de 6.000 euros (un milió de pessetes), es troba a Tortosa.

Ramon Cardús, regidor de la Festa del Renaixement, afirma que «l'any 1996 la convicció ferma que un projecte de festa, basada en la recreació històrica d'un període de la nostra ciutat, podria reactivar culturalment, turísticament i econòmicament Tortosa, em va dur a posar en funcionament el que considerem una de les activitats més representatives de la nostra ciutat». I afegeix: «La inauguració d'aquesta exposició confirma que aquella certesa ha esdevingut realitat, una realitat plena de futur.»

La resposta popular en cada edició s'ha

superat en nombre i qualitat: més ciutadans de base, especialment botiguers, joves i matrimonis amb fills, hi participen. També els membres de la Corporació municipal, presidits per l'alcalde, Joan Sabaté, llueixen durant la gran desfilada renaixentista. Aquest any la Festa del Renaixement se celebrarà del 25 al 28 de juliol.

Itinerari de l'exposició

L'entrada a la mostra es realitza des dels porxos de l'Ajuntament de Tortosa. Un cop al vestíbul, s'inicia el recorregut per l'àmbit A, situat a l'escala d'accés a la primera planta. Al primer pis hi ha l'àmbit B, per acabar l'itinerari en el pati de la planta baixa, que acull l'àmbit C.

L'àmbit A introdueix el visitant en els primers vestits, entre els quals destaca una figura amb armadura: el portaestendard de la Vegueria de Tortosa. L'àmbit B s'estructura en tres blocs. El primer està dedicat a la monarquia i la cort, on es presenten re-

La Festa del Renaixement, una activitat significativa de Tortosa.

creacions dels vestits dels monarques i personatges de les Corts que marquen els trets i les característiques de la moda durant el segle XVI. El segon bloc acull la indumentària dels representants del govern de la ciutat i de les autoritats eclesiàstiques, se-

Origen del lema de la mostra

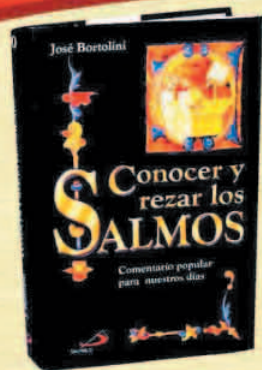
«Mirau lo llustre dels ciutadans» és una frase extreta del col·loqui IV de *Los coloquis de la insigne ciutat de Tortosa*, on Cristòfol Despuig, en boca de Fabio, descriu la incipient prosperitat de la ciutat, de la qual Anton van den Wyngaerde ens mostra una de les més antigues imatges conservades, i els nous costums de la ciutadania en el vestir. Amb «Mirau lo llustre dels ciutadans» es dona títol a la primera exposició produïda per la Festa del Renaixement.

guits d'una representació dels oficis municipals. El tercer bloc mostra els vestits dels nobles, dels ciutadans honrats i dels menestrals.

Finalment, l'àmbit C dona cabuda a uns quants elements de joc i de festa del segle XVI com ara els escacs, els capgrossos o els gegants. S'hi donen a conèixer algunes de les fonts d'inspiració del vestuari.

J. Blanc i Bahima

altas NOVEDADES

Conocer y rezar los salmos

José Bortolini

El objetivo de este libro es conocer mejor los salmos para poder rezarlos como nuestras oraciones predilectas. Y a partir de ellos, crear nuestros propios salmos, habitando ese espacio acogedor y familiar, saciando nuestra fe en esa fuente inagotable.

752 págs. 27,00 €

España, entre cristianismo y paganismo

Eloy Bueno de la Fuente

En nuestras calles y en nuestras plazas están ocurriendo hechos que interpelan profunda y directamente a nuestras comunidades eclesiales. Lejos de posiciones exageradas, dramáticas o victimistas, estas páginas son una reflexión ponderada y una llamada de atención.

328 págs. 13,50 €

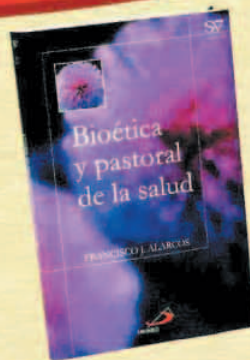

La escucha que sana

José Carlos Bermejo

Esta obra es una propuesta de salud en un sentido amplio, que explora los vericuetos de una terapéutica eficaz a través de la escucha activa del mundo comprensivo del otro.

208 págs. 8,40 €

Bioética y pastoral de la salud

Francisco J. Alarcos

El autor de esta obra aborda con altura de miras, sin complejos, los dilemas que afectan a la vida de las personas, a su salud, al modo de afrontar las nuevas tecnologías biomédicas, al cuidado de los seres más vulnerables biológica y socialmente.

288 págs. 9,70 €

Los pecados de la Iglesia

Niceto Blázquez

El 12 de marzo del 2000 Juan Pablo II pidió públicamente perdón por los pecados de la Iglesia en el curso de una ceremonia penitencial única y singular en la historia del cristianismo. De este gesto, mucho más que un símbolo, parte la presente obra, que repasa la historia y analiza con firmeza y objetividad los errores y equivocaciones reconocidos por la Iglesia.

416 págs. 15,00 €

¿Quién es María?

Marie Thérèse Nadeau

En estas páginas, toda persona interesada por María podrá comparar la imagen que de ella tiene con lo que dicen las Escrituras y los más recientes escritos de la Iglesia.

152 págs. 7,50 €

Un encuentro difícil

Arturo Paoli

La interesante lectura que hace Arturo Paoli de la parábola del Buen Samaritano le permite reflexionar sobre algunos temas, y a nosotros percibir múltiples intuiciones acerca de la Iglesia y de la historia vistas a la luz de la Palabra de Dios.

216 págs. 9,00 €

LIBRERÍA SAN PABLO

Vía Laietana, 38 - 08003 Barcelona - Tel.: 932 681 254 - Fax: 932 683 730

SAN PABLO

La dansa és un dels elements característics de les caramelles.

Una tradició amb molts segles d'història.

Solsona, terra de caramelles

■ Aquesta tradició és una de les formes culturals més antigues que perviuen avui dia

ARDÈVOL.— Amb el despertar de la primavera, el Diumenge de Pasqua Florida, pobles i ciutats del bisbat de Solsona surten al carrer per cantar amb joia les caramelles. La cantada de caramelles és una de les formes culturals més antigues que perviuen en els nostres temps. Moltes són les viles que mantenen viva aquesta tradició, entre la qual destaca, per la seva grandiositat i història, la de Súria. Però avui parlarem de les caramelles de Solsona i de les del petit poble d'Ardèvol, al Solsonès.

A Ardèvol, una cinquantena de joves, protagonistes d'aquesta festa, ofereixen el cerimonial tradicional de les caramelles, que esdevé regularment cada tres anys. Surten a cantar i a ballar per totes les masies del terme el Diumenge i el Dilluns de Pasqua.

L'expectació més gran arriba dilluns amb l'arribada al poble de la comitiva i dels animals guarnits. Des de sempre s'ha mantingut el mateix ritual: els caramellaires, acompanyats pel galeig dels trabucaires i per l'orquestra, arriben a la casa en formació i marcant el pas al ritme del bombo i dels platerets, encapçalats per la parella portadora de la bandera i per la parella que porta la panera.

Després de la salutació, l'hereu demana permís a la mestressa per poder cantar. En cas que es convidi a pujar a la casa, i agraïts pel convit, els caramellaires brinden el ball de mestresses. En acabar, es dansa el tradicional ball dels cascavells d'Ardèvol i un ballet d'obsequi. Finalment, es canta una cançó de comiat en agraïment a la visita que s'ha fet a la casa i, en formació, es marxa de la casa al pas de la música, bombo i platerets.

Les cançons, que s'interpreten sota la direcció de Mn. Urbici Santamaria, són les següents: *Cançons al vent*, de Mn. Marià Miró, i *Repic de campanes*, de Josep M.

Font i Comiat. Pel que fa als balls, són aquests: el ballet d'Ardèvol (del segle XVIII), el ball *eth tricotè* de la Vall d'Aran i el ball dels cascavells d'Ardèvol (del segle XIV), amb direcció de Màrius Codina.

A Solsona, els nens i les nenes de l'esplai Riallera canten per Pasqua Florida i recorren les places i els carrers de Solsona. El dilluns, acompanyats pels pares, mares i monitors i situats a l'era de la casa de pagès, alegren les famílies del vinyet per recollir-ne algun ou o un bon glop.

I així, ja són trenta-tres els anys en què les cantades i les rialles dels infants omplen els racons de Solsona el dia de Pasqua. Es van començar a sentir l'any 1968 conduïdes pel germà Jaume; des d'aleshores, mai no s'han deixat de cantar les caramelles pels carrers de Solsona o el vinyet.

L'Orfeó Nova Solsona

Una altra entitat que participa amb especial relleu a les caramelles de Solsona és l'Orfeó Nova Solsona. El dia de Pasqua de l'any 1919 ja va sortir al carrer una colla de cantaires que aplegava els simpatitzants del Centre de Cultura Popular de Solsona. Aprofitant l'embranchida que van suposar les caramelles d'aquell any, es va crear l'Orfeó Nova Solsona. El Diumenge

Les parelles ballen per carrers i places.

Els infants també són protagonistes de la festa.

de Pasqua del 7 d'abril del 1960 Josep Font i Parera va dirigir pels carrers de Solsona un novell grup de cantaires. Aquell grup era format per una colla de noies integrants, la major part d'elles, del Cor Parroquial i pels vint components de la Capella de Música de la Catedral. El mes de juny d'aquell any es van redactar els estatuts del nou Orfeó Nova Solsona.

Podem comprovar, doncs, que les caramelles sempre han representat un fet important en la vida de l'Orfeó. Actualment l'Orfeó està format per més de seixanta cantaires d'edats diverses amb una afició comuna:

l'amor per la música i el cant.

Les caramelles es canten i també es ballen per carrers i places. Aquest any s'ha volgut recuperar la vella tradició de ballar caramelles. Un grup de setze parelles, amb les ensenyances de la senyora Josefina Flamerich i sota la coordinació de Josep Dalmau, van ballar el ballet de Solsona, interpretat per la Cobla Juvenil Ciutat de Solsona. L'Orfeó va cantar la caramella *Sortiu al carrer*, de Gregori Martínez.

Text i fotos:
Ramon Estany

LLOGERS • ALQUILERS • LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO
immobiliària

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 182 - 189 - 08011 BARCELONA

Els arquebisbes de Toledo i la universitat espanyola

■ És el títol d'una exposició que acull més de cent peces d'art a l'antiga església de Sant Pere Màrtir de Toledo

TOLEDO.— La ciutat del Tajo acull fins al 3 de juny l'exposició «Els arquebisbes de Toledo i la universitat espanyola», en la qual queda palesa la relació de figures com Mendoza, Cisneros, Fonseca o Lorenzana, tots ells arquebisbes de Toledo, amb el

seu entorn sociocultural i educatiu. La mostra, que exposa més de cent peces, reuneix obres de pintura, escultura, dibuix, gravat, tèxtil i orfebreria, així com documents i llibres procedents de diferents museus.

«San Ildefonso» (1608-1615), d'El Greco. Museu de Santa Cruz, Toledo.

L'exposició té com a comissaris dos professors de la Universitat de Castella-La Manxa, Carlos Vizuete i Fernando Llamazares, i compta amb el suport de l'arquebisbat de Toledo, el Capítol de la santa església catedral primada de Toledo i el Reial Col·legi d'Espanya a Bolonya, juntament amb les universitats de Salamanca, Valladolid, Complutense, Santiago de Compostel·la, València, Politècnica de Madrid i Alcalá de Henares.

El professor Carlos Vizuete comenta que l'exposició es divideix en tres temes: els arquebisbes, la universitat, i la seva relació a través dels col·legis. En primer lloc,

els bisbes de l'època d'aquesta mostra — del segle XIV al XIX — es caracteritzen per una sèrie d'atributs reconeguts que es remeten a les funcions d'ensenyar, santificar i regir l'Església. En segon lloc, la ciència universitària, llavors centrada en Humanitats, Dret i Teologia, queda resumida en un conjunt de llibres. Per últim, el tercer element que es posa de relleu en aquesta exposició són els col·legis, que, en aquella època, eren institucions destinades a la formació de grups reduïts en règim de vida comunitària, gairebé religiosa. Com a exemple cal destacar el col·legi Sant Climent de Bolonya.

Més de cent obres es poden contemplar a l'antiga església de Sant Pere Màrtir, actualment paranimf de la Facultat de Ciències Socials i Jurídiques de la Universitat de Castella-La Manxa, seu de l'exposició. El Greco es pot contemplar en les seves facetes de pintor i escultor. També destaquen Albrecht Dürer, amb un gravat d'Erasme de Rotterdam, i Alonso Berruguete, amb dues de les talles del retaule major de la capella del col·legi Fonseca de Salamanca.

Entre els llibres que s'hi exhibeixen, uns quants destaquen per la seva bellesa, com ara el *Pontifical*, de Mendoza, i el *Llibre dels Prefacis*, d'Alonso de Fonseca, i d'altres pel seu valor històric, com el *Liber Misticus*, escrit al segle XIII i que conté la litúrgia mossàrab. Aquest darrer va ser utilitzat per Cisneros i Lorenzana per a les restauracions que tots dos van fer per al ritus mossàrab. Quant a les arts aplicades, tenen un interès especial els tèxtils, amb exemplars com la mitra de Cisneros o la tela de setial del cardenal Lorenzana.

A més, l'exposició acull també documents molt diversos, com ara autògrafs dels arquebisbes Cisneros, Mendoza i Lorenzana, documents fundacionals d'alguns col·legis, butlles pontificies i els testaments d'alguns dels protagonistes. (SIC)

Anàlisi de la filosofia de sant Tomàs d'Aquino

MADRID.— L'Institut d'Humanitats Ángel Ayala de la Fundació Universitària San Pablo-CEU organitza un seminari de Filosofia que s'emmarca en la seva càtedra Sant Tomàs d'Aquino, que analitzarà durant sis dimarts, d'abril a juny, la «lleï natural» i la «lleï positiva» en sant Tomàs i en el nostre temps. Aquest nou curs té sis mòduls, cada un d'ells impartit per un ponent especialista, amb una durada aproximada de dues hores.

L'Institut d'Humanitats Ángel Ayala té com a objectiu la propagació de l'humanisme cristià tal com l'entén l'Església catòlica. A més d'aquest seminari, porta a terme diverses activitats, entre les quals destaquen el disseny i l'execució de plans d'investigació propis, el manteniment de càtedres universitàries específiques (càtedra Ángel Herrera Oria i càtedra Sant Tomàs d'Aquino) i l'organització de conferències, cicles, seminaris, congressos, etc. (C.C.)

«Missal ric de Cisneros» (1504-1518). Biblioteca Nacional, Madrid.

Pedro González de Mendoza i fra Francisco Jiménez de Cisneros, arquebisbes de Toledo.

Terra Santa Any 2000

de Josep Valls i Lluís Roura

Terra Santa Any 2000 és un llibre escrit per Josep Valls i il·lustrat per Lluís Roura. L'autor confessa que es tracta del text que més a gust i amb més emoció ha escrit mai. Les estades al país d'Israel-Palestina li han omplert de contingut concret uns noms i llocs que formen part de la seva cultura, i escriure-ho li ha produït autèntica passió, amb un sol inconvenient: contenir-la, dosificar-la.

Tot al llarg de les 440 pàgines amb 250 il·lustracions (50 pintures i 200 fotografies), els autors ens expliquen les seves percepcions, ens fan saber les seves preferències, ens acompanyen als llocs sagrats de les tres religions monoteistes que han visitat en diverses ocasions, entre el març del 1993 i el maig del 2000.

És un llibre recomanable per a qui no ha viatjat mai a Terra Santa, perquè li farà conèixer els llocs essencials del cristianisme, indrets i pobles lligats a la nostra pròpia història com a poble. Els qui hi hagin peregrinat, reviuran records i emocions que de ben segur els produï la visita a aquella santa terra.

ENQUADERNAT AMB COBERTES DE GUÀFLEX I DINS D'UN ESTOIG DE CARTRÓ

Brau Edicions
Distribueix:
Nordest Llibres
Tel. 972 672 354

Podeu escollir l'edició en català o castellà

DE VENDA A LES PRINCIPALS LLIBRERIES

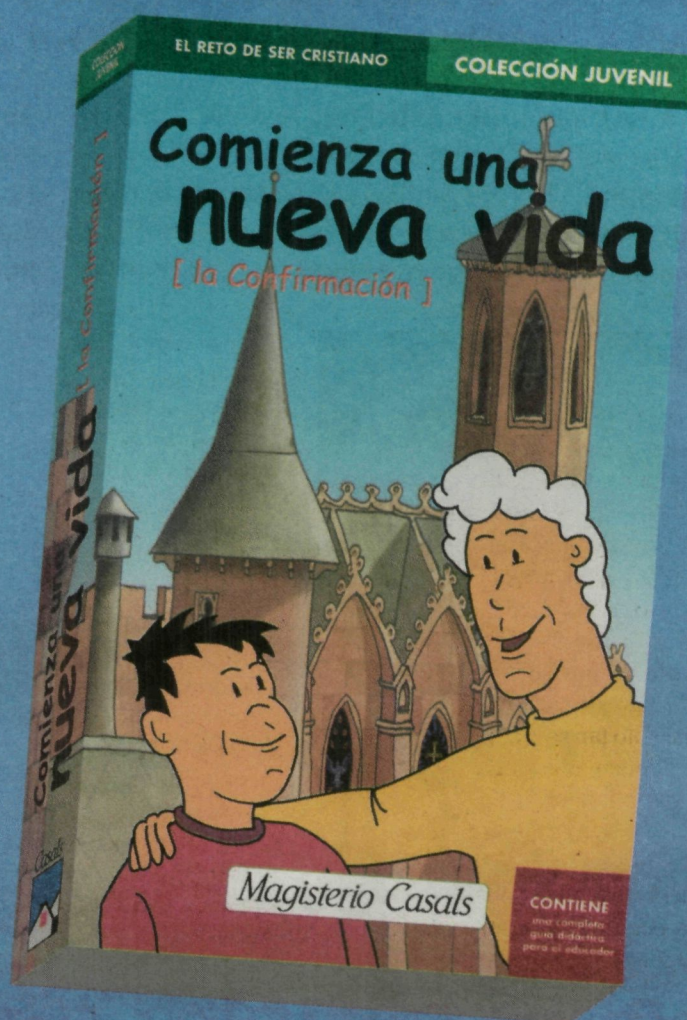
Un bon regal per Sant Jordi!

vídeos «El reto de ser **cristiano**»

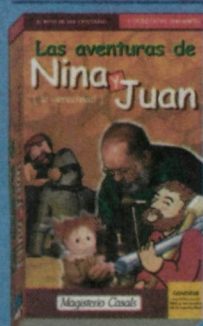

Un bon regal per als qui han de rebre la Primera Comunió

... i també per als qui han de rebre la Confirmació

ALTRES VÍDEOS DE LA COL·LECCIÓ PER A TOTA LA FAMÍLIA

INFANTIL
La veracidad

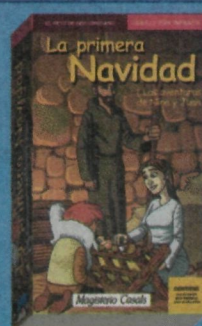
INFANTIL
El compañerismo

INFANTIL
La generosidad

INFANTIL
La valentía

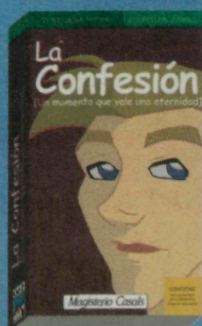
INFANTIL
La primera Navidad

JUVENIL
La Iglesia

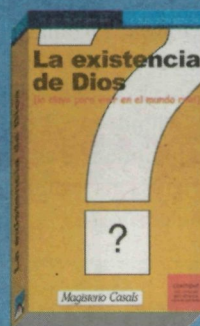
JUVENIL
La Santa Misa

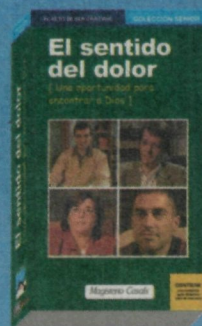
JUVENIL
La Confesión

SÉNIOR
El pecado y la gracia

SÉNIOR
La existencia de Dios

SÉNIOR
El sentido del dolor

SÉNIOR
La sexualidad

Preu unitari: 15 €

Editorial Casals, S.A.
C/ Casp, 79 / 08013 Barcelona
Fax: 93 265 68 95

PER A INFORMACIÓ I COMANDES ADRECI'S A
LA SEVA LLIBRERIA O TRUQUI AL TELÈFON

902 158 286

Musicalització de «Roser de tot l'any», de Verdaguer

■ El P. Raimondo Sorgia, expert en el poeta català, ens explica com va portar a terme la composició

Fa uns tres o quatre anys el P. Raimondo Sorgia, o.p., es trobava entre Vic i Girona per passar uns dies d'estiu. Segons explica, li van venir ganes de llegir una altra vegada les *Obres completes* de Mn. Cinto, però la seva atenció es va centrar instintivament en aques-

ta col·lecció de poemes que comença així: «A la Verge he visitat / avui al trencar l'aurora», i que acaba: «A vostre roser místic / tot l'any vingui, / a collir una rosa / cada matí.» *Roser de tot l'any* és una obra poètica en què les peces són exactament 365, com els dies d'un any solar.

I fins aquí no hi ha res d'estrany: l'afició vers el poeta de la Catalunya moderna encara estava fent de les seves a la meua ànima. No obstant això, de sobte va tenir lloc una cosa que només m'havia passat pel cap, d'una manera molt més limitada, una o dues vegades.

Aclarim una cosa: un servidor no pot definir-se com un compositor professional de música, sinó tan sols com un músic diletant, més obert a gaudir de la bona música aliena que no pas a compondre peces pel seu compte. I una altra qüestió important, quan una persona vol compondre alguna cosa, es deixa anar per la seva inspiració germinativa amb aquest mètode que el gran Sebastian Bach va denominar amb la paraula italiana *ricercare*, és a dir, anar a la recerca d'aquest arranjament d'harmonia i de filigrana musical que més agradi a cadascun. En unes altres paraules, crear l'obra a través d'una mena de càlcul i d'elecció dels matisos que li semblin més conformes a la idea esteticomusical que ha anat desenvolupant en el seu esperit.

Una altra manera de compondre, molt més estranya, és la de rebre —de la seva mateixa genialitat o, cosa molt estranya, del més alt, de l'Altíssim, o sigui, del mateix Creador de tota classe d'harmonies— allò que els teòlegs anomenen «caris-

ma». Aquesta paraula, que ja ha entrat en el llenguatge ordinari, polític o simplement literari de cada dia, té, no obstant això, un significat originari molt delimitat. Esprem el concepte d'un do de Déu no pel

P. Raimondo Sorgia.

primer receptor, sinó per estendre-ho als altres. «Carisma» és pròpiament un regal, un obsequi per al pròxim, per a la seva instrucció o goig.

Revestir de música la poesia de Verdaguer

En llegir el text de la poesia corresponent a l'1 de gener, la meua sensibilitat va poder albirar el «vestit» ja ajustat per a aquestes lletres, sense que jo hagués de corregir res o *ricercare*. I això va durar hora rere hora, fins a arribar al 31 de desembre, tot passant per la peça més llarga i complicada, la del 15 d'agost (la coronació de Maria). Aquest «ves-

tit» musical se m'anava oferint mesurat i engalanat per l'Alt, que volia d'aquesta manera participar i beneir els nostres homenajes al capellà i poeta Jacint Verdaguer amb motiu del primer centenari de la seva mort.

Això em va sorprendre força. Com a servidor acostumat a intentar servir el seu Déu i Senyor, em vaig disposar a obeir el més aviat i dòcilment possible, tot apuntant en el paper les notes que sonaven dins meu. En un parell de setmanes ja estaven a punt unes tres-centes peces. Havia deixat territori català, a la la ribera del Ter, i tot tornant a la meua pàtria, on vaig acabar les darreres peces a la ribera de l'Arno, a la meua Florència.

Aquesta és la història del «vestit» musical que em va ser inspirat perquè pogués revestir de música la ja de per si musical poesia de Verdaguer, en un concert entre rimes i notes. La finalitat no era només poder llegir en veu alta la lletra del «poeta de Folgueroles», sinó, literalment, cantar i sentir cantar poeses —que ell va anomenar a vegades «roses i roselles», «garlanda de roses» o «roses de tot color»— que sonen ja per si mateixes, tan musicals, i que més ho seran gràcies a aquesta confecció melòdica que Nostre Senyor ens ha volgut regalar.

Enregistrament d'un disc compacte

Quan després es va pensar elaborar un disc compacte, que té una durada reglamentària i màxima de 74 minuts, va ser obligatori retallar les tres-centes seixanta-cinc cançons fins a arribar a les setanta que hi cabien. El disc compacte va ser enregistrat per la coral Impromptu i Columna Música.

Un servidor pot dir que ha estat l'artífex menor d'aquesta iniciativa, deixant a l'Altíssim el ben merescut títol de veritable «autor». És igualment veritat que a mitjans del mes de setembre passat em va venir la idea d'afrontar una altra feina, sempre en referència a *Roser de tot l'any*, començant-hi un comentari literari-espiritual. Però aquesta és una altra història.

P. Raimondo Sorgia, o.p.

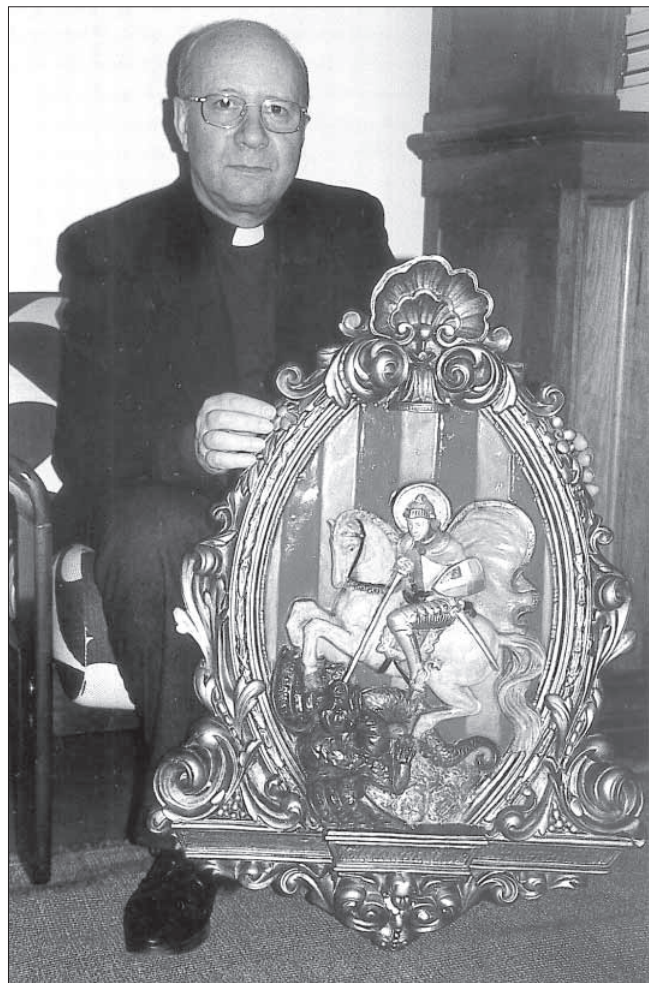

Foto: M.D.

Josep M. Benítez amb el sant Jordi regalat a l'associació Catalans a Roma.

Sant Jordi a Roma

ROMA.— L'associació Catalans a Roma, presidida pel jesuïta Josep Maria Benítez, ha rebut un plafó amb la imatge de sant Jordi, regal de Josep Estrada i de la seva esposa Pepita Bueso. La peça ha estat restaurada pel mateix Sr. Estrada, i l'associació, en reconeixement i agraïment, els ha fet socis honorífics. Enguany, els membres d'aquesta agrupació celebraran la festa de la Mare de Déu de Montserrat a l'església de la Visitació, situada en el Pontifici Institut de Música Sacra de Roma, el president del qual és el català Mons. Valentí Miserachs. La litúrgia serà tota en català i serà preparada per l'assessor religiós P. Ramon Julià. (Miriam Díez Bosch)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Santa Teresa de Jesús

Espanya va emetre el 1982 un segell dedicat a santa Teresa de Jesús amb motiu del quart centenari de la seva mort. Teresa de Cepeda i Ahumada (Gotarrendura, Àvila, 1515 - Alba de Tormes, 1582), escriptora mística i religiosa carmelita, es va proposar el 1560 reformar l'ordre del Carmel. Obtinguda l'autorització del papa Pius IV, va fundar el primer convent a Àvila. Posteriorment, entre moltes altres dificultats i incomprensions, va fundar uns altres convents a Medina del Campo, Valladolid, Toledo, Salamanca, etc. De la seva obra literària destaca *Libro de su vida*, *Camino de perfección* i *Las Moradas*. Beatificada el 1614 i canonitzada el 1622, va ser proclamada el 1970 doctora de l'Església. La seva festa se celebra el 15 d'octubre.

PELEGRINATGE 11 DE MAIG DE 2002
SANTUARI DE TORRECIUDAD
 EN COL·LABORACIÓ AMB EL PATRONAT DE TORRECIUDAD

12,50€
 NOMÉS AUTOCAR

25€
 AMB DINAR INCLÒS

OFRENA DE LA RÈPLICA, IMATGE **VERGE ASSUMPTA**
 PARRÒQUIA SANTA MARIA DE MARTORELL

SORTIDES: Pl. Catalunya / Pl. Piu XII (Bonaigua)
 i Martorell

HALCON
 VIATGES
 información y reservas: 902 300 600 / 93 774 25 51

XIX Concurs del Llibre Infantil

BARCELONA.— La Fundació Santa Maria convoca el Concurs del Llibre Infantil, que enguany arriba a la dinovena edició, per tal de promoure la creació d'una literatura per a nens i nenes que els fomenti, amb una autèntica qualitat literària, el gust per la lectura i que els transmeti al mateix temps un valors humans, socials, culturals o religiosos que ajudin a construir un món digne.

S'estableix el premi El Vaixell de Vapor, dotat amb 24.000 euros. L'adjudicació del premi comporta l'edició de l'obra a càrrec de l'Editorial Cruïlla. L'extensió dels treballs, que serà d'un mínim de trenta fulls DIN A4 i d'un màxim de cent, es presentaran escrits a màquina a doble espai i per una sola cara. Els originals hauran de ser totalment inèdits i redactats en llengua catalana. El tema és lliure, però el gènere literari ha de ser la novel·la. Se n'enviaran cinc còpies a l'adreça següent: Premi El Vaixell de Vapor, Editorial Cruïlla, c/Balmes, 245, 4t - 08006 Barcelona.

El termini d'admissió de les obres es tancarà el 15 de febrer del 2003. Segons els organitzadors, s'allarga el termini de lliurament dels originals per facilitar la realització d'un bon treball creatiu. La decisió del jurat, que es farà pública al llarg del mes de maig del 2003, serà inapel·lable i el premi podrà ser declarat desert. Per a més informació: Editorial Cruïlla, tel. 932 376 344. (C.C.)

Amb un únic pagament de 75,02€ (12.480 ptes.) per any

Amb dos pagament semestral de 37,50€ (6.240 ptes.)

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

L'aportació cultural i musical de la catedral de Girona

GIRONA.— El Divendres Sant la pluja va provocar la suspensió de la processó del Sant Enterrament i va dibuixar moltes cares de malenconia i desil·lusió. Això no fou obstacle perquè, aixoplugats a la mateixa catedral, es pogué celebrar a les deu de la nit un emotiu acte presidit per la imatge del Sant Crist.

En el silenci, es van alternar lectures bíbliques amb commovedores interpretacions musicals de cadascuna de les cinc bandes de música vingudes d'arreu. Aquest acte es va clausurar amb unes breus paraules del nou prelat, que va assistir a l'acte. És d'agrair la implicació i la unió de totes i cadascuna de les confraries, així com de la Junta de Confraries en aquella nit de calvari, així com del paper de la seu de Girona que, una vegada més, va demostrar ser cap i casal de les esglésies i dels seus feligresos.

També la catedral ha estat escenari d'un altre esdeveniment d'interès i que ha estat el de tres concerts seguits de música sagrada duts a terme durant el mes de març. Hi van participar la Coral Saba Nova, el Cor Filharmonia, el Cor Maragall, el Cor Preludi i la Capella Polifònica de Girona. Aquestes nombroses corals de la ciutat de Girona van ser acollides pel Capítol i la Capella de Música de la Catedral, la qual també hi

prengué part. El propòsit dels esmentats concerts era donar a conèixer els grans valors de la música sagrada i difondre de mica en mica l'extens i ric fons musical propi de la catedral, utilitzat des de temps antic en la litúrgia de la Setmana Santa de la mateixa seu.

En aquesta edició primera, es va cantar, entre altres, obres de la polifonia clàssica de Bach, Mozart, Vitoria, Perosi... així com la d'autors catalans de Cererols, Pau Casals, Francesc Civil... Cridem l'atenció amb la divulgació d'una obra pròpia de la seu com és el *Pange lingua (more cathedralis gerundensis)*. Aquesta darrera obra, després de romandre en un llarg silenci, la capella de Música l'ha recuperat de l'oblit i ha estat interpretada ja en el culte i la litúrgia del Dijous Sant d'enguany.

Èxit d'afluència de públic

Potser la sensibilitat, la il·lusió i l'esforç de bona part dels cantaires i de l'organització per recuperar i divulgar l'obra de la catedral ha provocat expectació i s'ha traduït en un èxit d'afluència de públic. Aquest reeixit triple concert pot fer pensar ja en properes edicions i en buscar nous reptes que necessàriament passaran per augmentar la recuperació i difusió de les obres del fons musical de la seu. Cal destacar l'encertada iniciativa, la meritoria feina i el bon zel dut a terme pel mestre de capella i organista de la catedral Frederic Pujol, en la seva tasca de coordinació i difusió del patrimoni musical de la nostra seu al públic.

També cal tenir en compte la curiosa tasca de restauració i d'inventari del ric patrimoni musical de partitures per part de professionals i estudiosos que han reconstruït i salvat obres originals i que constitueixen una notable documentació del tresor musical que ha generat la nostra catedral

Imatge de la catedral de Girona.

durant llargs segles, amagat dins els seus murs centenaris. Per fer viable aquest objectiu, a més, ha calgut la col·laboració i finançament de diverses institucions i organismes oficials als quals agraïm la seva col·laboració.

Les activitats de caire cultural i religiós que s'han dut a terme durant aquestes darreres setmanes, emmarcades en un mateix indret i context, han tingut molt bona acollida per part del públic en general. Tot i la fallida processó, també ha estat molt lloat i ha tingut molt bona resposta l'alternatiu acte musical i religiós del Divendres Sant. Amb aquests actes, es demostra un cop més que la catedral de Girona continua sent un emplaçament de referència apropiat que no es redueix només a ser centre de culte i d'oració, sinó que a més s'hi potencia tota una altra sèrie d'esdeveniments i d'activitats culturals i musicals que el fan un punt de trobada.

Fora bo que les activitats musicals es consolidessin, s'anessin repetint any rere any i ocupessin un lloc en el nostre costumari gironí. Amb el curs del temps i la tasca anònima de molts ciutadans es podrà crear una nova tradició que amplii l'oferta musical de la nostra ciutat. Activitats culturals com les esmentades són les encarregades d'esborrar l'estereotip d'una Girona grisa i de pedra, donant cabuda a tot un altre ampli ventall de colors que la pot fer més viva i que s'encarna en les il·lusions dels seus ciutadans.

Ramon Muntada i Artiles

Advocat

Solsona acollirà un seminari sobre carlisme i fenomen religiós

SOLSONA.— Les jornades sobre el carlisme que organitza la Fundació Francesc Ribalta cada dos anys a Solsona presentaran enguany algunes novetats. El tema central girarà al voltant de la relació entre el fet religiós i el carlisme. La setena edició del Seminari d'Història del Carlisme promet ser una de les més interessants. Durant dos dies, els propers 26 i 27 d'abril, està prevista la realització d'una dotzena de ponències i comunicacions, la projec-

ció de la pel·lícula *Vacas*, de Júlio Medem, al teatre comarcal, i un recorregut amb autocar pels indrets carlins de la comarca del Solsonès. Entre els historiadors i estudiosos que hi seran presents destaquen Pere Anguera, Ramon Arnat, Roser Parcerisas, Mn. Casimir Martí, Lluís Ferran Toledano, el P. Hilari Ràguer, Joaquín Cubero, Rafael Pérez i Cabanes i Ferran Sánchez Agustí. (Ramon Estany)

Els metges catalans es reuneixen a Montserrat

■ El Dr. Moisès Broggi va dir que «el progrés de la ciència porta beneficis, però també té molts perills»

MONTSERRAT.— El dissabte 6 d'abril va tenir lloc a Montserrat l'acte acadèmic 2002 de l'Arxiu Històric de les Ciències de la Salut del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona. Aquest acte, presidit per l'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler, va

comptar amb la presència, entre d'altres, del Dr. Lluís Guerrero, director de l'Arxiu; del Dr. Armand Rutllant, secretari de la junta de l'Arxiu, i del Dr. Joaquim Ramis, president de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i les Illes.

Entre els actes destacats de la trobada, cal esmentar la conferència del Dr. Moisès Broggi, president d'honor de la Reial Acadèmia de Medicina, de l'Institut Borja de Bioètica i de l'Institut Mèdic Farmacèutic. La ponència, que va tenir lloc a la sala de la façana del monestir, portava per títol *Els límits de la ciència* i havia estat presentada al Congrés d'Antropologia Integral de la Fundació Letamendi (1998). En aquesta xerrada, el Dr. Broggi, autor del llibre *Memòries d'un cirurgià*, va assegurar que «el progrés de la ciència porta beneficis, però també té molts perills».

Dr. Moisès Broggi.

La ciència i l'ésser humà

Els tres eixos que van centrar l'exposició

- del Dr. Broggi van ser els següents:
- Les limitacions de l'intel·lecte humà.

«Els físics diuen que l'anàlisi de la matèria demostra que matèria i energia són la mateixa cosa», va comentar.

- La física posa de manifest que com més s'estudia la matèria, més confús es veu tot plegat. «Arribem a un món on tot són vibracions energètiques; els moviments del món obeeixen unes forces que desconeixem en la seva intenció», va dir el ponent.
- Les repercussions negatives que el progrés de la ciència té sobre la vida de l'home. Va posar com a exemple «la producció d'armes per a la guerra».

El Dr. Moisès Broggi va explicar en la seva conferència que «la física, que era la més exacta de les ciències, ara és la que es presta més a les elucubracions filosòfiques».

Acabada la conferència, es va celebrar un concert a càrrec de l'Orquestra de Cambra de Terrassa 48, també a la sala de la façana. Posteriorment, l'Escolania de Montserrat va interpretar el cant de la *Salve* i uns motets a la basílica de Santa Maria.

Important font documental

L'Arxiu Històric de les Ciències i la Salut, situat al carrer de Puigterrà de Baix, núm. 5-9, 2n, de Manresa (tel. 938 742 751), va néixer el 1994, coincidint amb el centenari del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona, amb l'objectiu de convertir-se en una biblioteca-arxiu de les comarques centrals de Catalunya. Actualment, donada l'envergadura que ha assolit, aquest arxiu ofereix un servei a tota la demarcació barcelonina, amb una clara intenció de fer-lo extensiu a tot Catalunya.

En aquest arxiu es recull material format fonamentalment per llibres i documentació escrita —revistes mèdiques no vigents— propietat de metges, de la qual normalment se'n desprenen. D'aquesta manera, es dona una sortida digna a un material que s'acaba destruint i es perpetua la memòria dels metges donants. Des de la seva creació, hi ha més de 6.000 volums indexats dels prop de 10.000 llibres que s'han anat recollint, la qual cosa converteix aquest arxiu en una important font monogràfica oberta a tot hom. (C.C.)

Per Francesc Gamissans

Voluntariat a les presons

L'orde dels Mercedaris, fundat per sant Pere Nolasc sota la protecció de la Mare de Déu, continua amb el seu carisma de redempció de captius. Avui, però, centralitza la seva acció pastoral a les presons. En el full *Lliures*, dels Pares Mercedaris de Lleida, es llegeix: «Els qui hem tingut l'oportunitat de treballar pel Regne de Déu a través de les reixes de la presó som conscients que el presidiari és quasi sempre el resultat d'una societat egoista i desestructurada. Els interns de les presons espanyoles són pobres o malalts. La realitat dels penals és més a prop del que pensem: un veí, un amic, un familiar, un company de feina, etc. El pres és una persona que sent, que enyora, que pateix, que desitja; moltes vegades vol canviar de vida.»

Avui els religiosos mercedaris necessiten col·laboradors seglars. Els objectius principals del voluntariat en l'Obra de la Mercè són escoltar els presos, dur-los esperança, creure en ells i oferir-los l'amor de Déu, que és l'únic que no jutja. La tasca pastoral inclou també projectes de futur per a l'expresidiari, com la creació d'infraestructures acollidores, estatges de reinserció, grups de suport i orientació, tractament de toxicomanies, recerca de feina, etc.

Ara bé, per ser voluntari no n'hi ha prou amb la bona voluntat ni la pura generositat. El voluntari mercedari cal que sigui una persona de fe, que es comprometi a favor dels privats de llibertat, i fer-los descobrir Crist sofrent i pobre: «De veritat us dic que cada vegada que ho féreu amb alguns d'aquests meus germans, a m'hi m'ho féreu» (Mt 25,40). El voluntari cristià pertany a l'Església i actua en nom de la comunitat cristiana. Aquest sentiment de comunió eclesial el transmet als interns privats de llibertat. Se li exigeix una preparació pastoral, tècnica i fins i tot jurídica, així com conèixer el reglament penitenciari i nocions del codi penal.

El missatge redemptor de la Mercè continua vigent avui. És una crida a la llibertat de totes les esclavituds, sense barreres de raça, cultura o religió. El voluntari és un «mercedari seglar» que coopera donant suport moral i humà a un col·lectiu, presumptament criminal o no, que és germà nostre. Deia Joan XXIII als interns d'una presó de Roma: «Vosaltres, els que esteu a dins, i nosaltres, que estem a fora, som tots fills d'un mateix Pare del Cel.»

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Sempre parlava pels descosits

Parlava sempre pels descosits com si fos una veritable metralladora.

La seva mà també semblava el bec nerviós d'un colom devorant grans d'arròs amb moviments incansables amunt i avall, en banyar —per no dir inundar— l'olorós, dauradet i apetitós entrecot fet a les brases d'alzina, amb aquesta espècie obtinguda de les llavors de la mostassa, que surt de la planta del mateix nom, de la qual es coneixen dues variants —la blanca i la negra— conreades a Europa, Amèrica, la Xina i el Japó. La mostassa també creix en estat silvestre a Àfrica i a Europa. Existeix en pols i en pasta; la primera varietat es coneix com a mostassa anglesa, i la segona, com a mostassa francesa. No convé abusar-ne, ja que és un producte que pot fer mal a la mucosa gàstrica i irritar-la.

Encara que contra gustos no hi ha res escrit, no hem d'anul·lar el gust propi dels aliments en què intervingui la mostassa, com a condiment auxiliar que és. La Rosa va deixar de prémer amb afany el pot de la mostassa i em va dir: «Tens raó.»

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

El llibre de la setmana

Val la pena córrer el risc de creure en Déu?

André Lalier ha escrit unes línies que, necessàriament, han d'intrigar-nos a tots. Tant els qui creuen en Déu com els qui no hi creuen. Precisament per això subtitula la seva obra amb una frase provocativa: «Déu i l'home posats a prova.»

Ja fa molts anys, el teòleg suís Urs von Balthasar, en el seu llibre *El corazón del mundo*, incloïa un capítol amb el títol «Déu és perillós». André Lalier hi està en sintonia, i en les cent atapeïdes pàgines del seu llibre, discorre sobre el fet de l'existència de Déu a la vida dels homes, i de manera especial, dels homes d'avui, tan condicionats per l'utilitarisme i l'afany de no perdre el temps ni la vida en disquisicions o relacions que dilapiden el poc cabal d'existència que posseïm.

Lalier analitza en els seus capítols les diferents postures davant del fet de Déu. Un repàs força ràpid, potser, tot i que necessari en un text que s'adreça a un públic lector que se suposa molt variat. Preocupat o no, qui tingui a les seves mans

aquest llibre necessita poder identificar-se amb alguna de les tipologies presentades.

És cert que Lalier no cerca entrar en cap dialèctica i el que l'importa és desvetllar on se situa Déu a l'escala de valors dels homes en general, i d'alguns grups en particular. I, cosa important, també mira d'endevinar o intuir —potser fent un salt arriscat, però necessari— quin lloc ocupem els homes en l'interès de Déu.

Crec que aquestes pàgines d'André Lalier són una invitació a plantejar-se amb seriositat el problema de Déu a tots els nivells. Poden servir per a les persones de fe convençuda i ferma, però també a qui se sent assetjat pel dubte, o viu el fet de

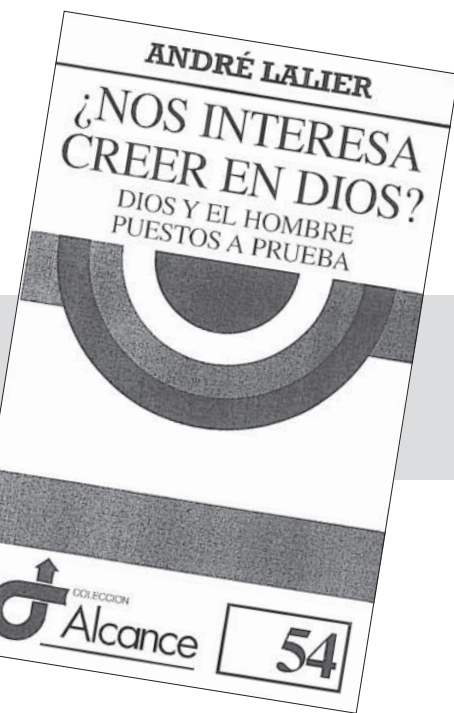
André LALIER,
¿Nos interesa creer en Dios?
Sal Terrae, Santander 2001, 134 pàg.

Déu des de la fredor o la llunyania. I seria interessant que els dos grups, de tant en tant, pel que suposa de transcendent, es plantejessin aquest tema a fons.

Les pautes que dona el llibre *¿Nos interesa creer en Dios?* són una bona carta per navegar pel misteri de Déu.

He dit que poden ser útils per als qui la fe és alguna cosa posseïda, perquè el procés del discurs de Lalier és un bon examen de consciència. No resten zones fosques, on es podria amagar si no indiferència, sí la tremenda temptació de no pensar. I en un tema d'aquesta índole cal estar sempre alerta, i renovar la nostra recerca de Déu davant de qui ens presentarem un dia inopinadament en el misteri del més enllà.

És un llibre de poques pàgines, però dens, perquè tot i que la traducció és fluida, el cerebralisme del francès origi-

nal obliga a una lectura atenta. Però la recomanem a qui hagi d'entaular diàleg amb els qui s'allunyen de Déu, o l'han arraconat a l'habitació dels trastos inútils. Aquestes pàgines, meditades, són un primer pas per a la trobada amb qui es preocupa per Déu.

Com diu l'autor, «la verificació de l'interès de Déu és, abans que res, una responsabilitat, una tasca que posa a prova i que resulta esgotadora». Però que cal tenir el valor d'emprendre-la.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Sardanes i danses tradicionals catalanes als EUA

El Casal dels Catalans de Califòrnia organitza cada any dos aplecs: el de primavera i el de tardor. Es tracta d'una festa que té una gran emotivitat per a tots els assistents, tenint en compte que se celebra molt lluny de Catalunya. Però, a més, aquest any l'Aplec de Primavera encara serà més especial perquè hi actuarà per primer cop el Grup Dansaire de Catalunya, promogut i dirigit per Joan Comellas, absent de la seva terra des de fa 45 anys.

L'Aplec de Primavera del 2002 tindrà lloc el diumenge 28 d'abril, al Rancho Domínguez, una propietat dels pares claretians. Allà es reuniran tots els membres, amics i simpatitzants del Casal dels Catalans de Califòrnia per celebrar la festa de la Moreneta i de Sant Jordi. Entre els actes programats, està prevista l'actuació del Grup Dansaire Catalunya, format fa set anys a la ciutat de Santa Barbara, a iniciativa de Joan Comellas. A partir del preceptiu Galop de presentació, ballaran sardanes, així com els balls de Nans Nous de Berga, la Morisca de Gerri de la Sal i el ball de Nans Vells de Berga. A l'interval hi haurà temps per a la missa, més tard se celebrarà un dinar, i a la tarda, més sardanes i altres danses tradicionals.

Joan Comellas va néixer l'any 1933 a Berga, i de jove havia format part del grup sardanista Estel del Berguedà i de l'Esbart Dansaire Berguedans, i va fundar l'Esbart Queralta. Posteriorment, circumstàncies personals i familiars el van portar fins al Brasil, on, portat per la seva inquietud, va fundar l'Esbart Dansaire Pau Casals, al Centre Català de São Paulo. Malgrat tot, la seva activitat de promotor del folklore català s'aturarà per espai de 17 anys, fins al 1995, quan ja instal·lat a Los Angeles, va constituir el Grup Dansaire Catalunya. I ara, després d'aquest llarg periple, torna a la seva Berga natal.

En els seus set anys d'activitat, el Grup Dansaire Catalunya ha fet nombroses actuacions, algunes de molt rellevants, com a les festes commemoratives del 215 aniversari de la ciutat de Los Angeles o a la Base Naval de San Diego, al Festival Internacional Laguna Folk Dance, o a la commemoració dels 197 anys de la Batalla de San Diego Bay, o col·laborant a la festa de la sardana que envolta el món promoguda per la Fundació Universal de la Sardana. El Grup Dansaire Catalunya està integrat per 18 persones. (C.C.)

Amanida d'alvocat amb caviar

INGREDIENTS:

1 enciam
250 g de formatge
4 cullerades soperes
de mató,
alvocats, maionesa
nata sense sucre
caviar
un pessic de sal

PREPARACIÓ:

I ara farem el plat d'aquesta setmana, que amb la calor que comença a fer, val més que sigui d'estiu.

Us parlaré d'una amanida d'alvocat amb caviar d'aquelles que poden fer història.

Per començar, heu d'agafar un enciam i rentar-lo ben net. Un cop ho tingueu fet el tal·leu molt fi, com si en volguessiu fer fideus, i ho poseu en un plat.

A part, heu de batre 250 grams de formatge barrejat amb quatre cullerades soperes de mató.

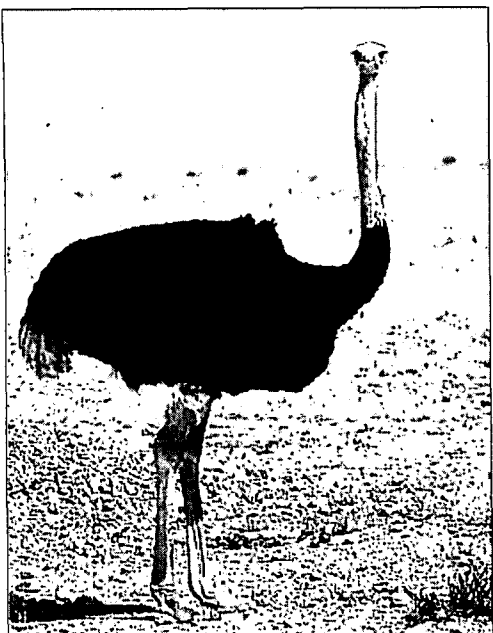
Amb aquesta barreja farcirem els alvocats que prèviament haurem buidat per dins i hi afegirem, en aquesta mescla, el buidat del mateix alvocat.

Un cop completada tota l'operació, ho cobrirem amb una maionesa amb una mica de nata sense sucre, i sí, en canvi, amb un pessic de sal. El caviar (o succedanis, que també s'hi val), es deixa anar per sobre.

Reconstrucció del genoma mitocondrial del moa

Mentre la interpretació del genoma humà es va fent amb lentitud, com dèiem la setmana passada, es fan altres investigacions del mateix estil que fan progressar la ciència biològica. Ja vam dir que *genoma* significa conjunt de tots els gens d'una espècie, o sigui la seqüència de tots els nucleòtids de l'ADN dels cromosomes d'una cèl·lula. Però es fa servir també aquest terme en el cas de l'ADN dels mitocondris, i es diu *genoma mitocondrial* el conjunt de l'ADN que es troba en aquests òrgans responsables de la respiració cel·lular. No tenen una llista tan llarga de nucleòtids i la seva anàlisi pot proporcionar relacions de parentiu entre races o espècies diferents. En el cas humà va servir per establir la hipòtesi de l'«Eva africana», que afirma que l'home actual es va originar a Àfrica ara fa uns 200.000 anys.

L'actualitat científica que avui us he d'explicar és que s'ha fet la investigació del genoma mitocondrial d'una espècie desapareguda. Es tracta del moa, un ocell del mateix ordre que els estruços, però molt més corpulent, ja que arribava als tres metres d'alçada i devia pesar més enllà dels 300 kg, que vivia a Nova Zelanda i es va

El moa pertanyia a l'ordre dels estruços.

extingir ara fa uns 500 anys. El seu nom científic és *Dinornis giganteus*, però sabem que els indígenes en deien *moa*. Se'n conserven esquelets i closques dels ous i plomes. Amb això n'hi ha hagut prou per poder-ne fer la seqüenciació. Ho ha portat a cap un equip de la universitat d'Oxford i del Departament de Biologia Animal de la Universitat de Barcelona. No es tractava de 3.000 milions de nucleòtids com té el genoma humà, només eren 16.500, però ja es veu que també era una feina llarga. Un dels participants, professor a Barcelona, ha estat el Dr. Carles Lalueza-Fox, que amb un cert orgull ha pogut afirmar que és la primera vegada que s'aconsegueix reconstruir completament un genoma mitocondrial d'una espècie extingida. Això servirà per poder fer un estudi de l'evolució de les espècies emparentades amb el moa, com són l'estruç, el casuari i el nyandú.

Em direu que això no comportarà cap utilitat pràctica. I teniu raó. Però des del punt de vista purament científic no se li pot negar una certa importància i interès, i per això us ho hem volgut fer saber.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Església i ciència al llarg de la història

41 Dos sacerdots paleontòlegs professors de Friburg

Hem parlat de l'il·lustre cultivador de la paleontologia de la nostra terra que va ser el Dr. Almera. No va ser pas l'únic eclesiàstic que es dedicà a temes d'aquesta mena. Per exemple, també el mateix P. Llongí Navàs, entomòleg, de qui ja vam parlar, no deixà pas de banda l'estudi de restes fòssils. Va ser ell qui donà nom a una granota fòssil que trobà a Libros, província de Terol, la ben coneguda *Rana pueyoi*. Ara bé, en el camp, sobretot, de l'estudi dels fòssils humans i de tota la prehistòria en podríem citar una colla. Parlarem només dels dos que van tenir una certa relació amb el nostre país. Són dos sacerdots que adquiriren un bon ascendeit per part de la comunitat científica mundial com a investigadors, i no serà pas fora de lloc que en fem menció. Una vegada més comprovarem que molts i variats aspectes de la ciència han estat contemplats per homes d'Església. Tots dos es dedicaren a investigar restes d'éssers humans i coves que n'havien estat habitatges, amb les pintures rupestres i eines de pedra. I tots dos també van fer de professors, en temps diversos, de la mateixa universitat suïssa de Friburg.

Henri Breuil (1877-1961)

Era francès. Va néixer a Mortain (Normandia). Poc després d'ordenat sacerdot ja obtenia, el 1910, el professorat a l'*Institut de Paléontologie Humaine* de París. El 1925 també començà a donar classes al *Collège de France* i era fet membre de l'*Académie des Inscriptions et de Belles Lettres*. Després va professar a la universitat de Friburg (Suïssa). També ensenyà a la de Lisboa i finalment a la de Witwatersrand de Sud-àfrica.

La seva especialitat va ser l'art rupestre i tota l'època del paleolític. Ell va ser un dels creadors de la prehistòria rigorosa. Va ser qui va descobrir les restes magdalenienses de la cova francesa de Combelles. Demostrà que ja es coneixia i es feia servir el foc de carbó de llenya pels habitants de la cova de Lascaux. Anà a la Xina a participar, com el P. Teilhard, en les excavacions de la cova de Xu-Ku-Tien, residència dels *Sinanthropus*. El 1912 establí una nova divisió del paleolític, considerant poc exacta la que es tenia per establerta. Hi afegí el pis clactonià al paleolític inferior.

Quan es començaren a descobrir les pintures rupestres hi va haver qui dubtà de la seva autenticitat, però ell la defensà amb arguments convincents i hagueren de donar-li la raó. N'establí una classificació per èpoques que encara és vigent avui dia: Va venir el 1906 a Espanya a estudiar molts jaciments i coves del nord de la Península. El 1911 ja en podia publicar *Les cavernes de la region cantabrique* (en col·laboració amb Herminio Alcalde i Lorenzo Sierra). Arribà a Portugal el 1916 per recórrer els llocs prehistòrics d'aquell país. Això era durant la guerra europea i un cop que indagant les pintures rupestres del Vale de Junco, prop de l'Extremadura espanyola, passà la frontera, va ser detingut per espia. Va haver d'esperar uns dies fins que arribessin ordres de Lisboa per desfer el malentès i recuperar la llibertat. Però mentre era en llibertat condicional i amb un guàrdia que el custodiava pertot arreu no s'estigué de fer les seves investigacions.

I també féu recerques a Catalunya, on estudià les cèlebres pintures del Cogul (amb Cabré). A més, a la província de Terol. Això ja ho féu en col·laboració amb

el P. Obermaier de qui parlarem després. En col·laboració amb ell publicava el 1927 *Les pinturas rupestres de los alrededores de Tormón (Teruel)*. Va ser ell qui publicà per primera vegada un aplec de totes les pintures esquemàtiques trobades a Espanya i Portugal. Ho publicà el 1933, *Les peintures rupestres schématiques de la Peninsule Ibérique*.

Tornà a Portugal a fer-hi noves investigacions el 1941. S'hi estigué disset mesos. Com que Europa estava en plena Segona Guerra Mundial i l'estat portuguès havia fet aliança amb Anglaterra era suspècte per al govern de Hitler, i el nostre home, havent rebut una invitació per anar a Sud-àfrica, s'hi traslladà. Allà acceptà de donar un curs a la universitat de Witwatersrand, i, a més, prenent per base Johannesburg va fer diversos reconeixements arqueològics en els països veïns: Àfrica del sud-est, Congo, Rodèsia, Moçambic i Angola.

Tornà a Europa un cop finida la guerra. El 1952 publicà *Quatre-cents siècles d'art pariétal*. Va morir el 14 d'agost del 1961 als 84 anys d'edat, a la seva casa d'Isle-Adam, prop de París. A Portugal, a més de fer-lo doctor *honoris causa* de la universitat de Lisboa i membre de l'Acadèmia de Ciències, l'havien honorat amb el títol de Cavaller de *Santiago da Espada*.

Hugo Obermaier (1877-1946)

Era alemany, però més tard es nacionalitzà espanyol. Va néixer a Regensburg (o sigui Ratisbona, Baviera). S'ordenava de sacerdot als 23 anys.

Va ser professor a la universitat de Viena i a l'*Institut de Paléontologie Humaine* de París. El 1914 (any del començament de la guerra) s'instal·là a Madrid. En aquesta ciutat creà la càtedra de la Història Primitiva de l'Home el 1922. El 1924 adquiria la ciutadania espanyola. El 1926 era elegit membre de la Real Academia de la Historia. En 1938 va acceptar la invitació d'anar a fer de professor a Friburg (com també havia fe l'abbé Breuil) i allí va

morir el 1946.

Va ser una autoritat mundial en paleontologia humana. Va començar amb uns treballs sobre el glaciariisme, que ell estudià amb detall als Alps, als Pirineus, als Picos de Europa, a la serralada de Gredos i Guadarrama i a Sierra Nevada. Després es dedicà preferentment a explorar coves prehistòriques, com la d'Altamira, la de Puente Viesgo, la de Valle, la d'Hornos de la Peña, la de Villanueva... totes del litoral cantàbric que recorregué moltes vegades en companyia de Breuil. Va ser Obermaier qui, amb l'ajuda econòmica del duc d'Alba, va salvar les pintures d'Altamira a punt de perdre's. A Puente Viesgo va descobrir la de Pasiega, molt important. Quan feia recerques a Alemanya a Willendorf va descobrir l'escultura paleolítica anomenada la *Venus adiposa*.

El 1912 publicava *Der Mensch der Vorzeit* («L'home de la prehistòria»). El 1913 *La Pasiega a Puente Viesgo* (en col·laboració amb Henri Breuil i Herminio Alcalde del Río). El 1915 *La Pileta de Benaoján* (amb H. Breuil i W. Verner). El 1915 *El hombre fósil*. El 1917 *Glaciares cuaternarios de la sierra de Guadarrama*. La seva obra més important i famosa va ser *El hombre prehistórico y los orígenes de la humanidad* (1932). Se'n feren repetides edicions i traduccions. Finalment, amb la col·laboració de Breuil, el 1935 encara va publicar *Las cuevas de Altamira*.

Obermaier també va col·laborar amb un religiós salesià espanyol, Jesús Carvallo, que era un altre geòleg i prehistoriador que va dedicar-se principalment a l'espeleologia (precisament va ser ell qui va fer servir per primera vegada el mot *espeleologia*, que la Sociedad Española de Historia Natural va acceptar). Carvallo va publicar, el 1909, *La espeleología, ciencia nueva en España*. Obermaier, doncs, i Carvallo, actuant en companyia, van descobrir el jaciment prehistòric de Las Carolinas, a la vora del Manzanares (Madrid), de gran importància per començar a conèixer la vida dels nostres avantpassats en detalls «domèstics».

Pensadors cristians del segle xx (62)

Karl Barth: autèntic renovador teològic

UN TEÒLEG ANTINAZI

Va néixer a Basilea (Suïssa). De confessió calvinista, va mantenir al llarg de la seva vida una aproximació cada vegada més gran amb el catolicisme. De fet, va participar com a observador al Concili Vaticà II (1965).

Ja des de jove, vivia apassionadament la seva vocació cristiana. Tant és així que va ser expulsat per Hitler (1935) de Basilea. Barth detestava profundament les tesis del nazisme i la seva manera d'aplicar la política interna. A més de ser expulsat pel Führer, va ser destituït del seu càrrec de professor titular a la Universitat de Bonn, càrrec que ostentava des del 1930.

Anteriorment, Karl Barth va fer estudis de teologia a universitats tan prestigioses com les de Berna, Berlín, Tübingen i Marburg. Així, el nostre pensador suís esdevé un veritable oceà del saber teològic. Va tenir com a professors el mateix A. Harnack i W. Herrmann. La seva vocació cristiana-calvinista el va portar a consagrar-se com a pastor protestant. Va exercir, des del 1909, una coadjutoria a Ginebra, i va passar a Safenwill com a rector anys més tard. En la seva tasca pastoral s'inclinava als més necessitats, sense descurar la seva destacada acció intel·lectual.

Precisament, la seva tasca intel·lectual es diversifica entre la docència, l'estudi i la ploma. Com a professor de teologia, va ser nomenat honorari de Göttingen (1921), pocs anys abans que Edith Stein anés a aquesta bonica ciutat alemanya a estudiar filosofia. Després és nomenat docent a Münster (1925), i finalment, a Bonn (1930), d'on va ser expulsat per ser antinazi.

I és que, segons K. Barth, el cristianisme i el nazisme són dos pols oposats. No es poden compaginar en absolut. És impossible cohesionar el cristianisme, d'origen semita, religió del Déu personal, on es

Presento un dels més grans teòlegs protestants del segle xx.

Impulsor de la denominada teologia dialèctica, va crear el moviment barthista, on es projecta el seu pensament espiritual. Barth (1886-1968) és el teòleg protestant de la Paraula per antonomàsia. La seva influència al llarg dels segles xx i xxi és innegable.

valora cada persona perquè és fill de Déu, amb el nazisme, antisemita i promotor de la religió pagana de l'adoració hitleriana i de l'extermini de les ètnies i pobles «inferiors» a la raça ària. Barth afirmarà: «Quan es compregui que l'únic —Führer— és Crist, hi haurà existència teològica; totes les altres crides al Führer (cap) són un pur —Baal, escolteu-nos—» (cf. *Existència teològica hoy*, 1933).

RECONSTRUCTOR DE L'ESGLÉSIA

Barth, històricament, és el primer iniciador d'un extens moviment de renovació eclesial, des de l'àmbit teològic, posterior a la Primera Guerra Mundial. El seu objectiu és fer de la teologia un mitjà per promoure els valors evangèlics en la societat i en la política, entesa aquesta com el govern dels pobles i no com mer partidisme.

Després de la II Guerra Mundial, K. Barth esdevé el gran renovador del pensament cristià i de la praxi pastoral. Aixeca de les runes l'estructura eclesial, destrossada per l'Estat nacionalsocialista. Barth predicà, escriu, imparteix classes, actua.

La seva vida se centrà a promoure un cristianisme obert i arrelat en la Paraula de Jesús. També la seva aproximació al catolicisme és notable. I, pocs anys després de presenciar el Concili Vaticà II, morirà als vuitanta-dos anys; la seva mort serà molt sentida a tot el món acadèmic i eclesial.

D'entre els seus escrits hem de destacar la *Dogmàtica religiosa* (1932-1967), *Bosquejo de dogmàtica* (1947), *El hombre y su prójimo* (1954), *Humanismo* (1950), *Introducción a la teología evan-*

gèlica (1962). També trobem una sèrie de cartes publicades a Antwort per E. Thurneysen i pel mateix Karl Barth a *Gottesdiensts und Menschendiensts*.

EL SEU MOVIMENT TEOLÒGIC

El barthisme és el corrent teològic que el mateix K. Barth inicia. Seguit per molts deixebles, cerca que el cristianisme s'adhereixi totalment a la Paraula de Déu.

«Barth proposa la Bíblia com l'única matèria de la ciència teològica. El seu objectiu és presentar-nos la Paraula de Déu»

Defensa l'objectivisme de la revelació bíblica davant del subjektivisme del protestantisme liberal (Shleiermacher i altres).

Juntament amb Moltmann, Brunner, Bultmann i Gogarten, tots ells pensadors protestants, defensa el fet històric de l'encarnació de Jesús, fill de Déu. S'oposa radicalment a l'immanentisme de la cultura occidental i al secularisme religiós, on s'entén la religió com una cosa subjectiva, antimoderna i mítica.

El barthisme crea així una contra cultura, i mina seriosament les bases de la cultura del Romanticisme i de la Il·lustració moderna. Aquesta cultura planteja, bàsicament, la religió com alguna cosa subjec-

tiva, on l'home cerca Déu, i crea un dehumanisme (defensat pels teòlegs Zündel i Blumhardt).

Per a Barth, és Déu qui surt a l'encontre del home. Déu es revela. I aquest fet és objectiu, supracultural i palpable en la seva Paraula escrita: els textos bíblics. Així, el nostre teòleg calvinista ens proposa la Bíblia com l'única matèria de la ciència teològica. El seu objectiu és presentar-nos la Paraula de Déu. La seva missió és transmetre la seva acceptació i transmissió a tots els estrats socials.

LA SEVA OBRA PRINCIPAL

La seva famosa *Die Kirchliche Dogmatik* (*Dogmàtica religiosa*) representa l'escrit màxim de Barth. És un text de referència per a qualsevol teòleg que es valori com a tal. Feta en un període de trenta-cinc anys, és un clàssic del pensament teològic del segle xx.

S'hi destaca l'absoluta transcendència de Déu. És Déu qui es revela a l'home, en canvi el món no té possibilitat d'autoredempció. El Déu bíblic és l'únic que pot treure l'home del seu no-res, a través de Jesús (la Paraula) i la revelació escrita (la Bíblia).

Dóna importància a la teologia de la Paraula. La Paraula no és una cosa estàtica ni dinàmica. Entra a les nostres vides sense demanar permís, no es pot controlar ni dominar, és un subjecte. La Paraula és capaç de remoure les nostres entranyes, fins i tot per fer obres que no volem dur a terme per la nostra ineptitud o que els buròcrates no ens deixen fer. La Paraula, en definitiva, mou muntanyes, valls i qualsevol tipus d'obstacles a les nostres vides.

IMPORTÀNCIA DE LA PREDICACIÓ

Per a Karl Barth, predicar no és tan sols emetre un discurs bonic o interessant. És alguna cosa més. Gràcies a la predicació el creient coneix, estima i transmet l'Evangeli, centre de la fe cristiana.

Lluny de la monotonia en les homilies i predicacions a les quals ens tenen acostumat certs predicadors mediocres, Barth ens presenta la necessitat de ser servidors de la Paraula. Predicar no depèn de nosaltres, sinó que ve donat pel mateix Déu. Això imposa una dialèctica audaç. D'aquí neix la teologia dialèctica de Barth.

Des d'aquesta teologia, l'eternitat es fa temps finit. El món de l'Esperit entra en contacte amb el món de la carn, de l'home mortal. Déu es fa present a través de la seva Paraula eterna, en la paraula finita de l'ésser humà. I, quan l'home i la dona accepten aquesta revelació, llavors és quan experimenten la misericòrdia divina.

La predicació ens apropa a la misericòrdia i l'amor divins d'una manera directa. Així, Barth afirmarà que podem dir «Jesucrist» gràcies a la predicació, posada al servei de la fe. Una fe que neix de la resurrecció de Jesús, del temps pasqual que encara perdura, des de fa més de dos mil anys.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

J.M. Bonet

VITRALLS des del 1923

Vitralls emplomats

Restauracions

Gravats a l'àcid

Vitralls amb formigó

Astúries, 6 - 08012 Barcelona
Tel. 932 182 399 - Fax 932 183 098

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIUS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminari Major Cristo Sacerdote	La Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Major Morning Star	Calcuta (Índia)	186 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

☐ UNA BECA de 1.800 €. facilita 6 anys d'estudi

☐ MITJA BECA de 900 €. facilita 3 anys d'estudi

☐ UN CURS SENCER per 300 €.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS
adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

25003 LLEIDA
C/ Conenge Brugulat, 11
Tel. (973) 26 76 39

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. (973) 48 06 19

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. (93) 270 10 14

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. (972) 20 32 97

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. (977) 44 07 00

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. (977) 23 34 12

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. (973) 35 00 54

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. (93) 883 26 55

Direm ben alt:

*Missió
complerta*

CADENA ESTEL

Des de les 02.00 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
 El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
 Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 18.55 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.
 Angelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia).
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta* (magazín de serveis).
 20.30-22.00 *Sin concesiones* (esports).
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana).
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical).

Dimarts

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dimecres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dijous

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *A tota costa* (submarinisme).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Divendres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-19.30 *Ressons*
 19.30-20.30 *Catalunya Sense Barreres* (atenció a discapacitats).
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos).
 00.00-00.30 *De nou n'nou* (música alternativa).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Dissabte

07.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Club de golf* (deportes).
 10.00-11.00 *Trotamundos* (turisme rural).
 11.00-12.00 *Radiofórmula*
 12.00-13.00 *Fills: preguntes i respostes* (escola cristiana).
 13.00-17.00 *Radiofórmula*
 17.00-18.00 *Vaixells, trens i música country*
 18.00-19.00 *Cum laude* (universitats).
 19.00-20.00 *Afinado con Brasil* (música brasilera).
 20.00-21.00 *Els temps de la música* (música clàssica).
 21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música cinema).
 22.00-23.00 *Mar de claror* (catequesi).
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia).
 00.00-00.30 *Cova de Jazz* (música).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Diumenge

07.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-11.00 *Rutes per Catalunya* (excursions).
 11.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals).
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona).
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana).
 21.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-23.45 *Missatge en una ampolla* (reflexions).
 23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana).
 00.00-00.30 *La cova del Country*
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

CADENA ESTEL

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

08.00, 08.15 Desconnexió *El Primer Cafè*
 14.00, 14.15 *Informatiu migdia*
 18.30, 18.45 *Informatiu vespre*
 09.15, 14.15, 19.15 *el Temps*
 12.00, 15.00, 17.00 *Butlletins horaris*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 08.10, 10.45, 16.15 *Agenda*
 12.45, 17.45 *Recomanacions turístiques*

Dimecres

00.00-00.30 *El que més ens agrada*

Dijous

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

13.00-13.30 *Església d'Urgell*
 13.30-14.00 *In Corpore Sano*

Diumenge

18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
 Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Jacinto Peraire sobre el llibre *Apuntes de fe, testigos de vida*; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf **ARQUEBISBAT DE BARCELONA**

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa **BISBAT DE GIRONA**

105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra **BISBAT D'URGELL**

Diumenge 21

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
 Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 15)
 «Camboya: con los pies en la tierra.»
 Trenta anys de guerra han deixat Cambodja sumida en la ruïna total. Es calcula que encara hi ha més de sis milions de mines soterrades i activades. El reportatge mostra la feina que els jesuïtes fan amb les víctimes de les mines al Centre de Formació Professional de Banteay Prieb.
 Director: Julián del Olmo.
 10.00 *Últimas preguntas*
 «Gaudí: la espiritualidad en el arte.»
 Enguany tindran lloc nombrosos actes amb motiu de la celebració del 150 aniversari del seu naixement. No obstant això, per conèixer la vida i interpretar l'obra d'aquest creador, el procés de beatificació del qual en la fase diocesana està molt avançat, cal aprofundir en la seva espiritualitat.
 10.30 *Santa Missa*
 Amb la participació de la coral Sant Ignasi de Barcelona (Barcelonès), sota la direcció de Manuel Zurita.
 (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 22

17.15 *Pueblo de Dios*
 «Vecinos de la pobreza.»
 El barri dels «tres mil habitatges» de Sevilla és un dels més castigats per la pobresa, l'atur i la delinqüència.

Diumenge 21

09.00 *Signes dels Temps*
 «El llibre religiós.»
 Coincidint amb el dia de Sant Jordi, el programa analitza la presència del llibre de temàtica religiosa en el mercat editorial. Tertúlia amb l'escriptora i directora d'Edicions STJ, M. Victòria Molins; el director d'Editorial Claret, Pere Codina; el teòleg i filòsof, Francesc Torralba, i el capellà i escriptor, Jaume Reixach.
 Altres temes:
 —Entrevista sobre la pobresa a Llatinoamèrica amb el jesuïta i escriptor veneçolà, Pedro Trigo.
 —Presentació dels actes de commemoració dels 300 anys de la mort de sant Josep Oriol.
 —Comentari de cinema, amb Jordi Cabanes.
 —Comentari de l'evangeli de diumenge.
 (Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diumenge a les 11.20 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Divendres 19

20.30 *Creure avui*
 «Reportatge cultural», coordinat per Gemma Bonet; «Entrevista», a càrrec d'Eulàlia Puigderriols; «Agenda», a càrrec de l'arxiprestat de Mataró; «Temps de reflexió», comentari de l'Evangeli del diumenge.
 Presentat per Steffi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.
 El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 14 h.

Cada diumenge

12.00 *Paraula i vida*
 Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach.
 (El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa setmanal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (migdia i vespre) i el diumenge (matí, tarda i nit).

ABRIL ÉS EL MES CONSAGRAT ALS DOLORS I SOLEDAT DE LA MARE DE DÉU

Internet

• **PENSAMENT CATÒLIC EN XINÈS.**— La Universitat de São Paulo ha creat la primera pàgina a Internet de pensament catòlic en llengua xinesa. A la web www.hottopos.com/spcol/catch.htm hi ha, disponibles, articles, entrevistes i conferències publicades per pensadors cristians reconeguts.

Altres bisbats

• **RELIGIOSOS CAMILS.**— El Centre d'Humanització de la Salut organitza a Madrid del 19 al 21 d'abril un curs sobre *Humanización de la asistencia al enfermo. Humanizarse para humanizar*, i del 22 al 26, a Tres Cantos (Madrid), un curs sobre *La atención humana al anciano institucionalizado*. Més informació: tel. 918 060 698, fax 918 040 033, a/e: cehs-formacion@humanizar.es

• **CONFER.**— El Departament de Formació celebra del 27 al 28 d'abril la II Trobada de Formadors i Formadores. El tema serà *La aventura del celibato evangélico*, que desenvoluparà el jesuïta Carlos Domínguez Morano. Més informació: av. Alfons XIII, 97 - Madrid.

• **EXPOSICIÓ.**— Fins al 16 de juny es pot visitar una mostra sobre «Dürer i el seu temps», que presenta una selecció de dibuixos i de gravats creats entre 1410 i 1573 a l'àrea de l'actual Alemanya. Fundació «la Caixa», pl. Weyler, 3 - Palma de Mallorca

Barcelona

• **EDITORIAL CIUTAT NOVA.**— El 16 d'abril, a les 19.30, es presenta el llibre de Jordi Marjanedas *Pep Pereña, una vida ben aprofitada*, de l'editorial Ciutat Nova. Hi intervindran: l'autor; Àngel Bartol, de l'editorial Ciutat Nova; Montserrat Torres, pintora i educadora, i Jordi Serra, director del Centre Català de Prospectiva. Serà al Palau Robert, passeig de Gràcia, 107 - Barcelona.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 16 d'abril, a les 19.30, es presenta el llibre *En el filo de la navaja. Biografía política de Luis Lucia (1888-1943)*, de Vicent Comes Iglesia. Hi intervindran: Joan Rigol, president del Parlament de Catalunya; Anton Cañellas, síndic de Greuges de Catalunya; Miquel Batllori, historiador; Hilari Ragué, historiador; Pedro Sols i l'autor del llibre. Serà al Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia, c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona.

• **PRODIC.**— El 19 d'abril, a les 20.00, primera trobada de Professionals i Directius Cristians, a càrrec de Carlos Losada, director general d'ESADE, que parlarà sobre *Èxit i fracàs a la professió: compromís cristià*. També es constitueix un Àmbit d'Universitaris Cristians. La trobada estarà presidida pel cardenal Ricard M. Carles a la parròquia Mare de Déu dels Àngels, c/ Balmes, 78 - Barcelona.

• **CENTRE CULTURAL DE MARATA.**— El 21 d'abril, a les 10.00, concert de Iégor Reznikoff (solista), que interpretarà cant cristià antic gal·lic i ibèric, dels segles IV al IX. Parròquia de Santa Coloma de Marata - Les Franqueses del Vallès, tel. 938 493 104.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 21 d'abril, a les 11.15, concert de l'orquestra de cambra Amics dels Clàssics amb la soprano Roser Ferrer Morató. Dirigeix: Joan Palet i Ibars. Repertori: Pachelbel, Reger, Mozart, Altsient, Plañàs, Català, Puccini, Cilèa, Verdi i Malla. Lloc: c/ Astúries, 83 - Barcelona.

• **ATENEU BARCELONÈS.**— El 21 d'abril, a les 18.30, concert de Carmina Font (violí) i Héctor Valls (piano), que interpretaran obres de Beethoven, Toldrà i Fauré. Acte organitzat amb col·laboració amb l'Associació Massià Carbonell. C/ Canuda, 6 - Barcelona, tel. 933 436 121, fax 933 171 525.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza una aula d'extensió universitària per a la gent gran el 22 d'abril, a les 17.00, sobre *L'obra poètica de Carles Torner* (exposició feta pel mateix autor). Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701.

• **UNIVERSITAT RAMON LLULL.**— La Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull organitza el 22 d'abril, a les 19.30, una conferència sobre *De les arrels a l'expressió i divulgació artístiques: el fet de sant Fructuós a Tarragona*, a càrrec del prof. Miquel Barbarà. Serà a la sala Sant Jordi del Seminari conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **PALAU DE LA MÚSICA.**— Presenta en aquesta temporada el següent programa: 22 d'abril, a les 19.00, Orquestra Lírica Catalana i cor jove de l'Orfeó Català; el 24, a les 21.00, Josep Carreras (tenor), Lorenzo Bavaj (piano) i Nuovo Quartetto Italiano; el 27, a les 21.00, Orquestra i Cor de la Societat Filharmònica Nacional de Bielorrússia, i el 28, a les 17.30, concurs internacional d'execució musical Maria Canals. Més informació: c/ Sant Francesc de Paula, 2 - Barcelona, tel. 932 957 200, fax 932 957 210, a/e: palau@palaumusica.org, Internet: www.palaumusica.org

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— El 24 d'abril, a les 10.00 (per a preveres i equips pastorals) i a les 19.00 (obert a tothom), David Jou Miravet (físic i poeta) farà la tercera jornada de formació de l'any 2002, amb el tema *Els desafiaments de la ciència i la força de la Paraula*. Més informació i inscripcions: c/ Riva-deneira, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858.

• **DIÀLEGS UNIVERSITARIS.**— El 24 d'abril, a les 19.00, tindrà lloc la xerrada sobre *Educació i immigració*, amb la participació de Miquel Àngel Essomba, del Departament de Pedagogia aplicada de la

UAB, i Albert Bastardas, de la Facultat de Filologia de la UB. Modera: Climent Giné, vicedegà de la FPCEE. Lloc: auditori Cardenal Jubany, c/ Cister, 34 - Barcelona. Organitza: Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna, Universitat Ramon Llull.

• **PARRÒQUIA DE LA PURÍSSIMA CONCEPCIÓ.**— Presentació i comentari del document de la Pontificia Comissió Bíblica *El pueblo judío y sus Sagradas Escrituras en la Biblia Cristiana*, a càrrec del professor Jordi Sánchez-Bosch, d'aquesta comissió. Serà el 24 d'abril, a les 19.30, a la parròquia de la Puríssima Concepció (c/ Aragó, 299 - Barcelona, tel. 934 576 552).

• **TROBADA DE CDIS.**— El 21 d'abril els membres dels Instituts Seculars de Barcelona (CDIS) celebraran un dia de recés a la casa d'exercicis dels jesuïtes de Sarrià. Comptaran amb la presència de Mn. Arenas, delegat de la Vida Consagrada de la diòcesi.

• **CARMEL.**— El 27 d'abril, de 10.00 a 13.00, taller de pregària sobre *En el misteri de Crist i en unió amb ell*, animat pels Germans Carmelites de la casa d'oració de Matadepera. Més informació: tel. 937 871 250.

• **CONFRARIA DEL NEN JESÚS DE PRAGA.**— El 28 d'abril, a les 16.45, al monestir de les saleses (passeig de la Vall d'Hebron, 256 - Barcelona), amb celebració de la missa, consagració dels nens i predicació del Dr. Ignasi Segarra.

APADO

Assistència Particular
a Domicili
Per a gent gran

Benestar Social
SO 4438/EO 3097

08830. Sant Boi de Llobregat
Rbla. Rafael Casanova, 8
Tel. 936 401 259
936 306 371
www.lanzadera.com/associacioapado

Si a la teva família algú té problemes, crisis,
desajustaments familiars...
Tots en patim les conseqüències

**Podem
ajudar-te!**

**CENTRE D'INFORMACIÓ
I D'ORIENTACIÓ
FAMILIAR**

934 875 632

Dimarts i dijous
Matins de 10 a 13 h
Tardes de 18 a 21 h

CENTRE PASSATGE «CIOF» - Passatge Mercader, 13 - 08008 Barcelona

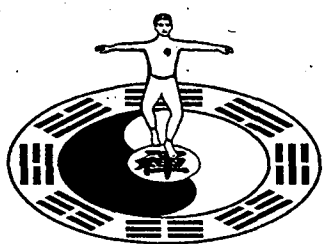
ELS SIS ANIMALS DOMÈSTICS (LIUCHU)

馬 牛 羊 雞 犬 豕
此 六 畜 人 所 飼

El cavall, el bou, la cabra, la gallina, el gos i el porc. Aquests sis animals els cria l'ésser humà.

CONVIVÈNCIES AMB PETER YANG

Dissabte 11 i diumenge
12 de maig, al Casal de
Pau d'Arbúcies
(Catalunya).

太
極

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

VOLUNTARIS DE LA PREGÀRIA PER LES VOCACIONS

15. «I fins ve l'hora en què tot aquell qui us mati es creurà oferir a Déu un acte de culte» (Jn 16,2).

Senyor, només Vós, que heu mort per nosaltres, podeu demanar als qui envieu a proclamar el vostre Evangeli que estiguin disposats a morir.

□ Senyor digneu-vos a cridar molts cristians a seguir-vos com a missatgers de la Bona Nova, disposats a segellar la proclamació de la Paraula amb la seva sang.

Número de contacte 972 570 439 (Banyoles)

Des del carrer

Prengui'n nota: Marila Pons. Probablement aquest nom ara no els sona gaire, però potser d'aquí a uns quants anys ens la trobem recollint el premi Sant Jordi. De moment i per començar, acaba de guanyar un petit concurs literari organitzat pel Departament de Ràdio del bisbat de Girona: el Certamen de Narrativa Breu «Església Viva». És el seu primer guardó literari i la Marila Pons està encantada. El somni de la seva vida ha estat sempre ser escriptora. De fet, encara no ho descarta, i ja prepara nous escrits... Que comenci a tremolar Maria de la Pau Janer.

Marila Pons acaba de guanyar la 10a edició del Certamen de Narrativa Breu «Església Viva»

«La il·lusió de la meua vida és arribar a ser escriptora»

—Com li va passar pel cap la idea de participar en aquest certamen?

—Jo sóc escriptora aficionada de tota la vida. A mi el que sempre m'ha agradat més del món ha estat llegir i escriure, però mai no havia participat en res. He estat mare d'una família molt abundant i amb molta feina. Escrivia només per a mi. Aquesta tardor passada, però, em va agafar com una mena de febre d'escriure, com si tingués la impressió que m'estava passant el tren d'aquest tema. Em va agafar com una neura i vaig decidir posar-m'hi seriosament. En el moment de la febrada vaig veure a l'agenda de TV3 la convocatòria d'aquest certamen del bisbat de Girona, i no m'ho vaig pensar dues vegades.

—L'ha sorpresa el premi?

—He de reconèixer que no vaig participar només per participar, però certament no pensava pas guanyar. El fet de guanyar ha estat una sorpresa agradabilíssima. Era la primera vegada que envio una cosa i m'ha fet molta il·lusió.

—Ha guanyat amb un relat que du per títol *Assaig general*. En què consisteix?

—Tracta d'un grupet de teatre d'un poble molt petit, on participa un noi que

és musulmà. Preparen per Setmana Santa una escena del Sermó de la Muntanya. El problema arriba quan a l'únic noi jove que podia interpretar Jesús se li trenca un braç. El relat aborda sobretot la discussió dels components davant d'aquest imprevist. Una de les propostes és que ho faci el noi musulmà, amb el desconcert que això implica, tant pel que dirà el mateix noi, com el capellà de la parròquia. El musulmà troba que és un paper molt atractiu i que el que diu Jesús és realment interessant, però no ho pot fer per qüestions religioses, ja que els musulmans no poden fer representacions de persones santes. Finalment, el noi els proposa una altra manera de fer l'escena sense que aparegui la figura de Jesús i tot s'arregla amb èxit.

—Per cert, en el seu relat, què diu el capellà?

—El capellà sembla que no hi sigui, però escolta atentament tot el que es diu. Al final pren la paraula per comentar que els problemes es resoldrien millor si ens escoltéssim els uns als altres. Així trobaríem solucions que potser a nosaltres no se'ns acudeixen. El capellà aporta el sentit del relat: el valor de l'escolta malgrat les diferències.

—D'on neix una idea tan original?

—Vaig trigar molt perquè escriure una cosa expressament per a un certamen, amb un límit d'espai i amb referència a valors cristians, et lliga una mica. Probablement la idea va sorgir a l'autobús, on sovint se m'encén el llum de la creativitat. El cas és que em va venir la idea i ja només calia posar paraules. Al principi, però, pensava fer que el noi àrab representés Jesús tal qual, però parlant amb un musulmà, em va dir que això no era versemblant. Llavors, vaig haver de refer el final.

—Amb una idea així, no ha pensat fer d'*Assaig general* un llibre?

—Ara que ho diu potser en prenta, però la veritat és que no hi havia pensat. Un llibre són moltes pàgines i tot un treball de fons molt seriós. Havia pensat fer una cosa més llarga, però potser fem un llibre, ja ho veurem...

—Després de guanyar el certamen «Església Viva», ara toca el Sant Jordi.

—No ho sé, no ho sé, això ja són paraules majors, tot i que no descarto res. Estic molt animada amb aquesta nova etapa i tinc moltes ganes d'escriure. La il·lusió de la meua vida ha estat sempre escriure i arribar a ser escriptora.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Per la pau escolar

Ara que estem en ple període de preinscripció escolar per als diferents cicles d'educació, pren actualitat l'article 27.1 de la Constitució espanyola. És aquell que afirma els dos principis bàsics i complementaris del nostre ordenament escolar: «Tothom té dret a l'educació» i «es reconeix la llibertat d'ensenyament».

Neix d'aquí la doble obligació de l'Estat d'oferir directament escoles i de donar suport a les escoles d'iniciativa social. Així han sorgit els centres docents concertats. Aquests no són absolutament privats: col·laboren en el servei públic de l'educació i són sostinguts, en bona part, per l'administració. Ni són absolutament públics: mantenen el seu caràcter propi i gaudeixen d'un ampli marge d'autonomia. L'escola cristiana constitueix el sector majoritari dels centres concertats.

No fa gaire, el director d'una d'aquestes escoles cristianes, situada en una ciutat catalana important, es lamentava de l'orientació de la campanya que el seu ajuntament està portant a terme de cara a la preinscripció. Hi veia

un afany no dissimulat d'ignorar l'existència de l'escola concertada, tot i que constitueix més del cinquant per cent de la xarxa educativa d'aquella població. No és, ni de lluny, la primera persona que em comenta fets semblants d'hostilitat, més o menys subliminar, envers l'ensenyament no estatal. Després, aquestes actituds troben, cada any, la rèplica contundent de les famílies que esgoten les places disponibles dels centres concertats i encara en voldrien més. Per què, si aquesta és la voluntat lliurement —i tan repetidament— expressada pels pares, no la tenen

més en compte els nostres ajuntaments democràtics? Per què, en aquest punt, no assumim de bon grat i amb esperit de convivència la pluralitat enriquidora del país?

Tots desitgem per a l'ensenyament estrictament públic, la més alta qualitat. Ara bé, quan aquest desig no és assolit en el grau que voldríem, seria injust donar-ne la culpa a l'existència de l'escola concertada. Aquesta fa la seva contribució a la xarxa educativa honestament. Amb molt d'esforç humà i amb insuficiència de recursos materials. I sempre en el marc plenament assumit del pluralisme i de la democràcia.

El Secretariat de l'Escola Cristiana de Catalunya, que acaba de celebrar els seus primers vint-i-cinc anys de vida, ha fet una tasca extraordinària de modernització. Ha contribuït a donar a l'escola religiosa tradicional un rostre nou. La lectura del seu opuscle, tan atractivament editat, *La nostra aportació al servei públic de l'educació*, permet de descobrir el seu esperit i la seva voluntat de futur. No defuig cap polèmica... Recomano de cor la lectura dels seus cinc apartats: escoles en una societat democràtica, amb un caràcter propi clarament definit, obertes i acollidores, lliures al servei públic de l'educació, sostingudes amb fons públics, amb garantia de continuïtat, compromeses i solidàries.

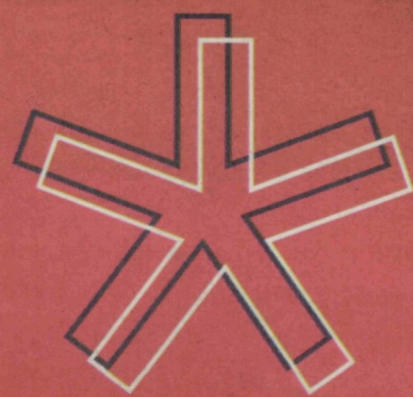
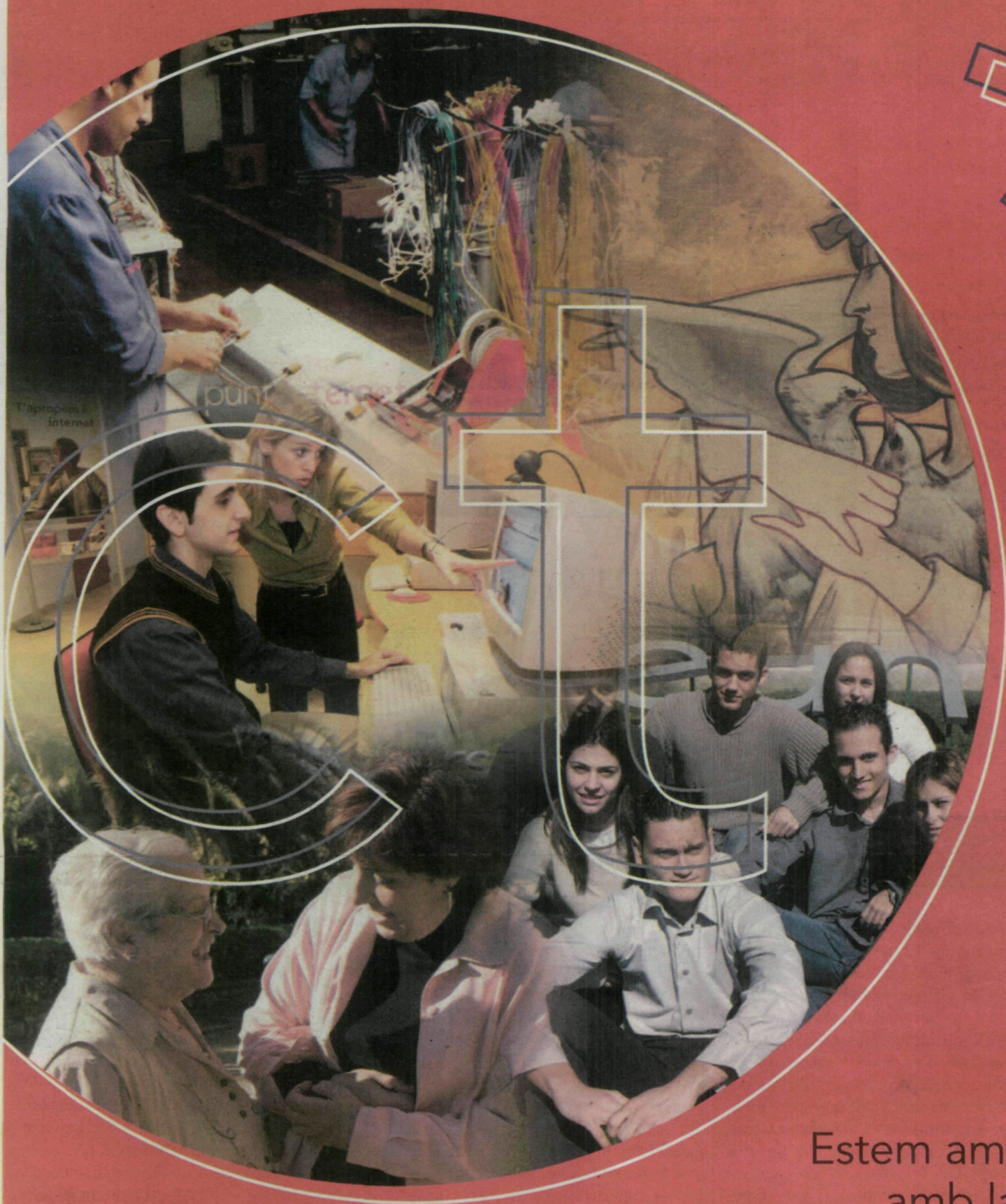
Rauxa

La religió torna a les aules

L'ateisme més tradicional, l'intel·lectual, no havia dubtat mai a identificar deliberadament religió amb fanatisme i irracionalitat exacerbada per justificar la seva postura «avançada» i el seu rebuig a les creences. Aquesta actitud pretesament racional, era clarament simplista i falsa. Només calia observar amb quina obstinació més profunda i exagerada defensaven uns rígids postulats, ara ja caducs.

El temps de l'ateisme bel·ligerant i aferrissadament contrari a qualsevol religió ha passat a la història. El darrer exemple el tenim a la republicana França. El ministre d'educació, Jack Lang, prenent com a referència un estudi de l'escriptor Régis Debray, ha elaborat un pla docent en què per primer cop es preveu ensenyar les religions a la tradicional escola laica francesa. Aquesta revisió de la postura atea clàssica era necessària per més d'un motiu. Primer, perquè com és obvi només es poden marcar distàncies respecte les creences —o respecte qualsevol altra cosa— si se'n té un coneixement bàsic i seriós. I segon, perquè en la societat d'ara, cada cop més intercultural i diversa, desconèixer del tot el fenomen religiós ja no equival a manifestar una postura intel·lectual, sinó a evidenciar la més pura ignorància.

Eduard Brufau

Estem amb la cultura,
amb la gent gran,
amb les persones discapacitades,
amb la formació dels joves.

* estem per **tu**

125 **ct** *
anys caixaterrassa